LINDA HUDSON

Meseria de actritá

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- De ce faci atâta gălăgie? Ce înseamnă asta?

Red McGee suna la uşă de aproape cinci minute si bărbatul înalt care venise să-i deschidă părea furios.

"Probabil că a băut cam mult aseară...", îşi spuse tânăra. îmbrăcat numai într-un halat din prosop, individul avea părul ciufulit, ochii roşii şi umflaţi şi o barbă nerasă de trei zile.

Red şovăi câteva clipe. Se aştepta să-i răspundă o femeie, nu un bărbat, aşa că se gândi să verifice dacă nu greşise numărul casei.

- Bună ziua! Aici stă doamna Saint-Aubyn?
- Da, dar...
- Trebuie să-i vorbesc.

Red vru să intre, dar bărbatul îi bară drumul.

- în ce problemă? o întrebă el repezit.
- îi voi comunica dânsei despre ce este vorba.
- îmi pare rău, dar nu se poate.

Indignată, Red îşi puse mâinile în şolduri.

- Si de ce mă rog?

- Pentru că este în pat.

Când vru să se uite la ceas, Red îşi aduse aminte că îl amanetase.

- La ora asta? E aproape vremea prânzului, nu?

- Si ce dacă?

Uşor jenată, Red nu ştiu ce să mai spună. îşi zise în sinea ei că poate nu din cauza alcoolului arăta individul atât de rău, ci din cauza unei nopţi pasionate de dragoste...

"Totuşi, noaptea pasionată nu justifică barba nerasă de trei zile... Dar poate că e genul de macho ceva mai necioplit..."

Persoana din faţa ei părea a avea în jur de treizeci de ani şi ar fi putut fi destul de seducător dacă ar fi arătat ceva mai îngrijit.

"Dacă ăsta e genul de bărbat care îi place doamnei Aubyn, nu e treaba mea... îşi spuse Red.

Apoi adăugă cu voce tare:

- Aş vrea să mă înscriu la cursurile de dicţie.

- Doamna Saint-Aubyn nu dă lecţii în weekend. Sună luni!

Intenţiona să-i trântească uşa în nas, aşa că ea îşi vârî un picior
în deschizătură.

- Uite ce este, domnule, n-am prea mult timp de pierdut. Aş vrea să încep cursurile săptămâna viitoare.

- Ti-am mai spus o dată, doamna Saint-Aubyn nu poate fi abordată acum!

- Ai putea măcar să te uiţi în agenda dânsei!

Red începea să se înfurie şi atunci când o făcea, accentul ei australian devenea foarte pronunţat... Dar individul era de neclintit.

- Vino luni.

- Nu. Dacă tot sunt aici, sunt sigură că putem să aranjăm ceva chiar acum.

- încăpăţânată mai eşti! }i-am mai spus că nu poţi s-o vezi. Apoi repetă accentuând fiecare silabă, ca şi cum s-ar fi adresat
unei înapoiate mintal:

- Sun-nă luni!

înfuriată la culme, Red îşi scutură coama de păr roşcovan.

- Te rog să nu mă iei drept proastă numai pentru că vin din Australia! exclamă ea.

- Proastă ai zis? Păi asta şi eşti, dar nu pentru că vii din Australia. După câte se pare, e un defect din naştere!

- Oh! Dobito...

în clipa aceea îşi făcu apariţia în cadrul uşii o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie de casă din mătase de culoare pastel.

- Ce s-a întâmplat?

Vorbise cu o claritate atât de desăvârşită, încât Red trase concluzia că era vorba despre profesoara de dicţie. Doamna Saint-Aubyn rămânea elegantă şi sigură pe ea chiar şi în capot de casă şi chiar şi după ce... petrecuse o noapte de

dezmăţ total... Dar era mult mai în vârstă decât îşi imaginase Red. Părea să aibă pe puţin şaizeci de ani, adică aproape dublul vârstei bărbatului care îi deschisese uşa.

"E un gigolo!" îşi spuse Red privindu-l dispreţuitor.

- Aş vrea să iau lecţii de dicţie, îi spuse ea doamnei Saint-Aubyn.

- Ai şi nevoie se mulţumi să-i răspundă. Intră!

Puse apoi mâna pe umărul nesuferitului macho.

- Mă ocup eu de ea, Linus. întoarce-te în pat. Probabil că eşti istovit.

Acesta nu se lăsă mult rugat şi Red o urmă pe doamna Saint-Aubyn în holul de la intrare.

- Eşti australiancă? o întrebă ea pe fată deschizând registrul cu programări.

- Da, îi răspunse Red, uşor provocator.

- De ce vrei să iei lecţii?

- Sunt actriţă.

Doamna Saint-Aubyn dădu din cap cu un aer înţelegător.

- Si aici rolurile sunt rare pentru o australiancă!

- Din păcate, da. Am fost la mai multe audiţii la care mi s-a spus nu imediat ce am deschis gura. Ieri am fost trimisă din nou la plimbare când încercam să obţin un rol într-un serial de televiziune care urmează să fie filmat la Londra. Regizorul mi-a spus că nu voi ajunge la nici un rezultat din cauza acestui accent care, din câte se pare, reprezintă un mare handicap în Marea Britanie. M-a sfătuit să iau lecţii cu dumneavoastră ca să scap de el.

- Când vrei să începi?

- Luni.

- E imposibil. în perioada asta sunt foarte ocupată, dar peste trei luni...

- Nu pot să aştept atât de mult...

- Pentru că speri să obţii un alt rol, nu-i aşa?

- Cu accentul ăsta nu pot să obţin nimic! exclamă Red descurajată.

Doamna Saint-Aubyn consultă din nou registrul

- Unul din elevii mei a plecat de curând într-un turneu şi şi-a anulat programarea. N-aveam de gând să iau pe nimeni în locul lui, dar dacă insişti atât de mult...

- Oh! Vă mulţumesc! Pentru mine e o chestiune vitală! Când doriţi să vin?

- Marţi la ora unsprezece.

- Cât costă lecţiile?

Red nici nu clipi când doamna Saint-Aubyn rosti cifra, precizând că era vorba despre un aranjament pentru zece lecţii. Era foarte scump, dar tânăra se aştepta la acea sumă.

- Bine, voi fi aici marţi la ora unsprezece.

- Cum te numeşti?

- Red McGee.

Peste câteva clipe, în timp ce o conducea spre ieşire, doamna Saint-Aubyn îi spuse pe un ton categoric:

- Te rog să nu mai suni la uşa mea în weekend!

Pentru că atunci primea vizita amantului ei, nu-i aşa?

Cum îi spusese? Linus? Pff Ce nume caraghios!

Doamna Saint-Aubyn se grăbise atât de mult să se întoarcă la el, încât abia a mai apucat să-şi ia rămas-bun.

Când ajunse în strada mărginită de copaci bătrâni din cartierul rezidenţial Pimlico, viitoarea actriţă aruncă o privire imobilului elegant datând de la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Văzând jaluzelele lăsate la una din ferestrele de la primul etaj, îşi spuse că probabil acolo dormeau, sau mai degrabă nu dormeau, Linus şi doamna Saint-Aubyn...

Red luă metroul ca să ajungă la micul apartament pe care îl împărţea cu Jenny, o actriţă care era cu vreo doisprezece ani mai mare ca ea.

Jenny fluieră când află cât vor costa lecţiile.

- Cum ai de gând să faci rost de banii ăştia?
- Mi-am amanetat ceasul.
- Cel pe care ţi l-a dăruit tatăl tău când ai împlinit douăzeci şi unu de ani?
- Da.
- Oho! Si ce va spune atunci când va afla?
- De unde să afle? Este în Australia!
- N-ar fi trebuit să faci aşa ceva!
- N-avea decât să-mi trimită bani. Asta i-am cerut de ziua mea. Dar tatăl ei considerase că îi dădea destui bani ca să poată trăi şi

în loc să-i trimită un cec baban, aşa cum spunea Red, se pomenise cu indicaţia să meargă la cel mai mare bijutier din

Londra ca să-şi ridice ceasul din aur pe care îl comandase special pentru ea.

Atunci când Red se întoarse la doamna Saint-Aubyn pentru prima lecţie, sexagenara, îmbrăcată şi machiată părea mult mai tânără. Nu observă nicăieri vreo urmă de Linus sau de vreun domn Saint-Aubyn!

Prima lecţie decurse foarte bine. Doamna Saint-Aubyn o învăţă pe eleva ei primele elemente indispensabile: cum să-şi folosească vocea şi respiraţia, cum să rostească vocalele...

-Vino vineri la aceeaşi oră, îi spuse ea după ce îi dăduse să facă nişte exerciţii pentru modularea vocii.

- Dacă nu încetezi, o să-mi ies din minţi! strigă la ea Jenny. Nu vezi că mă interesează emisiunea asta?

De aproape o oră Red, făcea cu conştiinciozitate exerciţiile vocale în timp ce prietena ei se uita la televizor.

- Doamna Saint-Aubyn mi-a spus să exersez până când devine totul natural.

-Ai putea să te duci în camera ta! M-am săturat să te tot aud!

Red se uită la ea, indignată.

- Exagerezi! Stii foarte bine că nu am prea mult timp la dispoziţie. Dacă nu reuşesc să obţin un rol important timp de un an, tatăl meu mă va obliga să mă întorc acasă!

- Totuşi, nu te poate forţa!

- Se vede că nu-l cunoşti!

începu să scoată vocalize: oooo.... aaaa...

Exasperată, Jenny aruncă în ea cu o pernă şi îşi astupă urechile.

- Da, o să înnebunesc din cauza ta!

***

După câteva lecţii, Red făcuse atât de multe progrese, încât a reuşit să filmeze o reclamă. E adevărat că nu avea mare lucru de spus. Trebuia doar să rostească de câteva ori numele produsului oftând de plăcere... dar cel puţin era un început!

încântată, îi trimise tatălui ei o carte poştală care reprezenta palatul Buckingham.

"Dragă tată,

Am semnat de curând un contract interesant!

Pupici

Red"

"După asta o să mă lase liniştită o bucată de vreme", îşi spuse ea aruncând cartea poştală în cutie.

Atunci când era foarte atentă, reuşea acum să vorbească într-o engleză aproape perfectă, fără accent australian. îşi dădea însă seama că încă mai avea multe de făcut, aşa că se hotărî să-şi ofere câteva lecţii suplimentare cu banii câştigaţi din spotul publicitar.

Era deja trecut de ora şase seara când Red, pe când se întorcea acasă cu metroul, realiză că se afla în apropierea casei doamnei Saint-Aubyn. Ce-ar fi să se ducă să-i ceară s-o înscrie chiar acum la cursurile suplimentare?

"E lumină la ea, înseamnă că este acasă", constată

tânăra când ajunse în faţa casei arătoase a profesoarei sale.

Dar nu răspunse nimeni când sună prima oară la uşă... şi nici când sună a doua oară. Tocmai se pregătea să plece, când i se păru că aude înăuntru un zgomot ciudat, ca şi cum ar fi scâncit un copil. Uşor îngrijorată, dar şi curioasă, se aplecă şi săltă clapa din metal care acoperea deschizătura destinată corespondenţei.

- Dumnezeule mare! exclamă tânăra.

Probabil că doamna Saint-Aubyn alunecase pe ceva şi căzuse... pentru că zăcea la baza scărilor şi încerca să se târască până la uşă.

- Ajutor! gemu ea.

Red nu stătu mult pe gânduri.

- Staţi pe loc! Voi chema o ambulanţă!

Alergă până la casa vecină şi sună îndelung la uşă, bătând din când în când şi cu pumnii în ea.

- Ce maniere sunt astea? exclamă bărbatul între două vârste care veni să-i deschidă. Ce te-a apucat de...

- Doamna Saint-Aubyn a suferit un accident, i-o reteză Red. Vă rog să chemaţi o ambulanţă şi poliţia, ca să deschidă uşa...

La început destul de neîncrezător, vecinul doamnei Saint-Aubyn vru mai întâi să vadă cu ochii lui înainte de a da telefon. După ce constată că Red nu-l minţise, îşi schimbă comportamentul.

în mai puţin de cinci minute, o maşină a poliţiei oprea în faţa locuinţei profesoarei de dicţie. Dând ocol casei, Red şi

vecinul descoperiseră că la primul etaj rămăsese o fereastră deschisă.

- E prea îngustă, nu va putea nimeni să se strecoare prin ea, spuse poliţistul.

- Ba eu pot, îl asigură Red. Mi-ar trebui însă o scară.

- Am eu una, exclamă vecinul.

- Să mergem după ea.

Unul din poliţişti clătină din cap.

- Nu pot să te las să urci până acolo, ai putea să cazi...

- Sper că glumiţi! Tatăl meu m-a învăţat să fac exerciţii foarte periculoase! Să urc pe o scară nu e cine ştie ce scofală... Si va fi mai rapid şi mai puţin complicat decât forţarea uşii...

Vecinul se întorsese cu scara şi Red începu imediat să se caţere pe ea.

"Am făcut bine că mi-am pus pantaloni astăzi", îşi spuse ea văzând chipurile îngrijorate ale poliţiştilor şi vecinului uitându-se în sus.

Urcuşul a fost destul de uşor, în schimb i-a fost mai greu să se strecoare prin ferestruică. în cele din urmă, ateriză pe gresia băii.

Fără să piardă nici o secundă, coborî scările şi se duse să deschidă uşa medicului de la ambulanţă.

Doamna Saint-Aubyn, care zăcea pe holul casei de câteva ore bune, îşi fracturase glezna, se lovise la cap şi îşi luxase umărul în timp ce încerca să se agaţe de balustrada scării.

- Trebuie dusă urgent la spital, spuse medicul.

Doamna Saint-Aubyn se agăţă de mâna lui Red.

- Te superi dacă te rog să-l suni pe Linus?

- Nu. Ce număr are?

- Cincizeci şi nouă, treizeci şi şase... Nu, treizeci şi şase, cincizeci şi nouă...

Doamna Saint-Aubyn păru a fi pe punctul de a izbucni în lacrimi.

- Nu-mi mai amintesc!

- Liniştiţi-vă, vă rog! Voi găsi numărul lui în carneţelul cu adrese.

Red alergă în biroul în care lua lecţii de la profesoara ei şi se întoarse imediat.

- Care este numele de familie al lui Linus?

- Hunt, spuse doamna Saint-Aubyn strâmbându-se de durere, dat fiind că unul din brancardieri îi atinsese umărul din neatenţie.

- Veniţi cu noi la spital? o întrebă medicul pe Red.

- Da, desigur. Aşteptaţi-mă numai puţin, ca să-mi notez numărul de telefon.

Tânăra se întoarse în birou, deschise carneţelul de adrese şi îşi notă cele două numere de telefon care figurau în dreptul lui Linus Hunt.

Când reveni în hol, brancardierii tocmai o aşezau pe doamna Saint-Aubyn pe o targă. Vecinul încuie uşa, apoi puse cheia într-o poşetă elegantă din piele, pe care i-o întinse lui Red.

- Luaţi-o, este poşeta Feliciei. Poate va avea nevoie de ea şi e mai bine s-o luaţi cu voi...

Doamna Saint-Aubyn a fost dusă imediat la camera de gardă, în timp ce o secretară îi cerea lui Red nişte date pentru completarea unei fişe.

De fapt, tânăra actriţă încă nu ştia mare lucru despre ea. în afară de adresă şi numele profesoarei, nu ştia nimic altceva, cum ar fi de exemplu anul naşterii, numele medicului ei de familie sau starea ei civilă.

"Probabil că Linus cunoaşte toate astea, îşi spuse ea. Mă duc să-i dau telefon".

Intră într-o cabină şi formă primul din cele două numere.

- Cornucopia Productions... Nu vă putem răspunde momentan, dar dacă ne comunicaţi numele şi numărul dumneavoastră de telefon vă vom suna cât mai curând posibil.

"Un robot telefonic! N-am noroc! La ora asta birourile firmelor sunt închise..."

Sună la celălalt număr, unde dădu peste un alt robot, a cărui voce era a individului neras care îi deschisese uşa doamnei Saint-Aubyn cu o lună în urmă.

- Linus Hunt, lăsaţi-mi datele dumneavoastră şi vă contactez eu.

Red şovăi. Dacă întâmplător Linus Hunt era însurat, ar fi fost
mai bine să nu-i lase nici un mesaj, ca să nu-i provoace necazuri...

"Am să-i telefonez mai târziu, îşi spuse ea. Dacă am noroc, o să-mi răspundă chiar el".

După aceea o sună pe Jenny şi-i povesti ce i se întâmplase, apoi contramandă invitaţia unui prieten de a merge la cinema.

Acesta păru dezamăgit.

- Si eu ce-o să fac? Abia aşteptam să-mi petrec seara cu tine. Ar fi fost foarte plăcut, am fi putut să mergem într-un băruleţ intim şi să stăm de vorbă în tihnă...

- Dacă ai chef de vorbă, poţi să vii să-mi ţii de urât la spital...

- Ah, nu, mulţumesc de invitaţie.

în orele care urmară, Red încercă să-şi omoare timpul citind nişte reviste vechi, bând cafea de la automat şi încercând din când în când să dea de Linus la telefon, dar fără succes.

în cele din urmă apăru o infirmieră care îi spuse că avea voie s-o vadă pe doamna Saint-Aubyn vreme de câteva minute.

- Cum vă simţiţi, doamnă? o întrebă Red îngrijorată atunci când intră în rezerva bolnavei.

- A trebuit să iau nişte calmante, aşa că acum mă dor mai puţin umărul şi piciorul, dar capul îmi dă de furcă... L-ai sunat pe Linus?

- Am încercat de mai multe ori să dau de el. Nu este acasă.

- Nu? Oh! Uitasem... Este în Elveţia, dar trebuie să se

întoarcă azi sau mâine, nu ştiu precis...

Cu faţa nemachiată şi marcată de oboseală, biata femeie părea a avea cu zece ani mai mult.

- Sunt epuizată! oftă ea. Uită-te şi tu ce cămaşă de noapte oribilă mi-au dat!

- Doriţi să trec mâine pe la dumneavoastră acasă şi să vă aduc una?

- Ai fi foarte amabilă! Ar fi grozav dacă ai putea să-mi aduci şi peria de păr şi cremele mele... Si mai ales să nu uiţi trusa de machiaj...

Red zâmbi.

- Trusa de machiaj? înseamnă că vă simţiţi deja mai bine. V-am adus geanta. Trebuie să-mi daţi cheile de la casă.

- Ia-le.

- O.K.

- Nu mai spune O.K., o corectă automat doamna Saint-Aubyn.

în rezervă intră o infirmieră.

- Acum trebuie să o lăsaţi pe bolnavă să doarmă, îi spuse ea lui Red.

- Te pot ruga să-mi faci un serviciu? o întrebă doamna Saint-Aubyn luând-o de mână pe Red.

- Cu plăcere.

- Vrei să-ţi petreci noaptea la mine acasă? în cazul în care va suna Linus şi nu-i va răspunde nimeni, va fi foarte îngrijorat...

Red n-avea nici un chef să meargă să doarmă la doamna

Saint-Aubyn, dar aceasta o privi atât de rugător, încât nu se simţi în stare s-o refuze.

- Oh, îţi mulţumesc, minţi Red! Eşti atât de drăguţă....

Dat fiind că era destul de târziu, tânăra ajunse la casa din cartierul Pimlico cu taxiul. Intră înăuntru şi rămase câteva clipe în mijlocul holului

- Mi se pare ciudat să mă aflu singură aici... şopti ea.

O revăzu pe doamna Saint-Aubyn zăcând la baza scărilor şi se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi venit ideea de a veni să sune la uşa ei.

"E vineri seara şi ştiu că nu dă niciodată lecţii în weekend. Cât despre Linus, drăguţul doamnei, acesta e plecat în călătorie! Biata femeie ar fi rămas întinsă pe jos zile în şir..."

Făcându-i-se foame, Red se duse în bucătărie şi îşi făcu o omletă cu brânză. Merse s-o mănânce în salon şi deschise televizorul.

Era ora la care se difuza un serial istoric pe care îl urmărea în mod regulat. regretând că nu juca şi ea un rol în el.

După aceea încercă din nou să dea de Linus Hunt. Acum îi ştia numărul pe dinafară... dar încă nu se întorsese acasă şi nu consideră că e necesar să lase vreun mesaj.

îi telefon' apoi lui Jenny ca s-o anunţe că nu venea acasă în seara aceea. Prietena ei îi povestise că avusese loc o încăierare în restaurantul în care luase masa împreună cu o

amică.

- Doi bărbaţi se băteau pentru o fată, poţi să-ţi închipui aşa ceva?

- Ce-am ratat! exclamă Red izbucnind în râs.

- Stai liniştită, vei mai vedea şi altele! Noapte bună!

- Mulţumesc, asemenea.

începu să simtă oboseala, aşa că Red urcă la etajul casei. Deschise cele trei uşi de pe palier una după alta. Recunoscu baia pe gresia căreia aterizase brusc cu câteva ore mai înainte.

"Acesta este fără îndoială dormitorul doamnei Saint-Aubyn", îşi spuse ea aruncând o privire într-o încăpere uriaşă de alături, decorată cu mult rafinament.

în faţa acesteia descoperi o cameră mică de oaspeţi cu patul gata făcut.

-Asta este ceea ce-mi trebuie!

Făcu un duş, apoi îndrăzni să împrumute o cămaşă de noapte dintr-un dulap al profesoarei ei, după care se culcă. Totuşi, nu reuşi să adoarmă imediat. Stătea cu ochii larg deschişi în întuneric şi asculta zgomotele necunoscute ale casei cu senzaţia stranie că se găsea într-un hotel şi ea era singura clientă a lui...

în cele din urmă fu doborâtă de oboseală şi se cufundă într-un somn adânc, fără vise.

Un zgomot de paşi o făcu să se trezească brusc din somn. Speriată, se ridică în capul oaselor. Cineva urca scara... pe întuneric, deoarece nu se vedea nici o urmă de lumină pe

sub uşă.

îngrozită şi cu inima bătându-i în piept, Red aprinse veioză şi căută o armă oarecare... dar nu găsi decât o vază.

Chiar în momentul acela, hoţul deschise uşa.

-Asta-i bună! exclamă el.

Făcu un pas spre ea. în momentul acela, Red aruncă din toate puterile cu vaza spre tâlhar. El se aplecă la timp, vaza îi atinse umărul şi se sparse pe palier.

Red sărise deja din pat. Deschise larg fereastra şi se pregătea să strige după ajutor... dar agresorul nu-i dădu răgazul s-o facă. Se aruncă asupra ei şi o imobiliză, astupându-i gura cu mâna. Tânăra începu să se zbată cu furie, lovindu-l la nimereală cu pumnii şi picioarele, dar forţele celor doi erau inegale...

Muşcă mâna care îi acoperea gura, după care bărbatul înjură şi-i dădu drumul pentru o fracţiune de secundă, dar n-o lăsă să strige. O prinsese de gât şi o zgâlţâia fără milă.

- Nu te mai zbate atâta toanto! N-am de gând să te violez!

Red recunoscu imediat vocea lui Linus Hunt şi încetă să se mai agite.

- Oh, tu eşti! spuse ea uşurată.

- Dar tu cine eşti?

- Red McGee.

Era evident că nu-şi amintea de numele ei, iar despre înfăţişare nici atât!

- Felicia te-a invitat să stai aici? o întrebă el mirat.

- Felicia? Oh! Vrei să spui doamna Saint-Aubyn? Da, dânsa mi-a cerut să-mi petrec noaptea în casa ei.

Linus îi dădu drumul şi se ridică în picioare.

- Mă mir că tot tămbălăul produs de tine n-a trezit-o încă! Numai o nebună poate să-mi arunce în cap cu o vază!

- Nu ştiam cine eşti! Ai fi putut să aprinzi lumina, nu să te mişti pe întuneric... ca un... ţăcănit, un violator, un sadic, un vampir, un

- N-am ce zice.... mulţumesc foarte mult!

Linus se uită la mâna lui. Se vedea clar urma dinţilor ei şi câteva picături de sânge apăruseră pe pielea lui bronzată.

- Tu eşti vampirul! N-aveam nici un interes să te atac!

Red îi adresă o privire cât se poate de neprietenoasă.

- De ce n-ai aprins lumina? Si de ce ai intrat în camera asta?

- Pentru că nu voiam s-o trezesc pe Felicia, mi se pare foarte clar! Are somnul foarte uşor şi nu reuşesc să înţeleg cum se face că zgomotul ăsta...

- Doamna Saint-Aubyn nu este aici. A avut un accident.

Linus Hunt încremeni.

- Cum? o întrebă el pălind. Un... un accident?

Reacţia lui o surprinse pe Red.

"Nu mi-aş fi închipuit niciodată că un gigolo ar putea să simtă ceva pentru.... pentru o clientă!"

- A căzut de pe scări.

- Doamne sfinte! E grav?

- Nu prea. S-a ales numai cu o gleznă ruptă, o luxaţie la umăr si o lovitură la cap... Dar toate acestea au marcat-o, bineînţeles.

- Unde este acum?

- La spital. M-am dus cu ea acolo si am aşteptat ca să fiu sigură că totul este în regulă.

- Dacă se poate spune aşa! oftă Linus. Mă duc la spital.

- Nu vei fi lăsat să intri în camera ei, i s-au dat nişte somnifere ca să poată dormi.

- La ce spital a fost dusă?

Red îi dădu toate informaţiile necesare.

- Mă duc să dau telefon, spuse el îndreptându-se spre camera doamnei Saint-Aubyn.

Red îşi aruncă o jachetă pe umeri şi îl urmă.

Linus Hunt îi făcea acum o impresie mai bună decât prima oară când îl văzuse. îmbrăcat într-un costum elegant de culoare închisă, de data asta nu mai avea un aer de beţiv, ci de om de afaceri! Cu figura lui cu trăsături regulate, nasul drept, bărbia voluntară şi părul negru, era chiar un bărbat foarte atrăgător...

Reuşise să intre în legătură cu infirmiera care răspundea de etajul respectiv.

- Bine... Foarte bine... Dar dacă se trezeşte, spuneţi-i că voi veni mâine dimineaţă la prima oră... Da... Linus Hunt... Mulţumesc.

închise telefonul şi se întoarse spre Red, pe care păru că o vede pentru prima oară.

- Cum se face că eşti amestecată în toată povestea asta? o întrebă el în timp ce privirea îi întârzia asupra părului roşcat şi ondulat al tinerei.

- Venisem să o rog să mă înscrie la nişte lecţii suplimentare. în casă era lumină, dar n-a venit nimeni să-mi deschidă... Mi s-a părut că aud un geamăt şi atunci am aruncat o privire prin cutia de scrisori. Am văzut-o zăcând pe podea, la baza scărilor. Am chemat imediat o ambulanţă...

- Si ai însoţit-o la spital?

- Da. M-a rugat să te anunţ, dar am dat numai peste roboţi telefonici. N-am lăsat nici un mesaj. Atunci, dânsa mi-a cerut să-mi petrec noaptea aici. Se temea să nu fii îngrijorat în cazul în care ai fi sunat şi n-ar fi răspuns nimeni la telefon.

-Am încercat de două ori s-o sun de la aeroportul din Zürich, dar era ocupat. Ai sunat pe cineva de aici?

-Am vorbit cu fata cu care împart apartamentul ca să-i spun că nu vin acasă în seara asta, îi răspunse ea pe un ton vinovat.

De fapt, nu înţelegea de ce trebuia să se simtă vinovată! De unde să ştie că exact în momentul acela el încerca s-o

contacteze pe doamna Saint-Aubyn?

Figura lui Linus se mai îmblânzi puţin.

- Din fericire, ţi-a dat prin cap ideea de a trece pe aici să stai de vorbă cu Felicia! îţi mulţumesc!

- Oh, nu aveţi pentru ce...

- Eşti australiancă?

- Oh, exclamă ea supărată. Si eu care credeam că am făcut oarece progrese!

- Faci lecţii cu Felicia ca să scapi de accent?

- Bineînţeles.

Linus se uită la ceas.

- E deja patru şi jumătate. Noaptea asta va fi foarte scurtă! Voi încerca să trag un pui de somn în patul Feliciei. Cum te numeşti?

- Red. Red McGee.

- Ah, da! Aşa este! Noapte bună!

- Noapte bună, îi răspunse ea cu răceală, după care se întoarse în camera de oaspeţi.

Nu reuşi să adoarmă prea uşor. Se gândea la Linus Hunt şi se mira că i se păruse atât de schimbat acum.

"Poate că face parte din genul acela de oameni care se îmbată timp de trei zile şi după aceea săptămâni în şir nu pun nici o picătură de alcool pe limbă?"

Aşa trăiau unii dintre angajaţii tatălui ei în Australia, în ranchul în care domnul McGee creştea mii de oi. Dar lui

George McGee nu-i plăceau beţivii şi atunci când îşi dădea seama ce se întâmpla, dădea un prim avertisment. A doua oară acesta era dat pe uşă afară fără nici un anunţ prealabil.

Felicia Saint-Aubyn părea mult mai îngăduitoare...

***

Red se trezi la ora opt dimineaţa. îşi puse tot blugii negri şi puloverul lung cu curea din piele pe care le purtase cu o zi în urmă. Avea mereu asupra ei, în geanta mare pe care o purta în bandulieră peste piept, o trusă de machiaj, ceea ce îi permise să se aranjeze puţin şi să-şi perie energic părul de culoarea focului.

Apoi coborî la bucătărie, unde pregăti micul dejun pe fondul unui program de muzică pop pe care îl găsise la radio.

- Bună dimineaţa, spuse ea bine dispusă când apăru Linus, peste douăzeci de minute.

El închise brusc radioul.

- Bună dimineaţa, mormăi el înăbuşindu-şi un căscat. Mereu te scoli atât de devreme?

- Da. Tu nu?

- Am dormit cam prost. Mi-am făcut griji pentru Felicia.

Red se uită la el în timp ce tânărul luă o sticlă cu suc de portocale din frigider. Părea şi mai schimbat în dimineaţa aceea, după ce îşi schimbase costumul sobru cu nişte îmbrăcăminte sport.

- Trebuie să mă duc s-o văd în dimineaţa asta, spuse ea. Am promis să trec pe la spital ca să-i duc câteva lucruri.

- I le duc eu.

- I-am promis să mă duc la spital, repetă Red pe un ton care nu admitea nici o replică.

Linus dădu din umeri.

- Cum doreşti...

Tânăra aşeză pe masă un mic dejun copios compus din cereale, ouă jumări şi pâine prăjită, iar Linus se mulţumi cu suc de portocale şi cafea pe care o făcu el însuşi. Red observă mirată că individul se purta ca la el acasă în bucătăria Feliciei.

- Este într-adevăr o casă frumoasă! spuse ea ca să lege o conversaţie. Mi-ar plăcea să locuiesc în acest cartier, dar cred că chiriile sunt foarte mari.

- Casa este a Feliciei. I-a fost lăsată de soţul ei.

- Oh! înseamnă că este văduvă?

Linus dădu doar din cap. Enervată de mutismul lui, Red vru să-l provoace.

- Femeile de o anumită vârstă trebuie să nu se încreadă prea mult în oameni ca să nu profite de ele, spuse ea pe un ton plin de subînţelesuri. Există o mulţime de oameni fără scrupule care încearcă să scoată bani de la ele.

-Te-ai săturat? o întrebă Linus pe un ton ironic. Dacă ai terminat de mâncat, ar trebui să mergem să-i pregătim Feliciei un mic bagaj.

Luă o geantă de călătorie din dulapul din holul casei şi urcă scările după Red. Ea trase sertarele comodei şi luă câteva cămăşi de noapte, nişte pantofi, prosoape şi toate produsele cosmetice pe care le găsi. Observă că Linus se

simţea mult mai stingherit în baia Feliciei decât în bucătărie.

Apoi plecă la spital cu taxiul. La ora aceea a dimineţii circulaţia era foarte intensă şi pe măsură ce trecea timpul, Linus părea din ce în ce mai nervos.

Atunci când sosiră la spital, Red îl conduse pe coridoarele acestuia, dar la etajul la care se găsea doamna Saint-Aubyn îi opri o infirmieră.

- Dimineaţa nu se fac vizite. Veniţi după-amiază, între paisprezece şi douăzeci.

- Ah, nu! exclamă Linus pe un ton care nu admitea replică. îmi pare rău, dar sunt foarte îngrijorat şi insist s-o văd pe doamna Saint-Aubyn chiar acum!

- Numai membrii familiei au voie să vizitezii bolnavii în afara orelor stabilite.

- Sunt o rudă cât se poate de apropiată. Doamna Saint-Aubyn este mama mea!

Infirmiera îl privi cu neîncredere.

- E-n ordine, spuse ea în cele din urmă nu prea convinsă. Puteţi intra, dar nu rămâneţi mai mult de cinci minute!

Red se pregătea să-l urmeze pe Linus, dar infirmiera o opri.

- Si dumneavoastră cine sunteţi? Fiica dânsei?

- Ăăă...

- Da, spuse Linus. E nora doamnei Saint-Aubyn, soţia mea.

După care o prinse pe Red de braţ şi o conduse mai departe.

Tânăra pufni în râs.

- Ai avut o idee bună să te dai drept fiul ei! spuse ea când se găsiră suficient de departe ca să nu fie auzită de infirmieră. Nu ţi-ar fi dat în veci voie să intri dacă i-ai fi spus

că eşti iubi... ăă... prietenul ei.

Linus se opri brusc din mers.

- Poftim? exclamă el mirat. Drept cine mă iei?

- Păi drept... ăă... eşti într-adevăr fiul dânsei? se bâlbâi ea uluită. Linus se uită la ea cu asprime.

- Bineînţeles!

Si porni să meargă din nou cu paşi mari. Red îl privi uluită cum se îndepărtează de ea. Izbucni în râs, după care îl ajunse din urmă alergând pe culoarul brusc luminat de razele soarelui.

Capitolul 2

Red rămase la uşa camerei pentru a o lăsa pe doamna Saint-Aubyn singură cu fiul ei timp de câteva minute. îi făcuse o plăcere nebună să afle că Linus nu era amant de profesie. însemna atunci că prima ei impresie fusese una total falsă?

"Poate că nu era nici alcoolic!" îşi spuse ea hotărându-se în cele din urmă să intre şi ea în rezervă.

Când îşi făcu apariţia în încăpere, doamna Saint-Aubyn îi zâmbi.

- Cum vă simţiţi în dimineaţa asta, doamnă? o întrebă Red.

- Mult mai bine, mulţumesc. Din câte înţeleg, Linus te-a cam speriat azi-noapte...

- Mi-a fost o frică soră cu moartea, doamnă! Ca să mă apăr de el, i-am aruncat în cap cu ce mi-a căzut în mână.... respectiv o vază. îmi pare rău.

- Nu te scuza! exclamă doamna Saint-Aubyn. Mărturisesc că şi mie mi-a venit adesea să arunc după el cu câte ceva.

- Oh, nu regret că am dat în el! Sunt supărată numai pentru că v-am spart vaza.

- Mulţumesc, n-am ce zice! exclamă Linus, vizibil uluit de sinceritatea ei.

Red o întrebă pe doamna Saint-Aubyn când credea că se va întoarce acasă.

- Nu m-a văzut încă medicul în dimineaţa asta, dar mă simt mult mai bine si sper să-mi dea voie să ies din spital destul de repede. Dacă am noroc, poate plec chiar azi.

- După un asemenea accident? Exclus! exclamă Linus categoric. Trebuie să te odihneşti.

Doamna Saint-Aubyn dădu din umeri în loc de răspuns şi se întoarse spre tânăra ei elevă.

- Mi-ai adus o cămaşă de noapte?

- Da, şi o trusă de machiaj.

- Oh, mulţumesc! Voi putea în sfârşit să-mi scot de pe mine chestia asta oribilă şi aspră...

Linus schiţă un zâmbet.

- Trebuie să recunosc că nu prea se potrivea cu stilul tău... Infirmiera deschise brusc uşa.

- Medicii îşi încep vizita! Trebuie să lăsaţi bolnava singură! Linus îi adresă o privire nu prea prietenoasă şi-şi îmbrăţişă
mama.

- Mă întorc după-amiază, Felicia, promise el.

- La revedere, doamnă, spuse Red. Mă bucur că vă simţiţi mai bine.

- Te rog să-mi spui Felicia! Vii şi tu după-amiază?

Văzând că tânăra ezită, ea insistă:

- Te rog! Vreau să-ţi cer ceva, dar acum nu mai am timp să-ţi explic despre ce este vorba.

- Atunci voi reveni.

- Mulţumesc!

Şefa de etaj îi dădu afară fără menajamente şi Linus exclamă:

- Ce scorpie e infirmiera asta! Dă-le puţin nas femeilor, că-şi închipuie că le este permis totul!

- Asta nu e în general valabil pentru bărbaţi?

Linus zâmbi jenat.

- Se poate... dar e şi mai rău când este vorba despre o femeie.

- Se vede că vorbeşte un bărbat!

- Vrei să ai mereu ultimul cuvânt, observă Linus făcând semn unui taxi.

îi deschise portiera lui Red.

- Unde te duci? se interesă el.

- Acasă.

- Dă adresa şoferului.

Red se uită mirată la Linus, înainte să execute ordinul. După ce îl întrebă pe şofer cât va costa cursa, acesta o achită pe loc, dar nu se urcă în maşină.

- Felicia are numărul tău de telefon? o întrebă el pe Red.

- Da.

- Chiar credeai că sunt iubitul ei?

- Nicidecum! minţi ea. Am glumit...

El o privi atât de ironic, încât înţelese că el nu credea nici un cuvânt.

- Atunci... la revedere! spuse el. Şi îţi mulţumesc încă o dată că ai ajutat-o pe Felicia.

După aceste vorbe, trânti portiera şi făcu semn unui alt taxi.

La ora cincisprezece, Red se întoarse la spital cu un buchet mare de margarete în braţe. Linus, care sosise înaintea ei, părea furios, iar Felicia îşi luase un aer dispreţuitor şi încăpăţânat.

"Erau pe cale să se certe?" se întrebă tânăra destul de mirată, deoarece până atunci avusese impresia că mama şi fiul se înţelegeau foarte bine.

Felicia îşi pusese o cămaşă de noapte din mătase şi se machiase cu mare grijă.

- Florile astea sunt pentru mine? o întrebă ea pe Red zâmbind. Ce frumoase sunt... Linus, du-te şi adu o vază.

- O să se ocupe mai târziu de asta o îngrijitoare!

Linus o ascultă, fără prea multă tragere de inimă. Imediat ce acesta ieşi, Felicia se înclină spre vizitatoarea ei.

- După ce pleacă Linus, vreau să rămâi cu mine, îi şopti ea fetei. Am ceva să-ţi spun.

Moartă de curiozitate, Red fu de acord. Ar fi vrut să-i pună anumite întrebări, dar Linus se putea întoarce dintr-o clipă în alta, aşa că se aşeză pe un scaun şi se strădui să

vorbească foarte firesc.

- V-a văzut medicul? Când aveţi voie să vă întoarceţi acasă?

- Mâine.

- Mâine? Păi e foarte bine! exclamă Red exact în momentul în care intra Linus în cameră.

Fără să spună nimic, acesta îi întinse vaza cu apă, în care ei nu-i mai rămăse decât să pună florile. Pe lângă splendidul aranjament cu orhidee care împodobea deja pervazul ferestrei, lui Red margaretele i se păreau de-a dreptul banale! Se întrebă dacă Linus oferea orhidee tuturor femeilor... sau numai mamei sale. Nu ştia nici acum nimic despre el, nici măcar dacă era sau nu căsătorit!

"Dacă ar fi fost, soţia lui l-ar fi însoţit la spital şi nu s-ar fi dus să doarmă la Felicia... Trebuie să fie burlac".

Discutau sărind de la una la alta, despre toate şi nimic. Atunci când Felicia îi spuse fiului său că Red era actriţă, acesta o privi cu cinism.

- Nu se poate! Nu mi-aş fi închipuit niciodată!

- Ai ceva împotriva actriţelor? îl întrebă ea pe un ton ironic.

- Nu, cu condiţia să fie talentate şi să se comporte într-un mod profesionist.

Oare ce voia să spună? Dar Red nu mai apucă să rostească întrebarea cu voce tare.

- Si eu care credeam că aţi venit să mă distraţi! exclamă Felicia. Trebuie să recunosc că discuţia voastră nu

mi se pare prea amuzantă! Linus, dacă nu ai de gând să te porţi mai frumos, poţi să pleci!

- Vrei să scapi de mine? Foarte bine... Dar nu uita ce ţi-am spus şi nu organiza nimic fără ştirea mea! Promiţi?

- Voi face, ca de obicei, numai ce-mi place. Cred că ai ajuns să mă cunoşti în toţi anii aceştia...

El oftă exasperat.

- Eşti îngrozitoare!

- Atunci ia-ţi rămas-bun frumos.

în timp ce mama şi fiul se sărutau, Red se întoarse în mod discret cu spatele. Linus o salută cu răceală înainte să iasă din cameră.

- Atunci când Linus vrea ceva..., şopti Felicia după plecarea lui.

- Dar dumneavoastră nu faceţi decât ceea ce doriţi.

- Oh, din când în când îl mai las să câştige şi el... E un război paşnic. De data asta însă, prevăd că va avea loc o luptă grea.

- Şi, dacă am înţeles bine, aveţi nevoie de ajutorul meu.

Felicia zâmbi.

- Ce-mi place mie la australieni, ca şi la americani de altfel, este sinceritatea lor dezarmantă. Noi englezii suntem mult mai complicaţi, mai suciţi...

După o pauză, continuă cu un aer gânditor:

- Da, am nevoie de ajutorul tău, dar nu ştiu dacă vei accepta după ce îţi voi explica despre ce este vorba.

- Spuneţi, totuşi...

- Ei bine, iată cum stau lucrurile... Din cauza gleznei şi umărului, voi fi imobilizată vreme de câteva săptămâni. Linus vrea să angajeze o infirmieră acasă pentru că el nu va putea să se ocupe de mine. Are afacerile lui, călătoreşte mult... Nici nu mă gândesc să stau cu o necunoscută în casă... Eu am tabieturile mele şi vreau să fim lăsaţi în pace. Infirmierele au tendinţa să fie foarte autoritare!

- Nu toate.

- Ba da! Le vorbesc bolnavilor ca unor idioţi şi eu urăsc treaba asta. Eu vreau să fiu ajutată numai atunci când simt nevoia. N-am chef să fiu tratată ca o păpuşă de porţelan care trebuie să trăiască în puf... Mi-aş pierde pur şi simplu minţile! Aş prefera ca infirmiera să-mi fie deja cunoscută cât de cât. De aceea aş dori să joci tu acest rol.

- Eu? exclamă Red uluită.

- Te voi plăti pentru asta şi tu vei primi lecţii de dicţie gratuite în fiecare zi.

Red nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

- Asta e corupţie curată! Ce se va întâmpla în cazul în care obţin un rol?

- Vei semna imediat contractul, bineînţeles! Nu-ţi face griji! Vei fi destul de liberă. Nu voi avea nevoie de tine douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru! De exemplu, poţi să te duci la câte audiţii vrei.

- Va trebui să locuiesc la dumneavoastră?

- Da.

- De ce m-aţi ales pe mine? Probabil că aveţi o

grămadă de prietene care ar fi încântate să vă facă un serviciu.

- Nu vreau să-i cer acest lucru unei persoane de vârsta mea. în plus, dacă ar locui o prietenă la mine, aş fi nevoită să-i fac conversaţie tot timpul, ceea ce m-ar enerva la culme... M-am obişnuit să fiu singură şi îmi place aşa.

- îhî, dar...

- Nu mai spune "îhî", o corectă Felicia.

Reveni apoi imediat la ceea ce o interesa.

-Tu faci parte din altă generaţie, vezi altfel lucrurile. în cazul în care am să-ţi spun să mă laşi singură, sunt convinsă că nu te vei supăra.

- Sigur că nu, dar...

Red se opri şi se încruntă. Propunerea Feliciei n-o bucura deloc. Deşi avea un suflet altruist şi generos, nu se prea vedea părăsindu-şi modul de viaţă de până atunci. Se înţelegea foarte bine cu Jenny şi nu prea îi convenea ideea de a se despărţi de ea. în plus, mai exista un element de care trebuia să ţină cont...

- L-aţi informat pe Linus? Din cauza asta vă certaţi?

-Ai observat că ne certam? Da, i-am vorbit despre ce aveam de gând.

- Şi el s-a opus? Nu mă miră deloc.

- El crede că ar trebui să angajez o infirmieră veritabilă.

Red, care nu era lipsită de perspicacitate, ghici că mai era vorba şi despre altceva. De ce oare era Linus atât de supărat pe mama lui? Nu considera necesar să pună

aceste întrebări, conştientă fiind că Felicia îi va da un răspuns evaziv.

Văzând că interlocutoarea ei îi aştepta răspunsul, ea ezită.

- Nu ştiu ce să zic..., şopti ea.

- Am nevoie de tine.

- Cum să vă explic..., de fapt eu locuiesc deja cu cineva...

- E un bărbat?

Red pufni în râs.

- Nu, e o prietenă... Serios, nu ştiu ce să vă spun.

- Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum. Mai gândeşte-te.

- Atunci, aşa rămâne. Mă mai gândesc la propunerea dumneavoastră şi vă voi da un telefon. Pot să sun aici?

- Da, am telefon în cameră. îţi voi da numărul.

Felicia i-l dictă şi Red îl notă.

- Trebuie să vă dau înapoi cheia casei, spuse ea, începând să se scotocească prin geantă.

- Păstreaz-o la tine, până când vei lua o hotărâre. Sper că-mi vei da un răspuns afirmativ. îmi place foarte mult de tine, Red, şi sunt sigură că ne vom înţelege bine.

O spusese atât de frumos, încât tânăra nu-şi putu stăpâni un zâmbet... Dar nu era atât de fraieră!

- Văd că ştiţi să atrageţi muştele mai degrabă cu miere decât cu oţet...

Felicia izbucni în râs.

- Exprimarea ta deschisă mă va surprinde întotdeauna!

Red nu fu mirată când descoperi că Linus o aştepta, şezând pe unul din scaunele incomode din holul spitalului. Atunci când ea ieşi din lift, el îşi împături ziarul pe care îl citea şi o prinse brusc de braţ.

- Hai să bem o cafea în linişte, undeva.

Peste cinci minute se găseau stând unul lângă altul într-o cafenea.

- Două cafele şi nişte prăjituri, comandă Linus.

- Prăjituri? Crezi cumva că nu mănânc îndeajuns?

- Actriţele nu se gândesc decât la dietă, observă el cu dispreţ.

- Eu nu! îl asigură ea privind cu poftă la tava cu prăjituri delicioase pe care chelneriţa o aşezase pe masa lor.

în loc să abordeze direct subiectul care îl interesa, Linus începu să vorbească despre cu totul alte lucruri.

- Te afli de mult în Anglia?

- De opt luni, îi răspunse ea alegând cu încântare un ecler cu cafea.

- Şi cât ai de gând să mai rămâi?

- Atât cât va fi necesar!

- Necesar pentru ce?

- Ca să devin bogată şi celebră, îi răspunse ea pe un ton calm. El se încruntă.

- Asta este singura ambiţie a vieţii tale?

- în momentul de faţă, da. A ta care este?

Linus consideră că venise vremea să schimbe tactica.

- Felicia ţi-a cerut să vii să locuieşti la ea?

- Da.

- Şi tu ai acceptat, bineînţeles!

- De ce "bineînţeles?"

- Pentru că nu cred că ai fi lăsat să-ţi scape o asemenea ocazie. Ai recunoscut adineaori că eşti foarte ambiţioasă... Şi intrând în graţiile mele şi ale Feliciei, consideri că eşti pe calea cea bună...

Red îl privi mirată.

- Felicia mi-a oferit lecţii de dicţie gratuite, e adevărat...

- Si când vei avea audiţii ce vei face?

- Mi-a spus că mă voi bucura de suficientă libertate ca să particip la ele...

- Speri să-ţi dau toate recomandările care se cer.

- Tu?

Red înţelegea din ce în ce mai puţin ceea ce se petrecea. Linus o privi atent câteva clipe înainte de a-i zâmbi cu răceală.

- Oare eşti o actriţă mai bună decât am crezut? Haide, nu mai juca teatru! Aşa-zisa ta candoare nu te va duce nicăieri. Dimpotrivă, în clipa de faţă îţi face un deserviciu...

- Ce tot spui? Nu înţeleg nimic!

- Stii foarte bine cine sunt! spuse Linus cu o voce glacială.

- Am aflat că eşti fiul Feliciei. De fapt, până azi-dimineaţă te luam drept amantul ei..., adăugă ea pe un ton

intenţionat jignitor.

- Toată lumea ştie că Felicia este mama mea! Nu e nici un secret! Mulţi şmecheri au încercat, sub pretextul lecţiilor de dicţie, să ajungă la mine prin ea.

-Mă întreb foarte serios de ce fac oamenii asemenea eforturi ca să te cunoască!

El o fixă fără să spună nimic, în timp ce ea, enervată de purtarea lui, adăugă pe un ton ironic:

- Nu eşti chiar atât de simpatic, să ştii!

- Ieri ai recunoscut că ai sunat la biroul meu... Dacă înainte nu ştiai cine sunt, acum, prin forţa împrejurărilor, eşti în cunoştinţă de cauză.

Tânăra încercă să-şi amintească.

- Am dat peste un robot telefonic, şopti ea nesigură.

- Şi n-ai auzit că era vorba despre o casă de producţie?

Red făcu ochii mari.

- O casă de producţie?

- Nu mai face pe proasta! Toată lumea ştie că Cornucopia produce o mulţime de filme pentru marele şi micul ecran.

Deci asta era cauza pentru care el nu voia ca Red s-o ajute pe Felicia! Credea că va încerca să profite de pe urma acestei situaţii.

Tânăra era furioasă.

"Mă mir că nu mă acuză că am împins-o pe mama lui dinadins pe scări!"

- Şi cu ce te ocupi la firma asta? spuse ea vrând să-l jignească. Eşti secretar?

Linus fu gata să se înece cu cafeaua pe care o sorbea în acel moment.

- Nu tocmai, îi răspunse el în cele din urmă. în orice caz, nu te voi lăsa să te ocupi de Felicia. Ea are nevoie de o infirmieră calificată.

- în primul rând, ea este cea care va hotărî, iar în al doilea rând, îi este teamă că o infirmieră va fi prea enervantă.

- E o slujbă pentru una sau două luni, nu mai mult.

- îţi iubeşti mama? îl întrebă deodată Red.

- Evident.

- Atunci ascultă sfatul meu: las-o să trăiască aşa cum îi place ei.

- Are nevoie de odihnă ca să i se sudeze bine osul gleznei. O infirmieră va şti cum să procedeze, pe când tu, nu.

- Şi o infirmieră nu are ambiţii cinematografice!

Red îşi termină prăjitura cu lăcomie şi se ridică de la masă.

- Te rog să mă scuzi... mă întorc imediat.

Cabina telefonului de la subsolul clădirii era liberă. Formă hotărâtă numărul pe care i-l dăduse mama lui Linus.

- Felicia? Sunt Red. Am reflectat la propunerea ta şi m-am hotărât să accept.

înainte de discuţia cu Linus avea de gând să refuze, deoarece era şi ea convinsă că Felicia ar fi mult mai bine îngrijită de către o infirmieră, dar acuzaţiile individului o făcuseră să vadă roşu dinaintea ochilor...

Se întoarse în mai puţin de două minute la Linus, dar nu se mai aşeză pe scaun.

- Trebuie să plec. Mulţumesc pentru cafea!

Se ridică şi el de la masă.

- Nu fi supărată pe mine. îţi sunt foarte recunoscător pentru că ai găsit-o pe Felicia căzută la baza scărilor şi sunt sigur că se va revanşa şi ea dându-ţi lecţii gratuite de dicţie, dar trebuie să înţelegi că...

- Oh, da, înţeleg! îl opri ea. înţeleg chiar foarte bine.

Ea îl privi fix, cu ochii mijiţi.

- Probabil că ai avut nişte experienţe nefericite cu

femeile din viaţa ta. Le crezi oare incapabilă de un gest altruist? După părerea ta, ele nu fac nimic dezinteresat?

-Actriţele care caută să obţină un rol sunt groaznice! Nici nu-ţi poţi închipui de ce sunt în stare. Sunt gata să facă orice ca să iasă în evidenţă... Dar cred că nu ţi-am spus nici o noutate...

Red îi zâmbi ironic.

- E evident că ai ceva împotriva actriţelor. Ce s-a întâmplăt? Te-a părăsit vreuna pentru alt bărbat? în orice caz, un lucru e sigur: nu le cunoşti deloc pe australience.

După aceste cuvinte, îi întoarse spatele şi se îndepărtă de el cu paşi mari.

Felicia îi ceru lui Red să se mute la ea imediat.

-O să mă plictisesc de moarte fără tine, scânci Jenny în timp ce se uita la prietena ei care-şi făcea bagajul.

-O ai pe Katryn!

Camera lui Red fusese deja subînchiriată unei actriţe şomere, dar acest lucru o obliga pe tânără să golească dulapurile, ceea ce nu prea era o treabă uşoară, pentru că de când sosise la Londra, îşi cumpărase o mulţime de haine... îi trebuiră nu mai puţin de patru valize ca să ia tot.

După ce sosi în casa Feliciei, îşi urcă bagajele în camera de oaspeţi în care mai petrecuse deja o noapte. Găsi câteva haine de-ale lui Linus în şifonier pe care le puse într-o cutie de carton.

Tocmai îşi aranja lucrurile în cameră, când auzi

deschizându-se uşa de la intrare. Recunoscu vocile Feliciei şi a lui Linus... Gândindu-se că cel mai bine era să se confrunte cu el cât mai repede posibil, coborî scările la parter.

Figura lui Linus se întunecă imediat ce o văzu. Felicia se sprijinea în cârje şi părea foarte obosită.

Făcându-se că nu-l observă pe Linus, Red o ajută pe Felicia să-şi scoată paltonul.

- Instalează-te în salon, eu mă duc să fac cafea...

Câteva minute mai târziu, Linus veni după ea în bucătărie.

- Parcă îţi spusesem că nu vreau să te mai văd pe aici! Când am sosit însă la spital cu infirmiera pe care o angajasem, Felicia mi-a spus că te vei ocupa tu de ea. Ai tras sforile fără ştirea mea!

- Am fost silită s-o fac!

- Cum adică? Cine te-a obligat?

- Tu.

- Eu? în nici un caz!

- Ba da!

Red îi explică despre ce era vorba cu o mulţumire ascunsă.

- Mi-am spus că Felicia avea dreptate să se plângă de fiul ei autoritar şi că nu mai avea nevoie, în plus, şi de o infirmieră care să dirijeze totul. Aşadar, am sunat-o ieri, din cafeneaua în care am fost împreună.

- Şi eşti mulţumită de tine? Te crezi foarte şmecheră, nu?

- Ce ai făcut cu infirmiera pe care ai angajat-o?

- A trebuit să-i dau o sumă de bani spunându-i că deocamdată nu aveam nevoie de serviciile ei. O voi suna atunci când Felicia îşi va da seama că nu eşti în stare să te ocupi de ea!

Red nu-i răspunse, luă tava şi se îndreptă spre salon cu Linus pe urmele ei.

- Linus, nu vreau s-o necăjeşti pe Red! exclamă Felicia agitată. Las-o în pace!

Red îşi păstră calmul.

- Nu vă faceţi griji, sunt în stare să mă apăr şi singură.

- Da, e foarte încăpăţânată! exclamă Linus pe un ton plin de venin.

- S-ar putea să ai dreptate, recunoscu tânăra turnând puţin lapte în ceaşca Feliciei.

- Oh! Stii şi cum îmi place să-mi beau cafeaua! exclamă bolnava încântată.

- Am văzut cum o făceaţi în timpul lecţiilor.

- Ai simţ de observaţie. Asta e bine.

Red adusese trei ceşti, dar nu turnase cafea decât în cea a Feliciei.

"Dacă vrea şi Linus, să-şi pună singur. Nu sunt dădaca lui!" îşi spuse ea.

El înţelese provocarea ei şi îşi umplu singur ceaşca. De

dragul mamei lui reuşise să se stăpânească, dar Red bănuia că stătea să exploadeze.

-Va trebui să-i suni pe studenţii mei şi să anulezi lecţiile pentru două zile, îi spuse Felicia lui Red.

- Nu e suficient, protestă Linus. Mamă, te rog să-mi promiţi că îţi vei lua măcar o săptămână de vacanţă.

- Dacă ai început să-mi spui mamă, înseamnă că e într-adevăr foarte grav... Bine, o să văd...

Linus îşi muşcă buza de jos, renunţând, cel puţin deocamdată, să mai facă vreun comentariu.

-Aţi încercat deja să urcaţi scările cu ajutorul cârjelor? o întrebă Red. Poate ar fi mai bine să faceţi o încercare în timp ce este Linus aici.

- Ca să mă prindă în cazul în care voi cădea din nou? E o idee bună... La spital am luat liftul, apoi m-au pus într-un scaun cu rotile cu care m-au dus până la taxi. Arătam absolut ridicol!

Oricum, Felicia păru bucuroasă să-l aibă pe Linus lângă ea în timp ce urca încet scările, ţinându-se cu o mână de balustradă şi sprijinindu-se cu cealaltă într-o cârje. Red o urma cu cealaltă cârjă.

- Unde sunt covoarele? o întrebă Linus când ajunse la etaj.

- Le-am scos. Mi-a fost teamă să nu se împiedice Felicia de ele.

Linus se încruntă, dar nu spuse nimic. Cât despre Felicia, care

la sosire arăta obosită, acum părea total epuizată.

- Ar trebui să vă odihniţi puţin înainte de masa de prânz, îi spuse Red.

Felicia nu se opuse şi nu o făcu nici când tânăra actriţă o ajută să se dezbrace şi să se întindă în pat.

După ce trase perdelele duble, Red închise uşa după ea şi coborî la parter. Linus care se plimba de colo-colo în holul casei, o urmă în bucătărie.

- E extenuată! exclamă el.

- Nu mă mir deloc, dacă te-ai certat cu dânsa toată dimineaţa.

- Atunci când mi-a spus că nu voia să-i angajez infirmieră, am încercat s-o conving să meargă într-o casă de odihnă. M-a refuzat! Nu e bine pentru ea să rămână aici. O să vrea să facă o mulţime de lucruri... îi vei suna pe toţi studenţii ei şi îi vei anunţa că nu vor mai primi lecţii vreme de două săptămâni cel puţin.

- I-am sunat deja! Le-am spus că doamna Saint-Aubyn este în concediu medical până săptămâna viitoare. După aceea, dumneaei va hotărî ce va face în continuare... S-ar fi înfuriat pe mine dacă mi-aş fi luat libertatea de a-i anula lecţiile pe o perioadă mai lungă.

Linus dădu din cap mirat, în semn de aprobare a hotărârii ei, dar tot cu o voce aspră întrebă:

- Ai mai îngrijit bolnavi până acum?

- M-am ocupat de mama, atunci când a fost bolnavă.

- Cât timp?

Red se încordă, încercând să nu se mai gândească la momentele complicate pe care le trăise atunci când mama ei se lupta cu cancerul, care în cele din urmă a răpus-o.

- Vreme de câteva luni, răspunse ea pe un ton lipsit de orice inflexiune.

Linus nu păru impresionat.

- Voi încerca să vin s-o văd pe Felicia cât pot de des. Să nu-ţi închipui că ai câştigat războiul, pentru că voi face tot ce-mi va sta în puteri ca s-o determin pe mama să se răzgândească. Nu te aştepta să faci prea mulţi purici aici.

"Si unde o să mă duc? se întrebă Red. Camera mea deja s-a ocupat!"

Red îi răspunse pe un ton glacial:

- Dacă Felicia va dori să mă înlocuiască ulterior cu o infirmieră, nu e nici o problemă, dar nu te voi lăsa să o hărţuieşti în continuare aşa cum ai făcut-o astăzi. E mama ta, e adevărat, dar acesta nu este un motiv ca să iei tu

toate hotărârile în locul ei. Este în stare să-şi trăiască viaţa aşa cum doreşte!

- Mă simt răspunzător pentru ea.

Linus o învălui pe tânără cu o privire bănuitoare.

- Şi ştii că încercând să te faci indispensabilă, te gândeşti mai mult la cariera ta. Să-ţi intre bine în cap că nu te voi ajuta absolut deloc. Pot să creez actriţe, dar pot să te şi distrug!

Continuă apoi cu un aer ameninţător:

- Ai grijă! Dacă bag de seamă că o neglijezi pe Felicia, voi face în aşa fel încât să nu ţi se ofere niciodată vreun rol, nici măcar ca figurantă! Şi nu numai în lumea spectacolului! în felul acesta nu vei mai avea din ce să te întreţii şi vei fi silită să te întorci în Australia!

Capitolul 3

Uşa se deschise fără zgomot şi Red se sprijini cu spatele de zid, strângând din pumni.

- Ce individ jalnic! îşi spuse ea printre dinţi.

Reuşi totuşi să se calmeze încet-încet.

"înţeleg că Linus este îngrijorat în legătură cu sănătatea mamei sale, dar este acesta un motiv să mă judece atât de greşit?"

Dădu din umeri şi urcă la ea în cameră ca să termine de desfăcut bagajele. Apoi, văzând că se apropie ora mesei de prânz, se duse să vadă ce poate găsi prin dulapurile din bucătărie.

Mai erau câteva ouă, dar pâinea era veche şi salata ofilită... Tânăra se duse să arunce o privire în dormitorul Feliciei şi, dat fiind că aceasta dormea adânc, se gândi să dea o fugă până la magazinul cel mai apropiat ca să facă nişte cumpărături pe care le plăti din banii ei.

Atunci când se întoarse, un Jaguar uriaş era parcat în faţa casei şi Linus o aştepta în hol cu braţele încrucişate peste piept şi un aer acuzator.

- E prima zi! Felicia abia s-a întors din spital şi tu ai lăsat-o singură! Poţi numi asta un comportament responsabil?

- A trebuit neapărat să fac nişte cumpărături! Vrei ca mama ta să moară de foame? Treaba asta nu mi-a luat mai mult de cinci minute şi înainte să plec m-am asigurat că Felicia doarme.

- M-am întors intenţionat, ca să fie cineva lângă ea în timp ce tu te-ai dus să faci aprovizionarea!

- Ai fi putut să-mi spui asta înainte să pleci!

- N-ai făcut bine că ai lăsat-o singură, insistă el.

- Ti-am mai spus o dată că dormea! îi răspunse Red exasperată. Si acum mă duc la dânsa ca să văd dacă nu are nevoie de ceva.

Felicia deschise ochii chiar în clipa în care Red intra în camera
ei.

- Cred că am adormit... spuse ea întinzându-se. Cât este ceasul?

- E puţin trecut de douăsprezece. Mă duc să pregătesc masa. Ce-aţi zice de o omletă cu ciuperci?

- Excelent!

- Vreţi să vă aduc sus mâncarea pe o tavă?

- Bună idee! N-aveam nici un chef să cobor scările acum. Urcuşul a fost destul de dificil! Am ceva corespondenţă?

- Da, plicurile sunt aici.

- îţi mulţumesc. Te gândeşti la toate!

"Acum pun pariu că Linus se va duce imediat la mama lui ca să se plângă de mine!" îşi spuse Red în timp ce cobora.

Dar spre mirarea ei, fiul Feliciei plecase deja. Ciudat... Totuşi, fără să se mai gândească la purtarea acestuia, Red începu să pregătească mâncarea pentru Felicia.

- Tu nu iei masa cu mine? o întrebă bolnava atunci când Red i-o aduse.

- Am crezut că vreţi să fiţi singură.

- Nu, îmi place să iau masa cu cineva, dacă este vorba despre o persoană simpatică, bineînţeles!

Red şovăi.

- Păi... aş fi vrut să mă uit puţin la televizor. Acum se transmite pe canalul doi un serial australian filmat în urmă cu doi ani. Am avut şi eu un rol mic în el şi...

- Ne vom uita la el împreună, în dormitorul meu, decretă Felicia. îmi place la nebunie să-i văd pe studenţii mei pe scenă sau pe ecran!

în serialul acela de succes, Red juca rolul logodnicei unuia din personajele principale şi o făcuse vreme de douăsprezece episoade... până când scenaristul hotărâse că trebuia să moară într-un accident de maşină.

Tânăra îşi studie interpretarea cu un ochi critic.

"Nu jucam chiar atât de prost!" îşi spuse ea cu o oarecare satisfacţie.

Felicia părea să se gândească la acelaşi lucru, dar după

ce o felicită, îi făcu câteva observaţii particulare şi folositoare.

Ceva mai târziu, când Red ducea tăvile la bucătărie, îl văzu pe Linus intrând cu două valize uriaşe.

- Dat fiind că nu pot să pun nici o bază pe tine şi Felicia refuză să aibă o infirmieră... începu el.

- ... te vei instala aici ca să ai totul sub control!

- Exact!

- Nu cred că treaba asta va fi pe placul Feliciei, îl avertiză Red.

- Dimpotrivă! întotdeauna se bucură când sunt aici! Nu-ţi mai rămâne să eliberezi camera şi să te cazezi la etajul al doilea.

Până la urmă se dovedi că Red avusese dreptate: hotărârea fiului ei era departe de a o încânta pe Felicia!

-Aş fi vrut ca cei din jurul meu să nu se mai agite atâta din caua mea! oftă ea.

-A venit pentru că nu avea încredere în mine, îi explică tânăra pe un ton trist. Dacă aţi fi angajat o infirmieră, ar fi stat mai liniştit. Să ştiţi că pot să plec oricând.

Felicia îşi sprijini capul pe pernă cu un aer obosit.

- I-am spus doar că vei face faţă obligaţiilor. De fapt în clipa de faţă am mai mare nevoie de tine decât de el!

Şi adăugă cu un zâmbet şiret:

-Şi cum tu stai în camera pe care o ocupa el de obicei, va trebui să se instaleze la etajul doi!

- Mi-a ordonat să mă mut, ca să-i eliberez camera.

-Ah, nu! Vreau să stai în apropierea mea, ca să te pot chema în timpul nopţii...

- Deci rămâne cum aţi stabilit dumneavoastră. El va sta sus! Şi nu va trebui să-i fac patul...

Felicia pufni în râs.

- Nu e necesar. E destul de mare ca să şi-l facă şi singur.

Sărind de la una la alta, ea o întrebă pe Red:

- Spune-mi, ştii să baţi la maşină?

- Desigur.

- Vreau să-ţi dictez câteva scrisori după-amiază. Vei găsi coli de hârtie la parter, în biroul meu.

- Mă duc să le iau.

în trecere, Red îl văzu pe Linus punându-şi trusa de toaletă pe unul din rafturile din baia pe care o folosea ea.

"Presupun că vom fi obligaţi s-o împărţim!" îşi spuse ea nemulţumită.

- Ti-am spus să-mi eliberezi camera, îi spuse Linus pe un ton aspru.

Ea îi zâmbi larg.

- îmi pare rău, dar Felicia doreşte să stau lângă ea. Tu vei locui sus!

El făcu o strâmbătură, dar nu protestă.

- Probabil că acolo e plin de praf! Va trebui să fac curăţenie şi... patul dimineaţa...

- Mare lucru!

Linus tresări.

- E nevoie să-ţi mai amintesc că eşti plătită ca să lucrezi aici?

- Să-ţi amintesc şi eu că Felicia e cea care mă plăteşte şi nu tu? în plus, are de lucru cu mine şi voi fi ocupată toată după-amiaza. Dacă vrei să te culci în seara asta într-un pat curat, trebuie să te descurci singur!

Felicia îi dictă nu mai puţin de douăsprezece scrisori secretarei ei improvizate. Red ar fi putut să le transcrie rapid dacă ar fi avut la dispoziţie un calculator sau măcar de o maşină de scris electrică..., dar Felicia nu avea decât o maşină mecanică, o adevărată antichitate!

La început, Red pierdu o grămadă de timp încercând să elibereze carul maşinii care era blocat. Apoi observă că panglica era atât de decolorată, încât literele abia se vedeau.

Dat fiind că nu voia s-o deranjeze pe Felicia, care era posibil să doarmă, începu să caute o panglică de schimb prin sertare.

- Victorie! exclamă ea în cele din urmă.

-Acum te-ai apucat să scotoceşti prin sertarele Feliciei? îi spuse Linus pe un ton acuzator.

Red se ridică rapid şi îi arătă panglica nouă.

- Asta căutam. Pe maşina asta veche îşi dactilografiază Felicia scrisorile?

- Aşa cred...

- Ar cam fi timpul să se mai modernizeze şi ea! De ce nu-i faci cadou un calculator?

- Nu mi-a cerut aşa ceva.

- N-ar trebui să ajungă să ceară un lucru atât de simplu! Tu ai lăsa-o pe secretara ta să tasteze pe o asemenea rablă? spuse ea şi începu să scoată panglica veche din lăcaşul ei.

- Feliciei nu-i plac maşinăriile complicate. Dacă i-aş aduce un calculator, nici nu s-ar atinge de el.

Red bătu câteva litere la maşină şi îl privi bucuroasă.

- Acum merge! Calculatoarele nu sunt prea complicate. în ziua de astăzi le folosesc până şi copiii mici.

- Si tu? o întrebă el vizibil neîncrezător.

- Oh, da! Tatăl meu m-a obligat să fac cursuri de secretariat în acelaşi timp cu cele de actorie.

- E un om înţelept.

Linus se uită la bătrâna maşină de scris cu nostalgie.

- îmi amintesc de vremea când a cumpărat-o tata... acum mulţi ani. Atunci am învăţat s-o folosesc.

- Deci are o anumită valoare sentimentală... Poate că din acest motiv n-a renunţat la ea Felicia....

- Nu. Cred că de teama faţă de maşinăriile prea complicate. Dacă îi cumpăr un calculator, o înveţi cum să-l folosească?

- Bineînţeles! Si asta va face să treacă timpul mai repede. în curând se va plictisi de citit şi uitat la televizor.

- E-n regulă. Mă voi ocupa de problema asta.

- Ar trebui totuşi să-i spui dinainte ce ai de gând.

- Mai bine o pun în faţa faptului împlinit.

După ce rosti aceste cuvinte, ieşi din cameră şi Red se putu întoarce la treaba ei. Totuşi, nu era mulţumită de faptul că Linus nu voia s-o consulte pe mama lui înainte de a-i aduce un calculator.

"în cazul în care ea refuză să se atingă de el, Linus e în stare să spună că a fost ideea mea! Dar eu aş fi cerut mai întâi părerea principalei beneficiare!"

Spre seară duse scrisorile Feliciei la semnat şi îşi ceru scuze:

- îmi pare rău, n-a ieşit prea bine! Maşina e foarte capricioasă...

Dar spre mirarea ei, Felicia fu entuziasmată.

- Niciodată n-au arătat mai bine scrisorile mele! Eu fac mereu greşeli de literă.

- Iar eu n-am văzut niciodată o maşină atât de veche! De ce nu folosiţi un calculator?

- Doamne fereşte! E prea complicat!

- Nu e deloc greu, dacă ştiţi să lucraţi cu el. Punerea în pagină
se face automat şi greşelile se corectează ca prin farmec ..... E o minunăţie!

- Crezi că aş fi în stare să-mi scriu scrisorile la calculator?

- Fără nici o problemă! Vă învăţ eu!

- Sunt scumpe?

- Nu prea.

- Poate că aş putea să cumpăr unul... Dar cum să-l aleg?

- Trebuie să-l întrebaţi pe Linus.

- Bună idee!

Felicia termină de semnat scrisorile şi o anunţă pe Red că are de gând să coboare la cină.

- M-am săturat să stau în pat!

- Foarte bine. Voi veni să vă ajut să vă îmbrăcaţi când doriţi.

- Am să te strig. Linus e aici?

- A plecat adineaori, dar parcă l-am auzit când s-a întors.

- Spune-i să vină până la mine. Trebuie să-i vorbesc despre calculator. Ar putea să-l cumpere chiar mâine.

Red crăpă uşa salonului în timp ce Linus vorbea la telefon.

- Te cheamă mama ta.

Fără să-şi întrerupă conversaţia, el dădu din cap în semn că înţelesese.

Tânăra se aşteptase la o cină pentru două, nu pentru trei persoane, aşa că în loc să facă fripturile la grătar, aşa cum avusese de gând, le tăie în bucăţele mici şi le puse într-o cratiţă cu ceapă şi o cutie de fasole boabe pe care o descoperi în fundul dulapului.

Iahnia ei improvizată clocotea deja de ceva vreme

când Linus veni şi ridică încet capacul de pe cratiţă.

- Cassoulet!

- Cassoulet? Cassoulet eşti tu! îi spuse ea crezând că fusese jignită.

Văzând că izbucneşte în râs, ea înţelese cu o fracţiune de secundă prea târziu că el foloseşte cuvântul franţuzesc.

- în Australia mâncarea se numeşte pur şi simplu, tocană de fasole, mormăi ea. Dacă nu-ţi place...

- Ba da! Miroase frumos.

După o pauză, continuă:

- Mi-a spus Felicia că vrea să cumpere un calculator. Ai fost foarte abilă convingând-o că ideea fusese a ei.

- Si i-ai deschis cumva ochii?

- Nu. De ce aş fi făcut-o?

- Nu ştiu... Am impresia că acesta este genul de lucruri de care eşti în stare...

- Ascultă, dacă tot trebuie să locuim sub acelaşi acoperiş, e mai bine să stabilim nişte reguli.

- Cum ar fi?... îl întrebă Red speriată.

- Nu vom ajunge la nici un rezultat dacă ne vom ciondăni tot timpul.

- Dat fiind că tu începi întotdeauna primul...

- Asta este o observaţie de-a dreptul prostească!

- Vezi? Mă ataci tot timpul.

Linus oftă cu un aer exasperat.

- Facem pace sau nu?

Red se uită la el neîncrezătoare.

- Nu mă vei mai acuza că mă aflu aici pentru a obţine un rol?

- Nu.

- Dar crezi în continuare aşa?

- Ce importanţă are, din moment ce nu am de gând să te ajut în carieră? Eşti de acord să facem armistiţiu?

- Da.

El se uită la ea, cu mâinile în şolduri. Red era obişnuită să vadă bărbaţi înalţi - Australia nu ducea lipsă de aşa ceva - dar cu toate astea, dintr-o dată, bucătăria i se păru prea mică pentru masculul arogant care era obişnuit să se plece toţi în faţa lui.

în cele din urmă îl privi drept în ochi.

- Bine, dar nu va fi nici pace, nici armistiţiu între noi, ci mai degrabă o încetare temporară a ostilităţilor.

- Oricum, e mai bine decât nimic! exclamă Linus amuzat. E în regulă şi dat fiind că tu ai gătit, eu mă angajez să pun masa, ca să ai timp să te schimbi şi s-o ajuţi pe Felicia să se pregătească.

Din câte îşi dădu seama, pe aici trebuia să te schimbi pentru cină... în Australia se acorda rareori atenţie unor asemenea detalii. Acolo atmosfera era mult mai relaxată.

"Din fericire, mi-am adus toate hainele cu mine!” îşi spuse Red.

în primele zile după ce sosise la Londra, făcuse adevărate razii prin magazine. De atunci frenezia cumpărăturilor i se mai domolise, dar spre dezamăgirea ei,

nu avusese încă ocazia să-şi pună rochiile elegante care îi umpleau şifonierul, deoarece invitaţiile la cină erau destul de rare... Actriţele pe care le cunoştea ea aveau în general mijloace materiale limitate şi alegeau restaurante ieftine din zone pretenţioase şi când se făcea nota de plată li se părea normal să-şi achite fiecare partea ei.

Red nu regretă că făcuse un efort financiar mai mare pentru haine atunci când Felicia o rugă s-o ajute să îmbrace o rochie foarte elegantă de catifea gri. Apoi coborâră împreună scările, în ritmul bolnavei, şi se duseră să ia loc în sufragerie.

Tânăra constată că până şi Linus se schimbase de haine... şi că masa aranjată de el arăta superb, împodobită cu pahare din cristal cu încrustaţii care străluceau la fel de tare ca şi tacâmurile din argint.

"Asta e o ambianţă cam prea elegantă pentru un biet... cassoulet", îşi spuse Red.

Dar comesenii ei părură totuşi să aprecieze în mod deosebit mâncarea şi nu lăsară nici o firimitură în farfurie. Mama şi fiul schimbau replici cu însufleţire şi Red interveni cu uşurinţă în discuţia lor, care era axată în special pe artă şi literatură.

După ce servi cafeaua în salon, strânse masa, puse în funcţiune maşina de spălat vase şi începu să întocmească o listă.

- Trebuie să mai faci cumpărături? o întrebă Linus când îşi făcu apariţia în bucătărie.

- Am cumpărat numai ce ne trebuia pentru astăzi şi cum nu aveam de unde să ştiu că eşti aici, a trebuit să mă grăbesc... Vei veni la cină în fiecare seară?

- Cel puţin săptămâna asta şi în zilele în care vei ieşi în oraş o voi duce pe Felicia la restaurant.

- Zile de ieşit în oraş?

- Trebuie să ai şi tu nişte zile libere!

- Eu şi Felicia n-am discutat despre subiectul acesta.

- înţelege-te cu ea. Trebuie să fiu aici neapărat atunci când lipseşti. Nu vreau să urce şi să coboare singură.

- Corect!

Red muşcă gânditoare capătul pixului.

- Mă uitam peste felurile de mâncare... Ai de gând să vii şi la prânz?

- Nu, trebuie totuşi să mai şi muncesc! Suntem în toiul audiţiilor la adaptarea pentru televiziune a unui roman de Dickens.

De ce ţinea el oare să-i demonstreze că avea puterea să-i dea un rol şi poate s-o umple de glorie... dar că nu va face nimic în direcţia asta? Jignită, Red îi aruncă o privire ostilă.

-Ai motive să fii mândru, domnule Hunt! Hai, umflă-te în pene!

- Eşti tare nesuferită uneori!

- Deloc! în general, mă înţeleg bine cu oamenii.

- Serios?

- Uite ce este, mi-ai spus foarte clar că nu voi obţine

nimic purtându-mă frumos cu tine, aşa că de ce m-aş obosi să-ţi fac pe plac?

- Nu te porţi frumos decât dacă ai ceva de câştigat? în cazul acesta, stau şi mă întreb de ce te faci luntre şi punte ca să intri în graţiile Feliciei... adăugă el pe un ton bănuitor.

- Cu dânsa este altceva. Mi-e milă de ea.

- Din cauza accidentului?

- Nu. Pentru că are un fiu ca tine.

Spre mirarea lui Red, Linus izbucni în râs.

- Asta numeşti tu încetarea ostilităţilor?

- Am precizat: încetare temporară.

- Din câte văd, a fost destul de scurtă! E-n ordine! Acum du-te şi vorbeşte cu Felicia despre zilele libere. Trebuie să ştiu şi eu la ce trebuie să mă aştept! Mi-ar conveni să fie în weekend.

Se uită apoi la ceas şi adăugă:

- Eu am nişte telefoane de dat...

în timp ce el se îndrepta spre birou, ea se duse să stea de vorbă cu Felicia în salon.

- Linus spune că trebuie să stabilim acum zilele mele libere, ca să ştie şi el cum să-şi organizeze programul.

- De acord. Ţie ce zile îţi convin?

- De exemplu, ziua de sâmbătă şi miercuri seara. De obicei, miercurea mă duc la piscină împreună cu prietena mea Jenny.

- E în ordine.

- Mai trebuie să fac şi cumpărături, mai ales dacă Linus va veni să ia cina aici în fiecare seară... Pot să mă duc mâine dimineaţă?

- Cum doreşti. în general, sun la Harrods şi fac comandă.

- Harrods... şopti Red, care admirase de departe

rafturile raioanelor de alimente ale acelui magazin de lux.

Felicia păru derutată.

- Ţi se pare că sunt cam snoabă?

- Poate un pic cam blazată.

- E doar lene la mijloc. Nu-mi place să umblu teleleu prin supermarketuri. Cel de la capătul străzii mi se pare deprimant.

- în timp ce dormeaţi, am fost acolo şi am făcut nişte cumpărături.

- Oh, n-am ştiut! îţi datorez nişte bani... Cât a costat? Tare mi-e teamă că nu am destui bani în casă şi abia mâine voi putea să merg la bancă. Trebuie să-i cer lui Linus!

- Nu vă faceţi griji! Nu este nici o grabă, spuse Red chiar în clipa în care intra Linus în încăpere.

- Pentru ce nu e grabă? întrebă el.

- Red a făcut nişte cumpărături şi îi datorăm nişte bani. Ar trebui să-i dai un avans, ca să nu fie nevoită să cheltuie din buzunarul ei.

Linus scoase portofelul şi-i întinse câteva bancnote.

- Cred că ajung pentru început. După ce-i vei cheltui pe toţi, cere-mi alţii.

- Mulţumesc.

Red vârî banii în geantă fără să-i numere.

- Ai discutat cu Red despre salariu? o întrebă Linus pe mama lui.

- Nu încă.

- Acum este un moment potrivit, spuse el aşezându-se pe scaun. Ascult!

Felicia observă că tânăra se înroşise toată la faţă.

- Uite ce este, Linus, Red a acceptat să-mi facă un serviciu din pură amabilitate, spuse ea pe un ton care nu admitea nici o replică. Vom discuta despre aspectul material al problemei atunci când vom avea noi chef, nu în faţa ta.

Linus dădu din umeri, dar nu insistă.

- Foarte bine... Si zilele libere?

- Sâmbătă şi miercuri seara.

- Am notat. Voi face în aşa fel încât să fiu aici.

- Mă protejezi prea mult! protestă Felicia zâmbind.

în ochii lui Linus apăru o uşoară emoţie.

- Stii bine cât ţin la tine.

Exista atâta tandreţe în privirea lor, încât Red se întoarse cu spatele, simţind cum i se pune un nod în gât. Se gândea la propria ei mamă şi-şi spunea că n-o mai privise de mult cu duioşie aşa cum făcea în copilăria ei.

Tatăl ei, căruia nu-i plăcea să se exteriorizeze, cel mai adesea o certa, nu-şi exprima afecţiunea faţă de ea. Voia cu orice preţ s-o facă să intre în tiparul pe care îl construise special pentru ea. După părerea lui, Red trebuia să renunţe la himerele ei artistice, să se întoarcă în Australia, să se mărite şi să facă o mulţime de copii, de

preferinţă băieţi, care ar putea să preia ferma după moartea lui.

Ajuns la capătul puterilor, el cedase insistenţelor lui Red.

- OK, îţi dau un an ca să ajungi vedetă la Londra. Un an, ai înţeles? Nici o zi mai mult!

îşi făcuse foarte bine calculele... într-un an, dacă nu avea loc o minune, nimeni nu putea să ajungă în top. Se aştepta aşadar ca fiica lui să se întoarcă acasă foarte dezamăgită de o serie de eşecuri... şi să se supună în sfârşit cerinţelor lui.

"Nu ştie cu cine are de-a face!" îşi spuse tânăra.

***

A doua zi de dimineaţă, la ora şapte, Red făcea duş cântând şi fluierând de mama focului. Nu auzi când cineva bătu la uşa băii şi îşi continuă vocalizele.

Se bătu din nou... cu acelaşi rezultat. Numai atunci când Linus intră şi bătu cu pumnul în geamul cabinei de duş ea reveni la realitate.

- Hei! Cară-te de aici!

- Grăbeşte-te! De când stai în baie ar fi putut să facă duş toată trupa de cântăreţe de la Moulin Rouge!

- Cară-te! Ca-ră-te!

- Oho! Ce fiţoasă eşti! îţi închipui cumva că ai ceva diferit faţă de altele?

Dar ieşi din încăpere.

Abia închise Linus uşa în urma lui şi Red închise repede robinetele şi o zbughi de sub duş înfăşurându-se într-un prosop uriaş.

"Si totuşi eram convinsă că am tras zăvorul!"

Observă însă că acesta era defect. îl blestemă în toate felurile şi ieşi pe coridor unde aştepta Linus.

- în sfârşit! exclamă el.

Red se pregătea să pornească spre camera ei nemaiobosindu-se să-i răspundă, când Linus strigă după ea:

- Dacă foloseşti prosopul acela, adu-mi mie altul!

în loc de răspuns, Red îi adresă o privire sfidătoare, dar după ce se îmbrăcă, deschise dulapul, luă un prosop şi bătu în uşa băii. Dat fiind că nu-i răspunse nimeni, împinse uşa batantă... Tocmai se pregătea să arunce prosopul pe podeaua din gresie, când Linus o prinse de mână.

- Nu pleca atât de repede!

Văzu în treacăt silueta bronzată cu umeri laţi şi şolduri înguste, după care se răsuci brusc pe călcâie şi o rupse la fugă trântind uşa în urma ei, urmărită de râsul ironic al lui Linus.

Când ajunse în bucătărie, începu să pregătească micul dejun cu mişcări nervoase. Era furioasă că fusese atât de tulburată de imaginea lui Linus în costumul lui Adam...

Da, era furioasă... şi în acelaşi timp ciudat de jenată, aproape frustrată.

"Nu trebuie să-mi fac prea multe probleme, îşi spuse ea, străduindu-se să-şi recapete calmul. Sunt un om

normal şi nu este prima oară când mă atrage un bărbat din punct de vedere sexual!"

Dar întâmplarea făcea ca... de data asta bărbatul să fie Linus Hunt!

Capitolul 4

Linus nu-i lăsă mamei sale răgazul să se răzgândească în legătură cu calculatorul. Acesta fu adus acasă de dimineaţă şi atunci când descoperi cât de uşor putea fi folosit, Felicia fu atât de încântată încât se instală imediat în faţa lui şi le scrise tuturor prietenilor ei.

- E fantastic! exclamă ea. Nu înţeleg de ce Linus nu mi-a dăruit mai devreme un calculator!

în seara aceea, Felicia se duse la culcare imediat după cină. După ce a strâns masa, Red se duse în salon, unde fu surprinsă să-l găsească pe Linus.

- Iartă-mă, am crezut că eşti la birou.

Tânăra se pregătea să se retragă, dar Linus deschise televizorul şi-i făcu semn să se aşeze în faţa lui.

- Mi-a spus Felicia că ai un rol în serialul australian care este difuzat acum în Anglia.

- Da.

El se încruntă uşor.

- Doar da? Asta e tot? Nu vrei să spui mai mult?

- Nu, pentru simplul motiv că problema asta nu te interesează pe tine.

Linus se uita la ea cu un aer gânditor.

- întâmplarea a făcut să ne cunoaştem în nişte împrejurări destul de neobişnuite, fără să ştim mare lucru unul despre celălalt. Mi-ar plăcea să-mi vorbeşti puţin despre tine.

Amabilitatea lui ciudată nu făcu altceva decât s-o facă

bănuitoare pe Red.

- De ce?

- Pentru că aş vrea să te cunosc mai bine. Părinţii tăi trăiesc de mult în Australia? Acolo te-ai născut?

Sperând să-l şocheze, ea spuse:

- Da. Părinţii mei sunt descendenţii ocnaşilor care au fost deportaţi acolo în anul 1787.

Spre ciuda ei, Linus nu păru nici măcar mirat.

- înseamnă că strămoşii tăi se numără probabil printre primii colonişti care s-au stabilit pe meleagurile acelea...

Red continuă să vorbească în joacă engleza cu un accent australian, exagerând la maximum:

- îhî... Au fost trimişi acolo cu primul vas de deportaţi. E adevărat că se poate spune că acolo se simt ca la ei acasă, precum cangurii din jurul lor!

Linus izbucni în râs.

- Strămoşii tăi erau oameni cu caractere puternice. Probabil că eşti mândră de ei.

- Să fiu mândră că mă trag din ocnaşi?

- Bineînţeles! De fapt, există oi negre în toate familiile... Ai de gând să te întorci în Australia?

- Dacă nu mi se oferă un contract extraordinar, de bună seamă.

- Din cauza banilor?

- Tatăl meu mi-a dat un an ca să-mi încerc norocul. Dacă nu voi obţine nici un rezultat, îmi va tăia subvenţia şi va trebui să mă întorc acasă.

- Am înţeles... Vrei să bei ceva?

- Un whisky cu gheaţă, te rog.

- Nici unul din noi n-a făcut vreun efort deosebit ca să ne înţelegem mai bine, observă Linus ceva mai târziu, după ce-i adusese paharul cu băutură. Ce-ar fi să facem o încercare?

- De ce?

- Pentru că apreciez ceea ce faci pentru Felicia.

- N-am nevoie de recunoştinţa ta.

- Asta nu înseamnă că nu-ţi pot fi recunoscător... Si am început să cred că m-am înşelat în legătură cu tine, adăugă el aproape în şoaptă.

Red râse pe un ton ironic.

- Recunoşti, în sfârşit, că nu sunt o oportunistă şi nu încerc să profit cât pot de pe urma ta?

Privirea lui Linus se fixă asupra picioarelor lungi şi armonioase ale fetei.

- Poate că nu eşti...

- Nu pari prea sigur. Oricum, nu îndeajuns de sigur ca să consideri că este necesar să-ţi ceri scuze faţă de mine?

- Să spunem că deocamdată îţi acord beneficiul îndoielii.

- Ce generos eşti! îl ironiză Red. în schimb, eu îţi promit că n-o să te implor să mă transformi într-o stea de cinema... lucru de care oricum nu te cred în stare.

- Ai dreptate. Trebuie să ai talent pentru început.

"Am căutat-o cu lumânarea!" îşi spuse Red furioasă pe

ea însăşi.

- Ai mai ajutat actriţe să aibă succes? îl întrebă ea neîncrezătoare.

- Mai multe, şi cită câteva nume celebre.

- Tu le-ai lansat? exclamă Red, sincer uluită. Lucrează permanent pentru casa ta de producţie?

- Nu, dar au fost cunoscute de marele public după ce au apărut în seriale sau filme produse de Cornucopia. Pe undeva, le-am dat impulsul de care aveau nevoie.

- La urma urmei, nu eşti decât un descoperitor de talente. Persoanele respective aveau un anume potenţial şi, mai devreme sau mai târziu, oricum ar fi devenit celebre!

Linus nu se supără pe ea. Se mulţumi să schiţeze un zâmbet uşor... şi să schimbe subiectul discuţiei.

- Stii să joci şah?

- Da.

- Ce-ar fi să jucăm o partidă?

- Bine, dar te anunţ că sunt foarte bună, spuse Red aşezându-se în faţa tablei de joc.

- Ce modestă eşti!

începură să joace. Curând, Linus începu s-o privească mirat pe tânără.

- E adevărat că joci excelent... Cine te-a învăţat?

- Mai mult mama. După moartea ei am mai jucat şi cu tatăl meu, dar nu prea des.

Părea în continuare absorbită de joc, dar vocea i se

schimbase atunci când pomenise despre mama ei. Linus se uită la ea fără să spună nici un cuvânt, studiindu-i faţa frumoasă, pometii înalţi ai obrajilor şi genele lungi şi dese care-i umbreau faţa.

- E rândul tău, spuse Red.

Linus deveni atent la joc şi mută o piesă.

- Sah şi mat.

Red lăsă capul în jos şi i se păru că pătrăţelele tablei de şah devin înceţoşate în faţa ochilor ei.

- Da, ai câştigat, spuse ea cu o voce neutră.

Se ridică jenată.

- Noapte bună, Linus.

- Realizezi faptul că am reuşit să petrecem o seară împreună fără să ne certăm?

Tânăra zâmbi şi chipul păru să i se lumineze.

- Stai liniştit, asta n-o să dureze prea mult! Noapte bună...

Red o sunase pe Jenny miercuri seară ca să-i dea întâlnire la piscină. Tratau acest sport cu seriozitate şi îşi efectuară lungimile de bazin obişnuite fără pauză înainte să meargă să se relaxeze în jacuzzi cu apă caldă.

- Ia spune-mi, cum e acolo? o întrebă Jenny.

- Aşa şi aşa... Ai auzit cumva vorbindu-se despre o casă de producţie numită Cornucopia?

- Cornucopia Productions! Evident!

- Eu n-am auzit de ea.

- Ba da! Ei au adaptat pentru ecran cartea lui Edith Wharton... Titlul îmi scapă acum, dar fimul ţi-a plăcut foarte mult.

- Ah! Stiu care! A fost nemaipomenit!

- Sunt tari şi în domeniul documentarelor şi serialelor de televiziune... Când reuşeşti să semnezi un contract cu Cornucopia Productions, poţi să spui că ai dat lovitura! De ce mă întrebi? Ai aflat de vreo audiţie la ei?

- Nu.

- M-ar fi mirat... Nu au niciodată aşa ceva! Selecţionează două sau trei persoane în funcţie de rolurile pe care le au de jucat şi le convoacă la studiouri.

- îl cunoşti pe un tip Linus Hunt?

- Evident! El conduce Cornucopia! De ce? L-ai cunoscut?

- Păi... da! Este fiul Feliciei Saint-Aubyn.

Jenny făcu ochii mari de mirare.

- Nu se poate! Ce noroc a dat peste tine!

- Ba dimpotrivă, pentru că îşi închipuie că am acceptat s-o ajut pe Felicia numai ca să mă pot apropia de el. Imediat ce a aflat că sunt actriţă, s-a purtat foarte urât cu mine.

- Trebuie să-l îmbunezi...

- Cum?

- E însurat?

- Nu.

- Păi înseamnă că asta este soluţia! exclamă Jenny râzând.

- Mersi frumos! Nu e genul meu de bărbat... Dacă trebuie să-i seduc pe producători ca să obţin un rol, mai bine mă întorc în Australia.

După ce ieşiră din apă şi se îmbrăcară, se duseră să ia cina într-un mic restaurant, a cărui clientelă era formată mai ales din actori începători gata de orice ca să obţină un rol. Red se feri să le spună că-l cunoscuse pe Linus Hunt şi Jenny, înţelegând gestul ei, rămase şi ea foarte discretă.

Stiind că ea locuia acum în cartierul Pimlico, un tânăr actor pe care Red îl cunoscuse cu ocazia turnării reclamei, îi propuse s-o conducă acasă, sub pretextul că era în drumul lui. Când ajunseră în faţa casei Feliciei, acesta încercă s-o sărute, dar ea se feri, după care o invită să mai bea ceva, dar îl refuză categoric.

- îmi pare rău, aici nu e acasă la mine. La revedere!

Dar el insistă.

- Numai cinci minute şi apoi îţi promit să plec.

Deodată, uşa casei se deschise brusc şi îşi făcu apariţia Linus, furios la culme.

- Cară-te imediat de aici! îi spuse el individului pe un ton care nu admitea nici o replică.

După care o prinse pe Red de braţ, o trase înăuntru şi trânti uşa în nasul tânărului actor care rămăsese cu gura căscată.

- Ce nesimţiţi sunt unii! exclamă Linus. Vă auzeam de la mine din casă, de la etajul doi!

- Ne luam rămas-bun...

- Ei bine, pe viitor încearcă să nu mai faci chestii de-astea în faţa casei Feliciei. Mai ales la ora asta din noapte.... sau mai degrabă a dimineţii!

- Nu sunt liberă să mă întorc la ora care-mi place? se revoltă Red.

- Draga mea, ai putea avea măcar puţin respect pentru Felicia venind acasă la o oră rezonabilă.

- Nu mă lua cu "draga mea!"

Linus ridică ochii spre cer şi, fără să mai spună nimic, se îndreptă spre scări cu paşi greoi. Red observă atunci că el purta numai un halat din prosop, fără pijama pe dedesubt...

Peste o săptămână, Felicia începu să se simtă mai bine. Primi câteva vizite şi începu să dea din nou lecţii, în ciuda protestelor lui Linus.

Acum, rolul lui Red era mai mult acela de bucătăreasă şi secretară decât infirmieră. O menajeră venea de două ori pe săptămână şi tânăra profita de prezenţa ei ca să meargă după cumpărături. Linus îi dăduse bani pentru cheltuielile zilnice şi ea ţinea o socoteală strictă a

cheltuielilor.

Atunci când Linus se întorcea de la birou, se ducea întotdeauna să arunce o privire în bucătărie.

- Vrei să te ajut cu ceva? îi propunea el în mod invariabil ridicând capacele de pe oale cu mare interes.

De cele mai multe ori, Red îl refuza. Totuşi, într-o seară, îl lăsă să pregătească o salată, o sarcină de care se achită minunat.

- La tine acasă găteşti? îl întrebă ea curioasă.

- Atunci când am timp... Uneori am musafiri.

Pe cine? Prieteni de afaceri... femei? Linus nu vorbea niciodată despre viaţa lui privată şi de aceea Red nu ştia dacă avea vreo iubită sau chiar mai multe. Seducătorul director al Cornucopia Productions n-avea decât de ales dintre actriţele însetate de glorie din jurul lui.

Acum părea să se fi împăcat cu ideea prezenţei ei în casa mamei lui. Nu-i mai arunca săgeţi şi n-o mai ameninţa pentru orice fleac că o înlocuieşte cu o infirmieră calificată. Găsise şi soluţia de compromis pentru folosirea băii. Linus o lăsa pe Red să meargă prima cu condiţia să nu se eternizeze în locul acela. Pe scurt, până la urmă adoptaseră un mod de viaţă care să le convină amândurora.

în seara aceea, pentru prima oară de la accident, Felicia urma să iasă în oraş cu nişte prieteni. Aceştia promiseseră că vor veni s-o ia de acasă, s-o ducă să ia cina la un restaurant şi să joace bridge.

Red fusese de dimineaţă la o audiţie, dar din păcate fără succes. Se gândea s-o sune pe Jenny ca să meargă împreună la un film, când Felicia o anunţă că Linus venea acasă la cină.

"S-a dus naibii filmul meu! Trebuie să mă apuc de gătit!" îşi spuse tânăra.

Linus sosi mai devreme şi, conform obiceiului, se duse să arunce o privire la pregătirile pentru masă.

- Miroase frumos! Ce este?

- Viţel cu mirodenii şi vin roşu.

- Pot să te ajut cu ceva?

- Pune masa, dacă vrei.

- Putem să mâncăm în bucătărie. Ar fi mai simplu.

- Bună idee! Ce atâtea fiţe?

Linus întinse o faţă de masă în carouri pe masa din pin şi alese nişte tacâmuri din inox cu mânere din os, care erau mult mai simple decât argintăria folosită de obicei în sufragerie.

Red se miră din nou că se simţea atât de bine cu el. Nu era obişnuită să vadă un bărbat în bucătărie. în Australia, angajaţii tatălui ei ar fi considerat că este nedemn de ei să-i dea o mână de ajutor. Linus însă nu făcea deloc mofturi... Părea a considera cât se poate de firesc să participe la treburile gospodăriei.

"E ca şi cum am trăi împreună", îşi spuse ea.

Izgoni repede din minte acest gând, dar probabil din cauză că locuiau sub acelaşi acoperiş, i se părea că pe zi ce trece prezenţa lui Linus face parte integrantă din viaţa ei.

- E gata! spuse ea peste câteva minute. Pot să aduc la masă?

- Aşteaptă puţin, să destup o sticlă de vin.

- Când eşti singur iei masa în bucătărie?

- Da. Felicia e cea care insistă să mâncăm în sufragerie.

Făcu o pauză, după care o întrebă:

- Cum a fost la audiţie?

- Ţi-a spus Felicia că mă duc?

- A pomenit despre asta mai devreme, când am sunat-o. Ai obţinut rolul?

- Nu, spuse Red cu capul în jos.

- Despre ce a fost vorba?

Ea dădu din umeri plictisită.

- Am candidat pentru un rol destul de important din serialul pentru televiziune "Knightsbridge Parade" Speram să am noroc, după atâtea lecţii pe care le-am luat de la Felicia... Dar la sfârşit au ales pe altcineva.

- Deci n-ai fost eliminată încă de la începutul audiţiei.

- Nu, m-au chemat de mai multe ori. începusem să cred că lucrurile erau pe drumul cel bun... şi apoi... nimic...

Ea îi zâmbi forţat.

- Asta e viaţa!

- Mi-ai spus că ai urmat cursuri de artă dramatică în Australia? Cât timp ai făcut asta?

- Aproape un an.

- Nu e suficient. Ar trebui să continui.

- Aş vrea eu, dar cursurile de teatru sunt îngrozitor de scumpe.

- Astăzi au fost audiţii la Cornucopia Productions pentru un film istoric.

De ce îi spunea asta? Ca s-o facă să sufere?

- Serios? spuse ea pe un ton cam prea vesel. Pe cine aţi angajat?

El îi spuse câteva nume de actori cunoscuţi.

- Ei nu mai au nevoie de probe, e evident. în schimb, am audiat patru actori pentru roluri secundare şi i-am angajat pe toţi patru.

- Ai audiat patru persoane pentru patru roluri? îl întrebă Red uluită. Nu se poate! De obicei se fac cozi de minimum cincizeci de actori pentru un singur rol...

- îi văzusem pe aceşti actori jucând în alte roluri şi ştiam că vor corespunde aşteptărilor mele. Audiţia a fost mai mult o formalitate...

- Nu te înşeli niciodată?

- în domeniul acesta? Nu. Niciodată.

- înseamnă că cei patru actori nu trebuie să-şi mai facă griji pentru viitorul carierei lor, spuse Red pe un ton ironic. S-au trezit lansaţi graţie lui Cornucopia Productions!

- Nu crezi că e adevărat?

- Nu. Dacă lucrurile ar fi fost atât de simple, s-ar fi aflat.

Linus dădu din umeri.

- Eşti prost dispusă pentru că n-ai avut succes la audiţie.

După câteva clipe de gândire, adăugă:

- Poate că eşti şi un pic geloasă...

Red tresări.

- Oh! Exagerezi! Eşti un tip josnic, nu... nu...

îl privi cu un dispreţ total.

- Te crezi foarte puternic, continuă ea, dar pun pariu că

nu eşti în stare să-ţi dai seama dacă cineva are într-adevăr talent sau nu. Si cu atât mai puţin să-l ajuţi să aibă succes!

El o privi cu un aer ironic.

- Cât de mult te înşeli! Ştii că aş fi în stare să fac din tine un star? Da, chiar şi din tine!

Cuprinsă de furie, Red puse mâna pe un pahar ca să-i arunce conţinutul în faţă. Din păcate, însă, pe fundul acestuia nu mai rămăsese nici o picătură de băutură!

Văzând rezultatul eforturilor ei, Linus izbucni în râs. Râsul lui, care ar fi trebuit să mărească furia tinerei, avu asupra ei efectul unui duş rece. îl privi drept în ochi.

- OK, m-ai convins că eşti foarte puternic, spuse ea cu demnitate. Un zeu al cinematografiei. în ceea ce mă priveşte, recunosc că sunt o neica nimeni. M-ai făcut să înţeleg acest lucru destul de des, dar asta nu-ţi dă dreptul să mă jigneşti. Eu m-am ţinut de cuvânt. Nu ţi-am cerut nici măcar o singură dată să mă ajuţi. De ce simţi nevoia de a-mi pune în evidenţă eşecurile profesionale? De ce îmi vorbeşti mereu despre cei care vor avea succes datorită ţie?

Vocea începu să-i tremure.

- Răutatea ta nu are nici o justificare...

Linus o prinse de mână.

- Nu! începu el să spună. Am...

- Dă-mi drumul!

Mirat de vehemenţa ei, Linus îşi slăbi strânsoarea. Ea

profită de ocazie şi ieşi alergând din cameră. Când ajunse afară, un zâmbet larg îi lumină faţa.

"Am avut un discurs magistral! îşi spuse ea cu satisfacţie. Sunt sigură că l-am convins... Acum sper că regretă faptul că a îndrăznit să-mi vorbească atât de urât".

De fapt, Red se cam îndoia că aşa se va întâmpla. Linus Hunt nu prea era omul căruia să-i pară rău de ce făcuse.

"Măcar i-am dat o lecţie... Trebuie să găsesc un mijloc prin care să mă revanşez".

***

Pentru a o consola pe Red pentru că nu fusese aleasă pentru rol la ultima audiţie, Felicia îi oferi o lecţie suplimentară. Tânăra se afla în plină activitate atunci când menajera bătu la uşa biroului.

- Am găsit acest dosar în camera domnului Hunt. Căzuse între pat şi noptieră. M-am gândit că poate este important.

Felicia îl frunzări.

- Si încă cum! Este proiectul la care lucrează în prezent şi ştiu că are o şedinţă în după-amiaza asta pe marginea acestui subiect. Eşti drăguţă, Red, să i-l duci tu la birou? Fă în aşa fel încât să i-l înmânezi personal.

- Cu plăcere.

încântată că se ivise ocazia de a se plimba puţin, Red luă dosarul şi urcă în cameră să se pregătească de plecare. Avea de gând doar să-şi treacă pieptenul prin păr, dar îi

veni o idee machiavelică şi în timp ce-şi punea unul din elegantele ei taioare noi, de un verde închis de părea negru, fluiera veselă o melodie.

- Nu-mi pun nici o bluză, nici tricou, spuse ea în şoaptă. Direct pe piele e mult mai sexy!

Nişte ciorapi negri şi pantofi cu tocuri înalte îi completară ţinuta elegantă. Apoi îşi perie părul bogat de culoare castaniu-roşcat şi-l scutură ca să-i dea mai mult volum. Acum era în sfârşit gata de plecare!

***

Birourile firmei Cornucopia Productions ocupau ultimele etaje ale unei clădiri moderne. Red luă liftul şi, când ajunse în holul central al firmei, se îndreptă spre recepţioneră. Se simţea foarte sigură pe ea, în taiorul nou a cărui minijupă îi dezgolea destul de mult picioarele.

- Cu domnul Linus Hunt, vă rog!

Recepţionera îi aruncă o privire de gheaţă.

- Aveţi stabilită o întâlnire?

- Nu, dar...

- Domnul Linus Hunt nu primeşte pe nimeni fără programare. Dacă sunteţi interesată de un rol, spuneţi-i impresarului dumneavoastră să ia legătura cu secretariatul.

- Ce vă face să credeţi că sunt actriţă?

Privirea recepţionerei, din ce în ce mai glacială, se fixă din nou asupra ei.

- Chiar nu sunteţi? o întrebă ea cu ironie în glas.

Red înţelegea că fata aceea frumoasă şi machiată prea

strident era enervată din cauză că era deranjată permanent de o mulţime de actriţe care probabil veneau să-şi încerce norocul aici... dar îi displăcea profund să fie tratată cu atâta lipsă de respect.

- Uitaţi cum stă treaba, n-aveţi decât să-i spuneţi lui Linus că a venit Red.

- Red?

- Red McGee.

Recepţionera şovăi.

- Dacă este o şmecherie ca să puteţi ajunge la dânsul, vă avertizez că nu veţi obţine nici un rezultat favorabil. Dimpotrivă! Dumnealui...

- Nu aţi aflat? o opri Red. Nu, desigur... Nu văd de ce v-ar fi vorbit dumneavoastră despre problema asta.

Făcu o pauză ca să facă impresie.

- Noi trăim împreună.

Văzând mirarea zugrăvită pe faţa recepţionerei, îi veni să aplaude.

- Anunţă-l mai repede! Consider că am aşteptat deja prea mult!

Tânăra ridică în cele din urmă telefonul din furcă.

- Red McGee este la recepţie şi vrea să vă vadă... Da... Da, îi voi spune...

Puse apoi receptorul jos.

- Vă roagă să aşteptaţi câteva clipe. Domnul Hunt vine imediat.

- Mulţumesc, spuse Red cu un zâmbet ironic.

în timp ce ea se duse să arunce o privire peste afişele şi fotografiile de actori care împodobeau pereţii, recepţionera ridică receptorul şi începu să vorbească în şoaptă.

"în curând, toată firma va şti că iubita lui Linus Hunt aşteaptă în hol", îşi spuse Red satisfăcută. De altfel, aproape imediat holul forfotea de lume, de parcă toţi angajaţii găsiseră un pretext oarecare pentru a veni în acel loc. Red se făcu că nu-i vede, dar era conştientă de privirile curioase care se aţintiră asupra ei.

- Red?

- A! Linus!

Ştiind că erau priviţi, ea arătă spre o fotografie cu copaci în flăcări.

- Este marele incendiu de păduri din Australia?

- Da, am făcut o emisiune acolo anul trecut. Dacă te interesează, îţi voi împrumuta caseta.

- Mulţumesc, Linus! exclamă ea zâmbind larg.

- Pot să ştiu şi eu ce cauţi aici?

Ea îi întinse dosarul.

- L-ai uitat acasă azi-dimineaţă.

Vocea ei, acum bine instruită de Felicia, articulă cu limpezime:

- Era sub pat.

într-o fracţiune de secundă, Linus înţelese jocul tinerei.

"Mă va pune la punct în faţa tuturor angajaţilor", se

gândi tânăra cu o uşoară teamă. Dar îi înfruntă privirea cu curaj.

- Serios? îţi mulţumesc că mi l-ai adus... spuse el luând dosarul. Mă duc să-l las în biroul meu şi după aceea vom coborî să luăm masa împreună.

Peste treizeci de secunde, el o lua cu braţul de mijloc şi o conducea la un restaurant din apropierea biroului. Probabil că era un client obişnuit al localului, deoarece observă că ospătarul îi întâmpină cu căldură şi-i conduse imediat la o masă rezervată de lângă fereastră. în schimb, nu-i aruncă nici o privire lui Red.

"Probabil că-l vede mereu însoţit de câte cineva... " îşi spuse ea uşor dezamăgită.

Linus îi făcu semn să ia loc. Ea se execută şi aşteptă să înceapă furtuna.

- Spune-mi, te rog, începu el pe un ton periculos de calm, ce-ţi veni să-i faci pe toţi din Cornucopia să vadă că eşti amanta mea? Asta e vreo monstră a umorului de tip australian?

- Recepţionera nu mă lăsa să trec...

- Pentru asta este plătită.

- Nu trebuia să se poarte atât de urât cu mine. Mi-a vorbit de parcă aş fi fost ultimul om... Credea că sunt o actriţă care îşi încearcă norocul...

- E de-ajuns să se uite lumea la tine ca să ajungă la această concluzie!

- De ce?

- Pentru că semeni cu toate fetele care vor să facă fime! O claie de bucle răvăşite, o fustă extrem de scurtă... Ştii ce eşti, Red? O clonă! Da, o clonă, o copie identică a lor! Ai fi făcut mai bine dacă rămâneai în Australia, aici nu vei ajunge la nici un rezultat. Aşa-zisele actriţe ca tine se găsesc cu duiumul la Londra.

Red reuşi să nu-i arate interlocutorului său cât de mult o răneau vorbele lui. Atunci când ospătarul veni să ia comanda, ea alese primul fel din meniu, fără să catadicsească să citească mai departe.

- Acum, toată lumea crede că sunt amanta ta, spuse ea după ce plecă ospătarul.

- Mie-mi convine.

- Poftim? Cum adică? îl întrebă ea uluită.

- Nu te priveşte pe tine!

-Asta-i bună! Eu sunt cea care sunt luată drept amanta ta şi asta nu trebuie să mă privească?

- Cine a răspândit zvonul? i-o întoarse el perfect logic.

-Ar putea să ajungă şi la urechile Feliciei...

-Ar amuza-o, pentru că ştie că nu este adevărat.

Red se încruntă.

-Toate astea n-au nici un sens! Nu înţeleg din ce motiv vrei ca oamenii să-şi închipuie că noi doi suntem amanţi, din moment ce nu aşa stau lucrurile.

-Nu-ţi bate capul cu problema asta. Mai bine

mulţumeşte-mi că nu ţi-am dat peste cap şiretlicul în faţa întregii asistenţe. Ai fi fost pur şi simplu ridicolă...

- Din moment ce nu există nici un motiv să mai pun vreodată piciorul în biroul tău, ce importanţă mai are?

- Aşa este...

Red se forţă să înghită câteva îmbucături din mâncarea care i se pusese în faţă. Linus reuşise să-i taie pofta de mâncare...

Aşadar, el considera că seamănă cu toate actriţele care căutau cu disperare un rol? Era adevărat că stilul de coafură pe care-l adoptase făcuse furori în momentul acela. în plus, majoritatea actriţelor erau ca şi ea, slabe şi înalte.

"Dar nu există prea multe roluri pentru grăsanele bondoace!" îşi spuse ea.

Jenată, tânăra se revăzu stând la cozile lungi care se formau la porţile studiourilor atunci când se anunţa vreo audiţie. într-adevăr, printre candidate existau de fiecare dată cel puţin o duzină de... clone!

- Ce cauţi tu la o actriţă? îl întrebă ea deodată.

- în primul rând să corespundă din punct de vedere fizic rolului pe care-l are de jucat şi în al doilea, să fie o bună actriţă.

- Dar dacă nu se oferă niciodată roluri tinerilor, cum vrei să acumuleze experienţă?

- Mulţi actori au urmat cursuri de artă dramatică.

- Sau au turnat filme în străinătate.

Linus clătină din cap.

- Te-am văzut în serialul australian.

Red aproape se inecă în timp ce sorbea din berea pe care o comandase Linus fără s-o întrebe.

- Serios? Şi?

- Scenariul era atât de banal că-ţi venea să plângi, actorii parcă erau nişte marionete şi mi-a fost destul de greu să te recunosc, deoarece existau trei fete îmbrăcate şi coafate cam în acelaşi stil ca tine.

- Văd că ţi-a plăcut la nebunie serialul!

- Totuşi, avea şi ceva bun...

- Faptul că fiecare episod dura numai o jumătate de oră?

- Şi asta, recunoscu Linus zâmbind, dar şi că era evident că o oarecare Red McGee era mai bună decât celelalte.

- îţi... baţi joc de mine?

- Nu.

- înseamnă că îmi vei propune un rol într-una din producţiile tale? îl întrebă ea fără să piardă ocazia.

- Nu.

Replica aceea scurtă era atât de tipică pentru Linus, încât tânăra izbucni în râs.

- Cum am putut să fiu atât de naivă încât să-mi închipui că, deşi ai recunoscut că am un pic de talent, îţi vei schimba atitudinea faţă de mine?

- Ti-am mai spus că o actriţă trebuie să corespundă rolului respectiv.

- Si eu nu sunt în stare să-l joc?

- Ba da, cu condiţia să-l doreşti cu disperare.

- îl vreau! îl vreau cu disperare!

- De ce?

Ea se uită la el uluită.

- Ce întrebare! Pentru că vreau să am succes! Pentru că vreau să fac carieră în lumea spectacolului. Pentru că...

-Toate actriţele aspirante ar putea să spună la fel, o opri Linus. Ce ai tu atât de deosebit ca să-l obţii?

Dat fiind că nu-şi pusese niciodată o asemenea întrebare, Red rămase câteva secunde fără grai.

- Nimic, spuse ea în cele din urmă. Totuşi, aş putea să-mi dezvolt calităţile pe care le am deja.

- Vrei să devii celebră?

- Da, dar pentru că voi fi excepţională, nu din alt motiv. Gloria de dragul gloriei nu mă interesează.

- Vrei să devii bogată?

încă o întrebare capcană... Red îl privi drept în ochi.

- Toată lumea ştie că în Anglia se joacă de dragul artei, nu pentru bani! spuse ea cu ironie.

Linus schiţă un zâmbet viclean.

- Dar presupun că n-ai zice nu dacă ţi s-ar oferi un rol important însoţit de un onorariu interesant, nu?

Red se aplecă uşor şi mângâie mâneca lui Linus.

- Frumos costum... Ai şi un ceas de aur... şi mergi la volanul unui Jaguar, nu-i aşa? Ai o casă de producţie vestită, câştigi o grămadă de bani şi ţi se pare normal să te bucuri de toate frumuseţile vieţii. De ce nu şi-ar dori şi un actor toate astea?

- Credeam că n-ai auzit niciodată vorbindu-se despre Cornucopia Productions.

- M-am interesat între timp.

Linus îşi încrucişă braţele pe piept şi se uită la ea fără să spună nimic.

- Poate că aş putea să fac ceva din tine, spuse el în cele din urmă, însă cu condiţia să vrei să munceşti pe brânci.

Inima lui Red începu să-i bată mai repede în piept.

- Sunt pregătită!

- Nu vei mai avea timp şi pentru altceva. Va trebui să-ţi consacri toată energia activităţii de a deveni o bună actriţă.

- Ac.... accepţi să mă ajuţi? îl întrebă ea uluită.

- Pot să fac o încercare, dar nu-ţi promit nimic.

Succesul nu-ţi va veni imediat pe tavă de argint. Totul depinde de tine, de ceea ce ai de dat.

Red înţelese că asta era şansa vieţii ei. Nu-i mai rămânea decât să pună mâna pe ea...

- Sunt gata de orice!

- Foarte bine, spuse Linus dând din cap.

Chemă ospătarul şi ceru nota de plată.

- De ce te-ai răzgândit? îl întrebă Red. Sper că nu din cauză că ţi-am spus că nu eşti în stare să ajuţi pe cineva să aibă succes...

- Nu. De altfel, aveam de gând să-ţi vorbesc despre asta aseară, dar n-am mai apucat, pentru că te-ai înfuriat pe mine...

Ea se ridică de pe scaun.

- Astăzi relaxează-te, draga mea, pentru că începând de mâine nu vei mai avea nici un minut liber!

A doua zi de dimineaţă, la micul dejun, Linus îi întinse lui Red o foaie de hârtie.

- Asta este lista întâlnirilor din ziua de azi. Programul, adresele... ai totul aici.

- Dar... cum rămâne cu Felicia?

- Medicul vrea să-i schimbe ghipsul şi trebuie s-o duc la spital pentru asta. Grăbeşte-te, peste o oră ai prima întâlnire.

Red citi prima adresă de pe listă cu un aer mirat.

- Ce este asta?

-Vei vedea!

Peste o oră, un taxi o lăsă în faţa unui salon de coafură foarte cunoscut.

"Ar fi trebuit să-mi închipui!" îşi spuse ea fără nici un entuziasm.

Probabil că Linus îi programase această întâlnire în mod intenţionat înaintea celorlalte, deoarece în cazul în care n-ar fi acceptat să-şi sacrifice claia de păr din cap, ar fi însemnat că nu era gata să facă orice ca să reuşească în meserie.

- Foarte bine! şopti ea cu un aer hotărât în timp ce împingea uşa elegantului salon.

Peste două ore, ieşea de acolo total transformată. Stilistul nu numai că-i scurtase părul, dar îi redusese şi cantitatea... şi nu-i mai intra în ochi. Dar Red nu era prea convinsă că stilul acela nou de tunsoare i se potrivea. Se obişnuise prea mult cu coafura pe care o purta de ani de zile.

Următoarea programare o conduse la o sală de fitness unde unul din instructori o puse să facă nişte exerciţii, după care trase concluzia că avea o formă fizică bună.

- ... dar puteţi să mai lucraţi puţin asupra siluetei. Veţi veni să vă antrenaţi de la şapte jumătate la opt jumătate până vineri cu un profesor particular.

- Atât de repede?

- Aşa a cerut persoana care a făcut programarea. Vă convine programul?

- O să mă descurc...

"Linus exagerează! A găsit în felul acesta un mijloc prin care să aibă mână liberă la ora la care îi convenea lui!"

Ultimul punct din program o duse într-un studio de dans. Fu informată că va lua lecţii de cinci ori pe

săptămână. A patra şi ultima adresă care figura pe listă era cea a unui curs de artă dramatică, la care, de asemenea, era înscrisă să ia lecţii în fiecare zi.

Linus o avertizase de altfel: va fi, într-adevăr, extrem de ocupată!

Dat fiind că se afla în apropierea locuinţei lui Jenny, se duse să-i facă o scurtă vizită.

- Ghici ce mi s-a întâmplat!

- Spune repede...

Red nu stătu mult pe gânduri... Uluită, Jenny o ascultă fără s-o oprească nici măcar o dată.

- Ata-i bună! exclamă ea când Red termină de povestit. Face el toate astea pentru tine? Crezi că-i place de tine?

- Nu cred că despre aşa ceva este vorba... şopti Red roşind. A văzut că am talent şi vrea să mă ajute.

Jenny râse cu ironie.

- Uite cum stau lucrurile, fetiţo! Eu sunt mai mare ca tine şi cunosc destul de bine lumea spectacolului ca să-ţi spun că nimeni nu face nimic în mod dezinteresat. Dacă un bărbat face pe dracu-n patru să ajute o fată să aibă succes, înseamnă că are el ceva de gând.

- Nu, te asigur că...

- Cine îţi va plăti cursurile?

- N-am discutat încă despre detalii.

- Am înţeles! El va achita toate facturile... iar tu îi vei plăti în natură!

- Linus nu este un asemenea om.

- Ce naivă eşti! Dacă îţi va face propuneri indecente, cum vei reacţiona?

- Ăăă... îi voi spune nu, bineînţeles.

- Ăsta e un "nu" care seamănă foarte bine cu un "da".

***

Când se întoarse în seara aceea în Pimlico, Red nu găsi pe nimeni acasă. Felicia îi lăsase un bilet prin care o anunţa ca se dusese să ia masa la restaurant cu Linus.

Tinerei nu-i păru rău că rămăsese singură. Urcă în camera ei şi îşi probă toate hainele una după alta, ca să vadă dacă se potriveau cu noua coafură.

- Mă întinereşte sau mă îmbătrâneşte? se întrebă ea uitându-se la imaginea ei din oglindă cu un aer critic. Arăt mai sofisticată, sau măcar mai sexy? Nu-mi prea dau seama...

Felicia şi fiul ei se întoarseră acasă după ora unsprezece noaptea. Atunci când Linus bătu la uşa ei, Red, care nu uitase de avertizările lui Jenny, se întrebă dacă nu cumva venise să se dea la ea...

Fu obligată însă să-i deschidă.

- Am vrut să-ţi văd noua coafură, spuse Linus. Ah, îţi stă foarte bine! E exact ce-ţi trebuia!

- Crezi?

El o mângâie pe păr.

- Absolut. Parcă ai fi... o altă femeie.

- Nu mai sunt o clonă?

- Eşti foarte frumoasă.

"Acum mă va săruta", îşi spuse Red cu inima bătându-i ca un ciocan în piept.

- Care este numele tău adevărat? o întrebă Linus trezindu-se brusc la realitate. Doar n-ai fost botezată Red!

- Trebuie să-mi schimb şi numele?

- Nu vrei?

Ea nu-i răspunse. Deodată, tânăra simţi că nu-şi mai poate desprinde privirea de pe chipul frumos al lui Linus. îngăimă cu o voce de nerecunoscut:

- Trebuie... să... să mă duc s-o ajut pe Felicia să se pregătească pentru noapte.

Capitolul 5

în săptămânile care urmară, Red nu mai avu nici o secundă liberă, deoarece în afară de cursurile de fitness, dans sau artă dramatică, trebuia să se mai ocupe si de Felicia.

Din fericire, bătrâna actriţă se simţea din ce în ce mai bine. îi fusese schimbat ghipsul si acum putea să se miste mai usor. Totusi Red trebuia să gătească, să facă mereu cumpărături si să fie si secretară, ceea ce nu era deloc usor.

Linus îi interzisese să se mai ducă la alte audiţii. Oricum, n-ar fi avut nici timp si nici curaj. Linus se hotărî brusc să plece împreună cu o echipă de filmare ca să realizeze la faţa locului unul din palpitantele documentare care făcuse faimoasă Cornucopia Productions.

- Si chiar trebuia să-i însoţească pe cameramani? întrebă Red, mirată de rapiditatea cu care se hotărâse Linus să plece.

- Nu, recunoscu Felicia, dar în asemenea cazuri vrea să asiste personal la filmări. Va lucra în niste condiţii foarte periculoase si nu vrea să-i expună pe oameni la accidente în lipsa lui. Si ca şi în cazurile anterioare, la întoarcere va fi epuizat... De aceea, vine întotdeauna să doarmă aici după asemenea expediţii...

Linus lipsi zece zile şi spre mirarea ei, Red constată că-i lipsea...

- S-a întors Linus. Este deja în pat, o informă Felicia pe

tânără într-o seară, după ce se întorsese de la cursul de dans. A doua zi urmau să vină nişte prieteni ai Feliciei s-o ia pentru a petrece o zi la ţară.

- Nu-l lăsa pe Linus să doarmă prea mult, îi spuse ea înainte să plece. E adevărat că este foarte obosit, dar trebuie să se reacomodeze cu programul de aici...

"Ar fi trebuit s-o întreb la ce oră să-l trezesc", îşi spuse Red după plecarea ei.

Pregăti nişte suc de portocale şi urcă la Linus. După ce bătu de câteva ori în uşă fără să primească vreun răspuns, se hotărî să intre.

Linus dormea dus... şi semăna leit cu bărbatul care venise să-i deschidă atunci când sunase pentru prima oară la uşa Feliciei. Neras, cu părul ciufulit şi ochii încercănaţi... Acum înţelegea că starea aceea nu se datora alcoolului.

"Atunci când l-am văzut prima oară, era epuizat de oboseală ca şi acum!" îşi spuse ea în timp ce se ducea să tragă perdelele de la fereastră.

Linus se întoarse spre ea, miji ochii şi adormi din nou.

"Ce-ar fi să-l scutur puţin?" se întrebă Red.

Tocmai se pregătea să-l scuture de umăr, când Linus se ridică brusc ca un arc şi o prinse de mână. Tânăra se dezechilibra şi căzu pe pat lângă el.

- Hei! exclamă ea uluită.

- Ah! Tu eşti...

Si el părea foarte mirat s-o vadă lângă el. Red vru să se elibereze din mâna lui, dar Linus o ţinea strâns. O privi preţ

de câteva secunde, părând că nici n-o vede. Apoi deodată, o îmbrăţişă şi-i acoperi gura cu un sărut pasionat.

După ce trecură primele clipe de stupoare, Red se lăsă moale în braţele lui, uitând de toate. Ca mânate de o voinţă proprie, mâinile ei începură să rătăcească prin părul ciufulit al lui Linus, pe pielea goală şi netedă, în timp ce i se dăruia cu ochii închişi.

- Scoate-ţi chestia asta... şopti el cu o voce răguşită, trăgând de bluza ei.

Timp de câteva clipe, Red reveni cu picioarele pe pământ.

- Nu, Linus. Stai puţin...

Dar el îşi lipi din nou buzele de gura ei şi tânăra îşi pierdu capul... Simţea că prin vene nu-i mai curge sânge, ci plumb încins.

Tremurând de dorinţă, se mângâiau şi se sărutau cu pasiune.

- Scoate-ţi chestia asta... repetă Linus.

De data asta nu se mai opuse.

După ce scoase un oftat de satisfacţie, Red se lipi de trupul lui Linus, care mormăi ceva de neînţeles. Ea vru să se ridice, dar el o reţinu.

- Nu, mai stai.... Peste două minute mă apucă din nou.

- Peste... două minute? Numai două minute? îl întrebă ea mirată peste măsură.

- Poate chiar mai puţin.

- Ce mai mascul! Nici un australian n-ar fi în stare...

Linus o strânse şi mai tare în braţe.

- încă nu i-ai cunoscut pe englezi? Vei...

îl opri soneria telefonului. Ca să ajungă la el întinse braţul pe deasupra ei, atingându-i sânii în treacăt.

- Alo? Da, este aici... E pentru tine, spuse el întinzându-i receptorul.

Ea se dădu înapoi.

- Nu acum! Am...

Dar el îi puse hotărât telefonul în mână, după care se prăbuşi din nou pe perne.

- Da? spuse Red pe un ton ursuz.

- Cine a răspuns la telefon? întrebă o voce bărbătească furioasă la culme.

Tânăra simţi că păleşte.

- Oh! Tată... Bună! Cum te simţi?

Si ca şi cum tatăl ei ar fi putut s-o vadă, se grăbi să-şi tragă cearşaful până la bărbie, ca să-şi ascundă goliciunea.

- Te rog s-mi spui cine a răspuns la telefon. Aş vrea tare mult să ştiu de ce nu voiai să răspunzi!

- Ăă... păi tocmai pregăteam ceva. O să se ardă dacă...

- Cine este tipul care a răspuns?

Red nu ţinea în mod special ca Linus să asculte acea discuţie.

- Aşteaptă puţin, tată! Trebuie să iau o oală de pe foc.

îşi puse un halat al lui Linus şi se duse în camera Feliciei ca să-şi continue conversaţia.

- Tată? Mai eşti la telefon?

- Evident! Ai de gând să-mi spui odată cine este individul?

- E Linus, fiul doamnei pentru care lucrez în prezent. îmi pare rău, tată, că nu ţi-am mai dat nici un semn de viaţă în ultima vreme, dar sunt îngrozitor de ocupată. Urmez nişte cursuri şi...

- Ai obţinut vreun rol?

- Hm, deocamdată nu. Muncesc foarte mult şi sper că în curând...

- Când te întorci acasă?

- Mi-ai dat un an ca să dovedesc de ce sunt în stare!

- De ce nu recunoşti pur şi simplu că nu vei ajunge niciodată la nici un rezultat? De ce te încăpăţânezi atâta? M-am săturat de toată farsa asta! N-am avut niciodată măscărici în familie. Eşti aşteptată acasă, este nevoie de tine aici!

- Cine mă aşteaptă?

- Ned şi cu mine, fireşte! Vorbeşte tot timpul despre tine!

- M-ar mira să facă asta din moment ce nu mi-a scris nici măcar o dată!

- Are altceva mai bun de făcut decât să-ţi scrie. Crede-mă, abia aşteaptă să te vadă din nou.

Red inspiră adânc, străduindu-se să rămână calmă.

- De unde ai numărul meu de telefon?

- Am sunat-o pe Jenny, fata cu care locuiai atunci când am vorbit ultima dată. Ea mi l-a dat.

- Ţi-a explicat de ce nu mai stau cu ea?

- Da, mi-a pomenit ceva despre o bătrână care şi-a rupt piciorul. Socată să-l audă pe tatăl ei vorbind cu atâta lipsă de respect faţă
de Felicia, Red îi răspunse cu răceală în glas:

- Aşa este, mă ocup de o persoană care a avut un accident. Este profesoara mea de dicţie.

- Pfui!

- ... şi i-am promis să rămân cu ea până când se va restabili complet.

- Nu ţi-am dat bani ca să devii damă de companie în Anglia! Fă bine şi ia primul avion care pleacă la Sydney şi asta cât se poate de repede.

- Nu! îl opri Red, hotărâtă. Nu vreau să mă întorc acasă şi nici nu mă gândesc să mă mărit cu Ned.

- Din cauza individului ăluia, nu-i aşa? Cel care a răspuns la telefon? Am bănuit că despre chestia asta este vorba!

- Nu, tată! Te asigur că...

- Red! Nu mă lua drept prost!

Cuprinsă brusc de un impuls de moment, tânăra nu stătu mult pe gânduri.

- Ei bine, da, ai ghicit. Este... din cauza acestui individ, aşa cum îi spui tu. Bărbatul vieţii mele.

- Poftim?

- Sunt îndrăgostită de el.

- Ce-ai zis?

Din gura lui George McGee se auzi un urlet atât de furios, încât Red depărtă receptorul de ureche ca să nu asurzească din cauza exploziei care urma. Si ea avea un temperament violent, dar tatăl ei o întrecea cu mult!

Aşteptă ca acesta să-şi mai piardă din elan ca să vorbească din nou cu el.

- îmi pare rău tată... Aşa a fost să fie... Cum voi avea un pic de timp, o să vin să ţi-l prezint pe Linus. Sunt sigură că îţi va plăcea.

- Trăieşti cu el?

- Nu, ţi-am mai spus. Locuiesc la mama lui, persoana de care am grijă. îi pregătesc masa şi...

- Te exploatează, se vede de la distanţă! Eşti folosită ca om bun la toate!

- Deloc. Dimpotrivă, am şansa de a dispune de mai mult timp ca să merg la cursuri. Linus lucrează şi el în domeniul cinematografiei. E producător!

- în domeniul cinematografiei! repetă George McGee scârbit. Si zici că eşti îndrăgostită de individul ăsta?

- De Linus? Da.

- Ce nume ridicol!

Red auzise deja destul.

-Ascultă, tată, trebuie să închid. Mă cheamă Felicia... îţi promit că-ţi voi scrie. O scrisoare foarte lungă! Te sărut...

Si puse receptorul în furcă fără să-i mai lase tatălui său timp să-i răspundă. Apoi se aşeză pe patul Feliciei şi clătină uluită din cap.

- N-am spus de când mă ştiu o minciună atât de gogonată!

Dar datorită acelei minciuni, avea posibilitatea de a mai dispune
de un scurt răgaz...

"Aşa cel puţin tatăl meu n-o să mi-l mai vâre pe gât pe Ned! Si după ce, datorită eforturilor mele şi ajutoruilui lui Linus, voi obţine rolul vieţii mele, va fi nevoit să recunoască faptul că am talent! în cazul în care mă va întreba unde este bărbatul vieţii mele, n-am decât să-i spun că m-am despărţit de el...

Se înfăşură mai bine în halatul care mirosea plăcut a loţiune după bărbierit şi urcă la etajul al doilea în vârful picioarelor. Linus adormise la loc...

"Stiam eu că exagerează. Promisese că după două minute îl apucă din nou!"

îl scutură uşor.

- Linus.

El nu făcu nici o mişcare. Red şovăi. Trebuia oare să-l zgâlţâie mai tare ca să se trezească?

"Probabil că nu vom face dragoste la fel de spontan ca prima oară... Mai bine îl las să se odihnească" îşi spuse ea.

Si se duse să facă un duş fluierând o melodie.

Linus nu se trezi decât după trei ore. Atunci când îl auzi coborând scările, alergă în întâmpinarea lui. Acesta apăru în hol proaspăt ras, îmbrăcat şi odihnit...

Oare o va săruta? îi va propune să se întoarcă în

dormitor? Va râde de el că adormise din nou?

- Bună dimineaţa, se mulţumi el să spună cu indiferenţă. Am o grămadă de telefoane de dat. Dacă mi-ai da puţină cafea şi ceva de mâncare, un sandviş sau un croissant, ar fi perfect.

Fără să mai aştepte răspunsul tinerei, se duse şi se închise în biroul lui.

Furioasă, Red se luă după el, îi smulse telefonul din mână şi-l puse la loc.

- Cum îndrăzneşti să mă tratezi în halul ăsta? exclamă ea.

El o privi uluit.

- Din cauză că ţi-am cerut un sandviş?

- Stii foarte bine că nu este vorba despre asta! Ce maniere mai sunt şi astea? După ce faci dragoste cu o femeie, te porţi cu ea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic!

Linus zâmbi satisfăcut.

- Nu mai spune! înseamnă că n-a fost un vis?

- Ai... ai crezut că ai visat?

- Eram pe jumătate adormit...

Red încremeni. Ce situaţie umilitoare! Profita de ea ca de orice femeie care s-ar fi găsit în casă cu totul întâmplător!

- Presupun că ar trebui să-mi cer scuze, bombăni Linus văzând faţa încruntată a fetei. Sper că nu te-am... silit să faci ceva ce n-ai vrut.

- Nu m-ai violat, dacă asta voiai să ştii.

- Cu atât mai bine!

- OK! Mă duc să-ţi fac cafea şi sandvişuri, îi spuse ea întorcându-i spatele.

- Red!

Tânăra nu vru să se uite la el, ca acesta să nu-i poată vedea chipul încruntat şi pumnii crispaţi.

- Da?

- îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat.

- Ai mai spus asta. Să nu facem din ţânţar armăsar! Hai să nu mai vorbim despre asta, bine?

- Dar... N-a sunat cumva telefonul? Sau a fost tot în vis?

- Ba da, a sunat telefonul.

- Si te-a căutat un bărbat!

- Era tatăl meu.

Linus scoase o exclamaţie de surpriză şi spuse:

- Dar ştiu că şi-a ales bine momentul!

- Si ce importanţă are asta pentru tine? îl întrebă Red cu tristeţe. Oricum nu erai treaz!

Peste zece minute, Linus vorbea la telefon când ea îi aduse o ceaşcă de cafea şi un sandviş. îi puse tava pe masă şi dispăru.

Era în continuare supărată, dar mai ales foarte tristă. Măcar ar fi trebuit să aibă bunul simţ să recunoască faptul că-i plăcuse... şi să-i mulţumească pentru asta!

Dat fiind că n-avea nici un chef să-şi petreacă ziua cu un om care transformase actul cel mai natural, mai tandru şi mai spontan din lume într-un subiect de discuţie interzis,

ieşi afară şi se plimbă îndelung înainte de a intra într-un cinematograf.

Când crezu că venise Felicia, se hotărî să se ducă şi ea acasă.

Doamna Saint-Aubyn, care era deja în camera ei, îi povesti cu lux de amnunte cum îşi petrecuse ziua.

- Tu ce ai făcut în vremea asta?

- Am fost să văd ultimul film al lui Steven Spielberg împreună cu o prietenă.

După ce o ajută pe Felicia să se pregătească pentru noapte, tânăra îl găsi pe Linus aşteptând-o la etaj.

- Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse el.

- Sunt prea obosită. Rămâne pe mâine?

- Aş prefera acum. Să mergem jos, în salon.

Ea îl urmă fără nici un chef.

- Ce este? îl întrebă ea pe un ton repezit.

- Pari cam... tulburată.

- Te înşeli. Sunt doar obosită.

- Azi-dimineaţă...

- Am stabilit că nu vom mai vorbi niciodată despre asta, i-o reteză ea categoric.

- De acord cu tine, dar trebuie să fiu conştient de responsabilităţile mele. Sper că iei anticoncepţionale...

Red tresări.

- De ce "speri"?

- Pentru că eşti o fată emancipată, cu o anumită experienţă...

- A mai rămas să spui că sunt genul de femeie care are nevoie de un alt bărbat în fiecare seară!

- Ascultă, ai spus chiar tu că, citez propriile tale cuvinte, nu trebuie să facem din ţânţar armăsar!

Ea îl privi drept în ochi.

- Cu tine nu, îi răspunse ea pe un ton intenţionat jignitor.

Avu satisfacţia să vadă că îşi atinsese scopul. Linus continuă pe
un ton lipsit de orice inflexiune:

- Trebuie să reprezint Cornucopia Productions la ceremonia decernării premiilor care va avea loc marţi. Aş vrea să vii şi tu cu mine.

- De... de ce? îngăimă Red, care nu se aştepta deloc la o asemenea invitaţie.

Linus rânji.

- Va fi o ocazie bună să întâlneşti oameni importanţi. A sosit momentul să ieşi în lume, draga mea.

- Dacă vezi în asta o modalitate de a mă răsplăti pentru ceea ce s-a întâmplat azi-dimineaţă... Nu, mulţumesc!

- Nu este adevărat. Chiar aş dori să vii cu mine.

- De ce?

- Consideră invitaţia ca pe o mică recompensă pentru toate chinurile pe care a trebuit să le înduri în ultimele săptămâni. Profesorii tăi sunt foarte mulţumiţi de tine.

Red încă se codea.

- Oricum, trebuie să fiu însoţit de cineva, continuă Linus. Si dat fiind că ai lăsat impresia că ai fi amanta mea, măcar să fiu văzut împreună cu tine!

Să asiste la ceremonia decernării premiilor la braţul lui Linus Hunt, directorul firmei Cornucopia Productions! O asemenea invitaţie nu se refuza... Cu douăzeci şi patru de ore mai înainte ar fi sărit într-un picior de bucurie. Dar acum, din nefericire, nu prea avea chef de aşa ceva.

- Asta este tot ce vrei de la mine? Să fiu un om de paie care să-ţi ţină companie?

- Sincer... da! Sper că nu mai e nevoie să precizez că acest aranjament ne convine amândurora!

- Dacă aşa stau lucrurile, accept. Voi merge cu tine.

- Mulţumesc! Mii de mulţumiri!

Recunoscu în vocea lui o nuanţă de ironie pe care n-o mai folosise de multă vreme.

- Mâine vom arunca împreună o privire asupra garderobei tale, ca să vedem dacă ai ceva potrivit pentru eveniment, continuă el. Trebuie să ai un aer de femeie rafinată, nu de papiţoaică de genul "Mario, hai în gang... "

Se opri brusc.

- Scuză-mă, n-am vrut să spun că...

Devenind conştient de faptul că mai mult strica lucrurile în loc să le dreagă, lăsă fraza neterminată.

Red pălise foarte tare.

"Oare aşa arăt? Si crede că aşa mă port de obicei?" se

întrebă tânăra cu groază şi tristeţe.

Totuşi, era destul de bună actriţă ca să nu-l lase să vadă pe interlocutorul ei cât de tare o jignise.

-Atunci, ne vedem mâine! îi spuse ea cu răceală. Noapte bună!

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti el.

- Ce întrebare? spuse ea ca să mai câştige timp.

- Iei anticoncepţionale?

- Stai liniştit, actul... nostru nesăbuit nu va avea nici o urmare, îl asigură ea, deşi nu ştia dacă aşa va fi sau nu.

După ce ajunse în camera ei, Red schiţă un zâmbet trist. Ce ironie a sorţii! Linus o lua drept o femeie uşuratică... pe când ea, în comparaţie cu celelalte londoneze, era aproape o sfântă!

Nu s-ar fi crezut niciodată în stare să cedeze atât de uşor unui bărbat, ca în dimineaţa aceea, dar în acelaşi timp totul i se păruse atât de simplu, de natural şi frumos pe moment!

- Red va veni cu mine ca să asiste la festivitatea decernării premiilor de mâine seară, o anunţă Linus pe Felicia a doua zi dimineaţă la micul dejun. După părerea ta, cu ce ar trebui să se îmbrace?

Felicia nu păru deloc mirată.

- Ai vreo rochie de seară, Red? o întrebă ea.

- Am câteva...

- Trebuie să le vedem şi noi...

- Va face probe după micul dejun, decretă Linus.

Aşadar, după ce strânse masa, tânăra se duse să facă pe manechinul de modă. îşi puse mai întâi o rochie plină de paiete aurii, dar când coborî în salon, modelul acela care o costase totuşi o avere, fu respins. A doua rochie cu paiete, de data asta multicolore, avu aceeaşi soartă. O rochie surtă de culoare neagră, cu mâneci lungi, le reţinu mai mult atenţia, dar în cele din urmă Felicia clătină din cap.

- Nu e destul de elegantă.

Red îşi puse atunci o rochiţă cu bretele din catifea roşie, lungă până la glezne, dar crăpată până la genunchi. în principiu, roşul rochiei nu se prea potrivea cu părul ei roşcat... dar în acea combinaţie, cele două culori se armonizau ciudat de bine.

Atunci când Red o văzuse în vitrină, simţise că rochia aceea era făcută pentru ea. Fără să se lase descurajată de preţul ei cam piperat, o cumpărase fără să mai stea pe gânduri.... şi încă nu avusese ocazia s-o poarte niciodată.

Linus o studie îndelung, după care îşi dădu verdictul din vârful buzelor.

- Mda... asta o să meargă.

Capitolul 6

- Linus! exclamă Felicia. Asta e tot ce poţi să spui? Red e superbă! Trebuie însă s-o modificăm puţin în talie... Nu e greu. Cred că pot s-o fac eu. Ai mai slăbit?

- Puţin, mărturisi tânăra. E normal, după câtă gimnastică şi dans fac în fiecare zi!

- Si bijuterii? Ce părere ai, Linus? Ai nevoie de ceva foarte vizibil... sau nimic.

- Mai bine nimic.

După câteva clipe de gândire, adăugă:

- Ar trebui să-şi strângă părul la spate într-un coc.

- Da! aprobă Felicia. îi stă foarte bine cu fruntea liberă. Si ca să-şi completeze în mod fericit ţinuta, i-ar trebui nişte mănuşi lungi şi negre.

- Excelentă idee!

Red avea impresia că devenise o marionetă în mâinile lor.

- Nu am mănuşi, bombăni ea bosumflată.

Linus dădu din umeri.

- Vei avea destul timp astăzi să-ţi cumperi o pereche. Fă-ţi programare la coafor, ca să-ţi facă părul mâine după-amiază.

Se uită la ceas şi se duse s-o sărute pe mama lui.

- Acum trebuie să plec. Nu mă aşteptaţi cu masa în seara asta!

După ce participă la cursurile de artă dramatică, Red alergă într-un suflet la Jenny.

-Ia spune! Cum mai merg lucrurile între voi? o întrebă prietena ei cu interes.

- Ai prea multă imaginaţie! Nu e nimic nou. Linus mă duce mâine la ceremonia decernării premiilor şi...

- Si zici că nu e nimic nou? îţi baţi joc de mine? Ai un noroc chior. Eu aş fi dat oricât să ajung acolo...

Jenny îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

- Si am putea să ştim şi noi de ce te-a invitat?

Red deveni stacojie la faţă.

- îţi stă mintea numai la prostii!

- Ce supărăcioasă poţi să fii! Stai liniştită, nimeni n-o să-ţi ia în nume de rău faptul că ai sărit în patul lui într-o noapte fără lună...

Bineînţeles că n-avea de gând să-i spună că toată treaba se petrecuse în zorii zilei, când era soare afară. Se mulţumi doar să ridice ochii spre cer fără să spună nimic.

- Ţi-a oferit un rol?

- Nu încă. Spune că e prea devreme, că nu sunt încă pregătită.

- Exagerează! Eşti sigură că vrea să te ajute în carieră?

Red avea nişte îndoieli în această privinţă, dar nu voia, din mândrie, să i le împărtăşească prietenei sale.

- Oh, da! o asigură ea veselă. M-a văzut la televizor şi crede că am talent. Mi se pare însă că încă ai ceva împotriva lui! Eşti geloasă cumva?

- Deloc. Dacă voi avea într-o zi succes, acest lucru se va datora meritelor mele personale, nu faptului că am fost

plăcută de un producător.

- Văd că, privite de la distanţă, lucrurile stau altfel decât în realitate...

Se ridică în picioare.

- Mi-a telefonat tata la Felicia. Tu i-ai dat numărul?

- N-am avut încotro!

- Am bănuit! Atunci când vrea cu tot dinadinsul ceva...

Jenny făcu o grimasă.

- Sper să n-am niciodată ocazia să-l întâlnesc pe tatăl tău. Mi-e frică de el şi când vorbesc cu el la telefon!

După masa de prânz, Red îşi puse din nou rochia roşie şi Felicia, înarmată cu nişte ace cu gămălie, se învârti în jurul ei şchiopătând.

- Altădată îmi făceam rochiile singură, îi explică ea. De multă vreme n-am mai lucrat... Acum nu mai am deloc ocazia să ţin în mână vreun ac, decât atunci când cos nasturii de la cămăşile lui Linus. în general, şi el se pricepe la asta! Am ţinut neapărat să înveţe să facă un minimum de activităţi domestice. I se pare extrem de neplăcut ca un bărbat să fie nevoit să depindă de nevasta lui!

Felicia adăugă zâmbind:

- Si cum pare să nu prea aibă chef de însurătoare, treaba asta îi este foarte utilă.

- N-a fost niciodată căsătorit? nu se putu stăpâni să întrebe Red.

- Nu. Pretextează că încă n-a întâlnit-o pe cea care este făcută pentru el. I s-a părut de două sau de trei ori că este

îndrăgostit, dar nu l-a ţinut mult! Din fericire! Fetele acelea nu se potriveau deloc cu el!

- De ce?

- Nu-mi plăcea stilul lor. Prea multe farduri, tricouri mulate pe trup şi fuste prea scurte... Cred că îţi este cunoscut genul...

Destul de stânjenită, Red se întrebă dacă nu cumva Felicia încerca s-o facă să înţeleagă, extrem de subtil, de altfel, că nici ea nu prea era de nasul scumpului ei fiu. Tânăra se simţi dintr-o dată cuprinsă de un val de ură faţă de Linus.

"Aş vrea să nu ia nici un premiu şi firma lui să dea faliment!" îşi spuse ea strângând din pumni.

Accesul de furie îi trecu însă la fel de repede cum venise.

"Există totuşi ceva ce-mi scapă în toate astea... De ce oare a lăsat să se înţeleagă angajaţilor de Cornucopia Productions că sunt amanta lui? De ce mă ajută în carieră, deşi s-a jurat că nu va face

niciodată nimic pentru mine? Ce să fie oare la mijloc?” se întrebă ea neliniştită.

Spre seară, atunci când Red se uita la imaginea ei din oglindă, abia se mai recunoscu.

Rochia din catifea roşie, retuşată cu dibăcie de către Felicia, îi venea acum nemaipomenit, mai ales cu mănuşile negre pe care şi le cumpărase în cursul dimineţii.

- Eşti superbă! îi spuse Felicia cu o admiraţie sinceră.

Red schiţă un zâmbet trist.

- Nu mă mai simt eu însămi. Am impresia că am devenit creaţia lui Linus.

- O creaţie foarte reuşită. Fii calmă, ce Dumnezeu! Să nu uiţi niciodată că eşti actriţă! Dacă nu te simţi în largul tău... joacă teatru. Si mai ales nu uita ce te-am învăţat. Nimeni nu trebuie să bănuiască faptul că eşti australiancă.

O strânse uşor de mână.

- Parcă o trimit pe Cenuşăreasa la bal.

- Linus se va transforma oare în broscoi la miezul nopţii?

Felicia pufni în râs.

- Confunzi basmele între ele!

îi întinse tinerei poşeta de seară pe care i-o împrumutase pentru eveniment.

- Este seara ta, trebuie să profiţi la maximum de ea... dar încearcă totuşi să te şi distrezi.

Arătând impecabil în smochingul lui negru, Linus o aştepta pe Red la baza scărilor. Foarte tulburată, ea îşi

aminti la timp de instrucţiunile Feliciei şi-i adresă un zâmbet radios.

- Bună seara!

Apoi se întoarse spre "protectoarea" ei.

- Noapte bună, zână bună! Si mulţumesc pentru tot!

Atunci, Linus o luă de braţ şi o conduse la luxosul Rolls Royce
condus de un şofer.

- De ce i-ai spus mamei "zână bună"? Te crezi cumva o Cenuşăreasă modernă? o întrebă Linus.

- Nu ştiu dacă sunt Cenuşăreasa... dar ştiu că voi asista la un bal de operetă.

- Cum adică?

Tânăra consideră că n-avea rost să-i împărtăşească rezervele ei în legătură cu seara care le stătea în faţă.

- Aceste ceremonii nu ţi se par un pic ridicole? se mulţumi ea să-l întrebe.

- Deloc. în cazul în care Cornucopia Productions va obţine unul sau mai multe premii, ne vom vinde mai uşor filmele, ideile... Acelaşi lucru este valabil şi pentru un actor. Cel sau cea care primeşte un premiu este sigur că are de lucru doi sau trei ani de atunci încolo.

în curând ajunseră la hotelul Hilton din Park Lane, unde urma să aibă loc ceremonia. îngrămădită în spatele unor bariere, mulţimea de curioşi aplauda frenetic vedetele... Sosirea Rolls-ului nu trecu neobservată. Fotografii se năpustiră spre ei şi le făcură poze. Dar treaba asta nu dură

prea mult. Pentru fanii starurilor, Linus şi Red erau necunoscuţi.

înăuntru, lucrurile stăteau cu totul altfel, deoarece în lumea filmului toţi ştiau că Linus Hunt reprezenta Cornucopia
Productions. Astfel că, destul de repede, se trezi înconjurat de un mic cerc de oameni. El le-o prezentă pe Red.

- Rachel McGee.

Peste câteva minute, tânăra profită de câteva clipe de răgaz şi-i şopti la ureche:

- Cum mi-ai descoperit numele?

- M-am uitat în paşaportul tău.

- Ce tupeu ai avut! Urăsc numele ăsta!

- Se potriveşte totuşi mai bine cu noua ta imagine, decât Red.

- Se poate...

Red nu socoti necesar să mai comenteze subiectul, dar se gândi că femeia necunoscută pe care o văzuse în oglindă se numea Rachel McGee, nu ea...

Linus se întâlni curând cu mai multe persoane care lucrau cu Cornucopia Productions, care părură uluite când o văzură pe Red.

"Dacă zvonul conform căruia aş fi o ţoapă oarecare s-a răspândit prin birouri, probabil că acum sunt miraţi să descopere femeia sofisticată în care m-am transformat!" îşi spuse Red cu satisfacţie.

în timp ce mergeau de la un grup la altul, Linus nu o

părăsi nici o secundă. O ţinea de cot, cu o atitudine posesivă şi bărbaţii care ar fi fost tentaţi să se intereseze cine era nu îndrăzneau s-o facă. Pentru el seara aceea era foarte importantă, de aceea saluta pe toată lumea, pe directorii de programe ai televiziunilor, ca şi pe regizori, scenarişti şi actori.

Strânse şi Red zeci, poate sute de mâini. Schimbă câteva cuvinte politicoase cu unii şi cu alţii, străduindu-se să vorbească în engleză cu accentul perfect pe care îl învăţase de la Felicia. De fapt, pentru ea cel mai greu era să nu facă ochii mari de încântare atunci când se întâlneau cu vedetele.

Totuşi, vremea trecea şi tânăra, care toată seara nu băuse decât o cupă de şampanie, murea pur şi simplu de sete.

- La ce te gândeşti? îi şopti Linus.

- Mai bine nu mă întreba...

- Spune!

Ea îi zâmbi ironic şi-i spuse aproape în şoaptă, cu accentul ei neaoş australian:

- îmi zâceam că aş da luna dă pă cer pentru o halbă dă bere.

Deşi se aştepta ca Linus să se supere, acesta pufni în râs, apoi o
bătu uşor cu degetul pe nas.

- Mai târziu. Deocamdată poartă-te frumos.

Lumina puternică a unui bliţ o făcu să tresară.

Fotograful le făcu cu ochiul înainte să se îndepărteze de ei. Linus păru enervat.

- S-ar putea ca poza să apară mâine în ziare!

- Credeam că tocmai de aceea m-ai adus aici, ca să mă cunoască lumea.

- Există o diferenţă între publicitate şi cancanuri. N-am nici un chef să-ţi începi cariera apărând în paginile ziarelor de scandal.

- Si, fii sincer şi recunoaşte că nici nu vrei ca numele tău să fie legat de al meu!

- Prefer să evit să se vorbească despre mine într-un anumit gen de presă, aşa este. Din câte înţeleg, tu nu ai aceleaşi preferinţe...

Red tocmai se pregătea să protesteze, dar nu mai avu timp pentru că se anunţă în difuzoare că masa era servită. Atunci toată lumea se îndreptă spre mese, în jurul cărora se agitau deja o armată de ospătari.

Pentru Cornucopia Productions fusese rezervată o masă de douăsprezece persoane şi Red se trezi aşezată între Linus şi cameramanul care se ocupa de reportajele consacrate marilor catastrofe naturale şi care-l însoţise pe Linus ultima oară în Indonezia. Acel bărbat în vârstă de vreo patruzeci de ani avea de povestit mii de bancuri amuzante şi timpul trecu foarte repede în compania lui.

- Ia spune-mi, ce părere ai despre seara asta? o întrebă Linus după o vreme.

Tânăra aruncă o privire de jur împrejurul sălii.

- E destul de ciudat... parcă ar fi un club ai cărui membri se cunosc toţi între ei... Oamenii îşi fac complimente unii altora ca şi cum ar fi prieteni dintotdeauna, dar în acelaşi timp poţi să bănuieşti că se dau în spectacol.

- Dar chiar despre un spectacol este vorba! Toţi vor să fie văzuţi şi pozează pentru fotografi. Si sunt camere de luat vederi peste tot!

- Unii actori făceau tot posibilul ca să-i remarci...

Linus dădu din umeri.

- E normal! Firma mea este pe val în acest moment.

- De ce spui "în acest moment"?

- Pentru că în meseria asta nu eşti niciodată sigur de nimic. E de-ajuns să faci un film prost pentru ca toată lumea să-ţi întoarcă spatele.

La sfârşitul dineului, scena pe care urma să aibă loc activitatea se lumină. Se succedară apoi o serie de anunţuri pentru cel mai bun film, actor, scenarii etc. Red observă amuzată că înainte de a urca pe scenă, câştigătorul sau câştigătoarea se săruta întotdeauna cu o efuziune exagerată cu persoana de lângă ea.

Când veni rândul documentarelor, Linus deveni mai atent. în aparenţă era foarte relaxat, dar Red observă că degetele i se strângeau convulsiv pe piciorul paharului... Văzând că ea se uită la el, îi adresă un zâmbet complice si o luă de mână.

- Câştigătorul este...

în jurul mesei se lăsă tăcerea.

- Cornucopia Productions!

Linus se ridică în picioare. Era foarte fericit... înainte de a se îndrepta spre scenă, se aplecă şi-o sărută rapid pe buze, lucru care, evident, fusese înregistrat de camerele video.

îşi primi premiul în aplauzele furtunoase ale asistenţei şi rosti cu o uşurinţă uimitoare câteva cuvinte care stârniră un val de aplauze.

După aceea, ceremonia mai dură o jumătate de oră, dar cei de la masa companiei Cornucopia Productions nu mai urmăreau ce se petrecea pe scenă. Firma câştigase şi venise timpul să se veselească...

Petrecerea se prelungi până târziu. Câştigătorii erau înconjuraţi de invitaţi, iar învinşii se străduiau să facă figură frumoasă înainte s-o şteargă în mod discret.

De Red se apropie o tânără actriţă pe care o cunoscuse cu ocazia cozilor la audiţii.

- Tu eşti! Eşti chiar tu! Nu eram prea sigură, pentru că te-ai schimbat foarte mult! Si ieşi împreună cu Linus Hunt! Oho! Mă prezinţi şi pe mine?

Red n-o putu refuza. Tânăra actriţă începu apoi să-şi facă numărul clipind din gene şi zâmbind prosteşte, lucru care păru că-l enervează la culme pe Linus.

"Probabil că are parte adesea de asemenea scene, îşi spuse Red. Acum înţeleg de ce era atât de furios atunci când m-a angajat Felicia... Credea că mă voi agăţa de el ca

o lipitoare ca să obţin un rol!"

Linus se descotorosi repede de actriţa pisăloagă care apoi tăbărî cu gura asupra lui Red.

- Ai un noroc chior! exclamă ea cu invidie. Eu ies cu nişte rataţi... şi tu, cu Linus Hunt!

- Mă ajută din punct de vedere profesional, nimic mai mult.

- Nu se poate! spuse tânăra actriţă pe un ton ironic, dar sceptic.

- Serios!

- El te-a sfătuit să-ţi schimbi coafura?

- Da.

- El e Svengali al tău, ce mai!

înainte să mai apuce să-i ceară explicaţii, Linus veni şi o luă hotărât de braţ.

- Ca să sărbătorim evenimentul, ne vom încheia seara într-un bar de noapte, o anunţă el.

Când ajunseră în maşină, el îi spuse pe un ton categoric:

- Să nu-mi mai faci niciodată cunoştinţă cu asemenea creaturi, ai înţeles? îţi spun asta o dată pentru totdeauna!

- Nu-ţi place să fii linguşit?

- Există totuşi nişte limite! Si unele persoane sunt lipsite total de bun-simţ. Am observat imediat unde voia să ajungă...

Linus îi atinse braţul tinerei, dar ea se trase brusc înapoi. Privirile li se întâlniră şi amintirea a ceea ce se

petrecuse între ei într-o anumită dimineaţă apăru brusc între ei. Era aproape tangibilă.

Red fu prima care privi în altă parte.

- Cine este Svengali? îl întrebă ea deodată.

- De ce mă întrebi?

- Cine este? insistă ea.

- N-a existat niciodată în realitate. E un personaj dintr-un roman de George du Maurier. Svengali a modelat o tânără în aşa fel încât a devenit celebră. Cine ţi-a vorbit despre el?

- N-are importanţă.

- Cine?

- OK! Dacă insişti, află că mi-a spus cineva că tu eşti un fel de Svengali pentru mine. Este adevărat?

Văzând că Linus zâmbeşte uşor, ea îşi dădu seama că va ocoli răspunsul.

- Stii să cânţi? o întrebă el în cele din urmă.

- Nu.

- Atunci, nu voi putea fi niciodată un Svengali pentru tine.

Toată firma se adună în jurul unei sticle de şampanie de doi litri într-un bar de noapte în care o orchestră discretă acompania o cântăreaţă blondă îmbrăcată într-o rochie din lame. Curând, grupul se împrăştie. Câteva perechi începură să danseze pe un mic ring, iar Linus se duse la o altă masă ca să stea de vorbă cu un prieten.

Red profită de ocazie şi coborî la toaletă. în timp ce se spăla pe mâini în spatele unui perete subţire format din oglinzi, auzi de partea cealaltă vocile a două femei.

- Crezi că Linus şi Rachel sunt amanţi?

- Nu ştiu. Aşa se spune... Dar eu, atunci când am văzut-o prima oară la birou, mi-am spus că individa nu este deloc genul lui Linus. Era total lipsită de rafinament! Se pare însă că de atunci s-a schimbat foarte mult...

- Linus nu prea pare îndrăgostit de ea.

- Ti-ai putut da seama ce sentimente are pentru ea?

- El să aibă sentimente? Glumeşti! Fetele se agaţă de gâtul lui, el alege una dintre ele şi totul durează o noapte sau două-trei zile... în cel mai bun caz câteva săptămâni şi hop! sare la alta!

- Dar a sărutat-o pe Rachel în timpul ceremoniei! Chestia asta s-a văzut pe toate posturile de televiziune din lume!

- Asta îi convine de minune!

- De ce?

- Nu ştii? Una din "fostele" lui face tot posibilul să se împace cu el. Probabil că tipul speră că atunci când individa va înţelege că locul este ocupat, îl va lăsa în pace.

- Sper că Rachel nu este prea îndrăgostită de el. Pare o tipă simpatică... Atunci când o va părăsi, aşa cum a făcut şi cu celelalte, s-ar putea să sufere cumplit, dacă ia toată povestea asta prea în serios.

- Ce vrei? Aşa e viaţa!

După ce traseră această concluzie, cele două bârfitoare plecară. Rachel aşteptă câteva minute înainte să urce şi ea în bar.

Când îşi făcu din nou apariţia, Linus veni în întâmpinarea ei şi o luă de mijloc.

- Dansăm?

- Să dansăm? şopti ea ca şi cum acest amănunt îi era total necunoscut.

Linus pufni în râs.

- Ai luat destule lecţii în ultima vreme ca să ştii cum stau lucrurile în domeniul acesta.

Tânăra aruncă o privire spre micul ring pe care dansau îmbrăţişate câteva perechi în ritmul lent al unui tangou languros.

- Nu e acelaşi gen de dans, observă ea cu un aer de îndoială.

- Hai totuşi să încercăm! decretă Linus împingând-o spre ring.

Atunci când el o înlănţui cu braţele lui vânjoase, Red evită în
mod intenţionat privirea lui. îi era ciudă pe ea, deoarece, fără să vrea, simpla lui atingere trezea în trupul ei nişte dorinţe nepermise...

- Red?

Ea refuză să ridice ochii spre el şi, încercând să se depărteze puţin, îi spuse cu o veselie prefăcută:

- Ce părere ai despre cântăreaţă? E bună, nu-i aşa?

în loc de răspuns, Linus o strânse şi mai tare în braţe.

- Care cântăreaţă? şopti el. Nu aud decât inima ta bătând lângă a mea...

- Pfff! Să vorbim serios... Felicia nu mai are nevoie de serviciile mele. Aş vrea să plec.

Mâinile lui Linus se crispară pe talia tinerei.

- De ce?

- Am chef să călătoresc puţin. Aş putea, de exemplu, să mă duc în Scoţia... Din câte am auzit, este o zonă fascinantă.

- Si cariera ta?

- îţi atrag respectuos atenţia că atâta vreme cât nu mă duc la nici o audiţie, nu am nici o şansă să mi se ofere vreun rol!

- Ti-am mai spus că încă nu eşti suficient de pregătită şi nici nu ţi-ai terminat cursurile. îmi datorezi asta!

- Nu-ţi datorez nimic! Ti-am plătit ieri dimineaţă! spuse Red cu curaj.

Linus rămase nemişcat, vizibil înfuriat la culme.

- Crezi că te-am ajutat numai ca să...

- Nu! îl opri ea. S-a întâmplat... pur şi simplu, fără nici o cauză anume.

- Există o cauză pentru toate.

- Ascultă, hai să nu mai facem atâta tam-tam! N-ai decât să uiţi acest episod.... ca şi mine, de altfel!

- Mincinoaso! N-ai uitat absolut nimic!

Linus zâmbi ironic.

- Si, crede-mă, e nevoie să urmezi mai multe cursuri, Red, pentru că nu eşti cea mai convingătoare dintre actriţe!

îi mulţumi lui Dumnezeu că orchestra tăcu în acel moment, astfel că putură să se întoarcă la masa lor.

Petrecerea mai dură încă două ore, după care Linus propuse unei perechi de prieteni să-i ia cu maşina lui.

- Locuieşti şi tu în acelaşi cartier, Rachel? o întrebă femeia înainte ca Rolls-ul să se oprească în faţa casei ei.

- Locuiesc împreună cu Linus...

înţelese prea târziu ce implicaţii aveau vorbele ei şi se grăbi să adauge:

- Vreau să spun că locuiesc în cartierul Pimlico, la mama lui Linus...

- Ah! Am înţeles, spuse femeia, amuzată.

"începând de mâine, vestea asta se va răspândi pe toate culoarele companiei Cornucopia Productions" îşi spuse Red blestemându-şi neatenţia.

Atunci când rămase singură cu Linus în maşină, încercă să-şi scuze greşeala făcută.

- Iartă-mă! Am fost obosită şi m-a luat gura pe dinainte.

- Stai liniştită, asta nu are nici o importanţă.

Parcurseră restul drumului fără să scoată amândoi nici un cuvânt, spre uşurarea lui Red. După ce ajunseră acasă, ea se îndreptă imediat spre scară.

- Noapte bună!

- Hei! Ai uitat ceva.

- Ce?

- Asta...

O prinse de braţ, o trase spre el şi o lipi de trupul lui, dar atunci când vru s-o sărute, Red îl respinse.

- Dacă îţi închipui cumva că-ţi stau la dispoziţie ca să-ţi termini tu seara într-un mod plăcut, te înşeli amarnic! îi spuse ea pe un ton indignat. Nu, mersi frumos! Dacă ai chef de prostii, adresează-te uneia din celelalte cuceriri ale tale! Eu mă duc să mă culc! Singură!

Red era atât de nervoasă, încât se temea că nu va reuşi să adoarmă, dar abia se întinse pe pat şi se cufundă într-un somn adânc.

Se trezi mult mai târziu decât de obicei şi se grăbi să facă un duş. După ce se îmbrăcă, coborî scările în viteză şi o găsi pe Felicia luându-şi micul dejun.

- Ai petrecut o seară plăcută, copila mea? Trebuie neapărat să-mi povesteşti totul, îi spuse profesoara ei.

- Linus a câştigat!

- Am aflat, mi-a lăsat un bilet înainte să plece la birou. Spune-mi cum a fost?

Pe când Red se pregătea să-i răspundă, se auzi soneria de la intrare şi Felicia se încruntă.

- Trebuie să fie prima mea elevă. A venit mai devreme. îi deschizi tu, Red?

- Desigur.

Tânăra traversă holul şi deschise uşa cu un zâmbet

politicos pe buze.

Zâmbetul îi îngheţă însă brusc atunci când văzu cine stătea în faţa uşii.

-Tată!

Capitolul 1

Red îşi reveni repede şi expresia ei îngrozită fu înlocuită cu un zâmbet larg.

- Tată! Ce surpriză! Ce surpriză minunată! exclamă ea ridicându-se în vârful picioarelor ca să-l sărute.

Dar George McGee nu era deloc fraier.

- Nu mai juca teatru, fata mea! mârâi el pe un ton morocănos. Stiu că n-aveai nici un chef să mă vezi.

- Ce idee! protestă Red. De ce nu m-ai anunţat şi pe mine că vii?

- Am vrut să văd cu ochii mei ce se petrece aici.

Red râse forţat.

- Ai făcut o călătorie atât de lungă numai pentru asta?

- Da! Deci aici stai? o întrebă George McGee ridicând ochii spre eleganta faţadă a casei Feliciei.

- Deocamdată.

- Nu mă inviţi înăuntru?

- Ba da, cum să nu... spuse tânăra fără nici un chef.

Tatăl ei o urmă în holul casei. Era un bărbat în floarea vârstei, cu chipul bronzat în toate anotimpurile datorită vieţii petrecute în aer liber.

- Ce mai faci, tăticule? îl întrebă Red conducându-l în salon.

- Oh! Aşa şi aşa...

Aruncă o privire în jurul lui.

- Nu e rău deloc... Oamenii care locuiesc aici sunt plini de bani. Toate astea au costat pesemne o grămadă de

dolari!

Red observase cu uşurare că tatăl ei nu avea bagaje. însemna că nu se aştepta să i se propună să doarmă la Felicia!

- Ai luat micul dejun, tată?

- Bineînţeles! Nu te-ai uitat la ceas?

- Vrei o cafea?

- Nu, mulţumesc. Doamne sfinte! Ce s-a întâmplat cu părul tău?

- Mi-am schimbat coafura...

- Lui Ned nu-i va plăcea. Individul tău cel nou te vrea aşa? "Individul cel nou" era Linus, deoarece ea pretinsese că era
îndrăgostită de el...

"Vai de mine! în ce încurcătură m-am băgat! îşi spuse tânăra. Asta o să mă înveţe minte să nu mai mint! Dar de unde să ştiu că tata îmi va pica pe cap fără să mă anunţe?

- Ei bine, da, lui îi place aşa, îi răspunse ea pe un ton provocator.

- Ei bine, da, lui îi place aşa! repetă tatăl ei maimuţărindu-i accentul. Nu mai vorbeşti ca înainte! OK! Unde este individul?

- Bănuiesc că la birou. Casa asta este a mamei lui. Doamna Saint-Aubyn este profesoara mea de dicţie.

George McGee ridică ochii spre cer.

- Acum îi mai trebuie şi profesori de dicţie! Aş vrea tare mult s-o cunosc şi eu pe această doamnă Saint-Aubyn.

Văzând expresia îngrijorată de pe faţa fiicei sale, spuse:

- Ai vreo obiecţie?

- Nu... nu, sigur că nu, dar Felicia aşteaptă o elevă şi nu e chiar momentul potrivit să...

- Poftim? Tatăl logodnicei fiului ei soseşte tocmai din Australia şi ea nici măcar nu catadicseşte să-l cunoască?

"Oh, Dumnezeule mare!" îşi spuse Red distrusă.

Dar cu voce tare, spuse:

- Mă... mă duc să văd. Te rog să aştepţi aici.

- Stai liniştită, n-o să plec până n-o văd.

Red alergă s-o găsească pe Felicia, care era în birou. Stătea în faţa calculatorului şi se uita la ecran încruntată.

- Ştii cum se fac tabelele? o întrebă ea. Nu reuşesc să mă descurc.... şi am pierdut deja jumătate din text!

- Felicia... A venit tatăl meu.

- Foarte bine! Bănuiesc că vrei să-ţi iei o zi liberă ca să stai cu el, nu-i aşa? Nici o problemă! Si nu-ţi face griji pentru mine. Acum sunt în stare să am grijă de mine singură.

- Nu este vorba despre asta, Felicia. Tatăl meu... ăă... vrea să te cunoască.

Felicia pufni în râs.

- Ca să se asigure că sunt suficient de cuviincioasă? Ce blestemăţii i-ai povestit despre mine?

- Nici una, spuse Red lăsând ruşinată capul în jos. în schimb, i-am vorbit despre Linus...

Felicia ghici imediat că era o problemă la mijloc.

- Spune-mi tot!

- Tatăl meu nu voia ca eu să vin în Anglia, ci să rămân în Australia şi să mă mărit cu administratorul lui, Ned. Am insistat însă atât de mult încât, de gura mea, m-a lăsat să plec, dându-mi un an ca să obţin succesul. Dar un an trece repede! Atunci, ca să câştig timp i-am spus că sunt .... îndrăgostită de cineva.

Si mărturisi spăşită:

- De Linus.

- De Linus!

- E o prostie, ştiu, cu atât mai mult cu cât nu este adevărat, evident! se grăbi ea să adauge. I-am spus asta doar ca să mă lase în pace. Nici nu mi-a dat prin cap că mă voi pomeni cu tatăl meu aici într-o bună dimineaţă. Acum, o să vrea să-l cunoască şi pe Linus...

- Ce mai dandana! exclamă Felicia pufnind în râs.

- Vă asigur că nu e nimic de râs în toată afacerea asta! Ce să fac?

- Mai întâi mă voi duce să-l cunosc pe tatăl tău, decretă Felicia ridicându-se în picioare.

- Să nu vă uitaţi bastonul!

- Nu mai am nevoie de el în casă.

- Luaţi-l totuşi. Si ar fi bine dacă aţi şchiopăta puţin... astfel ca tatăl meu să-şi dea seama că aveţi nevoie de mine, înţelegeţi?

Pe Felicia o cuprinse din nou râsul.

- în cazul acesta nu iau bastonul, ci cârjele...

Era o actriţă foarte bună şi atunci când intră în salon, sprijinindu-se în cârje, George McGee alergă s-o întâmpine.

- N-ar fi trebuit să vă deplasaţi, doamnă! De ce nu m-a condus Red la dumneavoastră?

- Nu sunt o invalidă, îl asigură Felicia zâmbind. Sunt încântată să vă cunosc, domnule McGee! Fiica dumneavoastră mi-a vorbit foarte des despre tatăl ei! Luaţi loc, vă rog... şi daţi-mi voie să vă spun cât de bucuroasă sunt că Red se află aici. Ştiţi că ea mi-a salvat viaţa?

- Nu, nu ştiu nimic, bombăni George McGee, care părea copleşit de verva gazdei sale.

- Nu v-a povestit că m-a găsit căzută la baza scărilor? Fără prezenţa ei de spirit, acolo aş fi rămas tot weekendul. Ea a chemat ambulanţa, poliţia, şi s-a strecurat printr-o fereastră de la etajul întâi ca să-mi vină în ajutor!

Felicia o bătu uşor pe mână.

- Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea!

Tatăl tinerei actriţe voia să spună ceva, dar Felicia nu-l lăsă s-o facă.

- Fiica dumneavoastră are foarte mult talent! continuă ea. în prezent, urmează nişte cursuri de artă dramatică... E un lucru absolut necesar ca să poată aborda toate tipurile de roluri. Si va avea succes, vă asigur! Prevăd că o aşteaptă o carieră frumoasă. Nu vi se pare că acum are un accent foarte corect?

-Tare aş vrea să ştiu ce i se poate reproşa accentului

australian! mârâi George McGee.

- Nimic, dar dacă Red va trebui să joace în filme englezeşti, va trebui să se poată exprima ca o veritabilă londoneză! Săptămâna viitoare am de gând să exersez cu ea accentul american şi cel francez.

Atunci se auzi soneria de la intrare.

- Ajută-mă să mă ridic, Red, dacă eşti drăguţă, spuse Felicia. Probabil că este eleva mea. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule McGee şi sper că veţi veni să luăm cina împreună într-o seară.

- Păi...ăă, da, desigur.

- Voi lua numărul dumneavoastră de telefon de la Red şi vă voi suna. Sprijinindu-se de Red, Felicia se întoarse în biroul ei. Cele două femei schimbară apoi o privire complice, abia stăpânindu-şi râsul. După ce o conduse apoi şi pe elevă în birou, Red se întoarse la tatăl ei.

- Doamna Saint-Aubyn este o femeie cu foarte multă personalitate! exclamă el. S-ar părea că i-ai salvat viaţa.

- Exagerează. Oricine ar fi venit atunci, un elev sau un vecin...

- Si fiul ei? Nu se ocupă de ea?

- Era plecat în străinătate când a avut accidentul.

Red se grăbi să revină la subiectul Felicia.

- E fermecătoare, nu-i aşa?

- S-ar părea că ţii foarte mult la ea.

- O ador! îl asigură ea.

Ceea ce era adevărat.

- Nu înţeleg totuşi, de ce se numeşte Saint-Aubyn şi fiul ei Hunt...

- S-a căsătorit de două ori şi a rămas văduvă tot de atâtea ori.

-Păcat... Crezi că vorbea serios când spunea că vrea să mă invite la cină?

- Firește!

George McGee părea în continuare uşor dezorientat. Scoase un cartonaş din buzunar şi i-l întinse fiicei sale.

-Am luat o cameră la hotelul ăsta.

- Când ai sosit?

- Acum două-trei ore. M-am dus întâi la prietena ta Jenny. Ea mi-a dat noua ta adresă... Simpatică, Jenny asta.

-Foarte simpatică. Nu eşti obosit după o călătorie atât de lungă şi din cauza decalajului de fus orar?

George McGee dădu din umeri.

-Deloc Sunt rezistent! De altfel, nici nu cred în poveştile astea cu fusul orar. E de-ajuns să-ţi spui că nu te afectează... şi nu mai simţi nimic!

- Felicia mi-a spus că aş putea să-mi iau ziua liberă, ca să mi-o petrec cu tine.

- Ea are mai multă nevoie de tine decât mine! Rămâi aici, fata mea. Ah! încă ceva... Dacă mă invită la cină, bănuiesc că o să trebuiască să mă îmbrac altfel.

- Numai un costum de culoare închisă, o cravată discretă, o cămaşă albă şi pantofi.

- Pantofi? Asta rămâne de văzut!

- Voiam să spun că nu e cazul să vii în cizmele de cowboy! Si nici cu pălărie de provincial.

- OK! spuse George McGee râzând. Te sun în cursul zilei. Trebuie să fac cunoştinţă cu Linus al tău.

- Păi... sigur că da.

La ora prânzului, Felicia fu mirată când văzu că Red era încă acasă.

- De ce n-ai plecat o dată cu tatăl tău?

-Aţi jucat atât de bine rolul de invalidă, încât n-a mai

vrut să vă las singură.

- N-ai făcut bine că i-ai înşirat atâtea minciuni, Red. Acum te afli într-o situaţie extrem de neplăcută, deoarece dacă pe moment ai reuşit să îndepărtezi pericolul, asta nu-ţi rezolvă problema. Vei fi nevoită să-i spui totuşi adevărul, odată şi odată.

- Tata vrea să-l cunoască pe Linus... Dacă ar trebui să plece în călătorie, ar fi perfect!

- Poate, dar deocamdată nu se întrevede nici o călătorie.

Tânăra se uită disperată la Felicia.

- E groaznic! Tatăl meu se va înfuria la culme când îi voi spune că l-am tras pe sfoară. Ce să fac, Felicia? Stii cât de mult îmi doresc să devin actriţă! Am făcut atâtea eforturi în acest scop, Nu pot să las totul baltă şi să mă întorc în Australia! Ned este un băiat bun, dar n-am nici un chef să mă mărit numai ca să-i fac tatei plăcerea de a-i dărui o droaie de nepoţi!

Felicia schiţă un zâmbet.

- Sper că totuşi tatăl tău nu te va obliga să te măriţi fără voia ta.

- Să vă audă Dumnezeu! Din păcate, atunci când lui George McGee îi intră o idee în cap, e aproape imposibil să i-o mai scoţi.

După ce servi masa de prânz, Red se aşează la locul ei. Deodată, i se lumină faţa.

- Am o idee, Felicia! Ce-ar fi să-i spui lui Linus că...

- Nu.

Tânăra actriţă lăsă capul în jos.

- Am bănuit că n-o să vrei. îl cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama că va refuza să-mi sară în ajutor.

- în privinţa asta, nu ştiu cum ar reacţiona, dar vreau să-ţi spun că tu eşti singura care poţi să te duci la Linus şi să-i povesteşti cu gura ta ceea ce ţi s-a întâmplat. Nu conta pe mine să-ţi servesc drept intermediar.

Să-i mărturisească lui Linus că-l făcuse să treacă drept logodnicul ei? Red putea să-şi imagineze deja expresia dispreţuitoare de pe faţa lui... şi curajul o părăsi.

- îi voi spune tatălui meu că este plecat în străinătate.

- Cum doreşti, dar te avertizez că o minciună atrage după sine o alta şi te poţi trezi prinsă deodată într-o pânză de păianjen din care nu vei mai reuşi să scapi. Cât timp stă tatăl tău la Londra?

- Habar n-am.

- Trebuie să cinezi numai tu cu el în prima seară. Eu îl voi invita mâine după-amiază.

- OK!

- Nu mai spune OK!

Lui Red îi veni cea mai strălucită idee din viaţa ei: îi ceruse unui anume Mathew, un actor destul de bun, să joace rolul logodnicului ei vreme de câteva ore, pe timpul cât va lua prânzul cu tatăl ei.

Mathew era la fel de înalt ca Linus şi foarte arătos, dar îi lipseau prestanţa şi forţa personalităţii care îi făceau pe

oameni să întoarcă fascinaţi capul pe stradă după Linus.

Când acesta veni s-o ia de acasă cu maşina, ea era pregătită şi-l studie cu un ochi critic, după care clătină din cap.

- Ai făcut bine că te-ai îmbrăcat în costum... N-ai uitat lecţia?

- Nu. Sunt producător, sunt îndrăgostit de tine, tu ai un talent nemaipomenit şi vei deveni o stea - cu condiţia să rămâi în Anglia!

- Foarte bine!

George McGee îi aştepta plimbându-se prin holul luxos al hotelului elegant la care trăsese.

- Ai venit, Red! exclamă el. Te-am văzut la televizor...

Tânăra nu-şi ascunse mirarea.

- La televizor? în serialul australian care rulează acum în Anglia? Dar eu nu mai joc în el, se presupune că am murit într-un accident de maşină!

- Te-am văzut la Hilton, cu ocazia ceremoniei decernării premiilor!

Se întoarse apoi spre bărbatul care o însoţea pe fiica lui şi se încruntă.

- Cine este dumnealui?

Mathew intră imediat în rol.

- Sunt Li...

- E un prieten! îl opri Red. L-am adus cu mine pentru că Linus este ocupat. îi pare rău...

- Ce tot spui acolo? Linus nu poate să vină? Si de ce,

mă rog?

Red improviză pe loc o poveste.

- A intervenit ceva în ultima clipă. A venit cineva de la.... ăă... New York şi trebuie neapărat să se întâlnească cu el.

- Bine, dar totul era aranjat cu el!

Red rămase fără grai vreme de câteva secunde.

- Cum... adică?

- L-am sunat de dimineaţă la birou şi l-am rugat să-mi recomande un restaurant bun. M-am plictisit de cel de la hotelul meu.

- Si ce ţi-a spus?

- Mi-a propus unul situat pe Fleet Street. Crede că-mi va plăcea.

- Asta e tot ce a spus?

- Ce altceva voiai să mai spună?

- Ăă... nu ştiu.

Red căuta cu disperare o soluţie ca să iasă din capcana pe care şi-o întinsese singură, dar, din nefericire, nu găsi nici una.

"Un singur lucru e sigur: dat fiind că nu mai pot spera să-l fac pe Mathew să treacă drept Linus, trebuie să scap de el cât mai repede posibil!"

- Dar uite-l şi pe logodnicul tău! exclamă George McGee.

într-adevăr, de ei se apropia chiar Linus. îi venea să intre în pământ de ruşine! Bănuind cu uşurinţă

consternarea ei, Linus îi adresă un zâmbet ironic.

- Bună ziua, Red!

Ea vru să-i răspundă, dar nu reuşi să articuleze nici un cuvânt. Linus zâmbi şi mai tare.

- Sunt foarte bucuros să-l cunosc în sfârşit pe tatăl tău! Nu ne faci cunoştinţă?

Red reuşi să spună, cu o voce lipsită de orice inflexiune:

- Tată, el e Linus.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna. Red ştia că tatăl ei va profita de ocazie ca să testeze forţa lui Linus... Era cunoscut în Australia pentru pumnul lui de fier. Dar Linus se prinse de intenţiile lui şi rezistă până ce George McGee fu cel care se declară bătut.

Apoi Red se întoarse spre cel care trebuia să joace rolul lui Linus.

- îţi mulţumesc că m-ai însoţit până aici. La revedere.

Spera că acesta va înţelege semnalul, dar Mathew n-avea de gând să lase să-i scape o asemenea ocazie. Nu i se întâmpla în fiecare zi unui actor să aibă norocul de a se trezi în faţa unui producător important.

- Admir foarte mult ceea ce faceţi, domnule Hunt, spuse el.

- Ştiţi că v-am văzut toate filmele, toate serialele de televiziune produse de Cornucopia. De altfel, şi eu sunt actor.

-Ah, cred că am început să înţeleg... şopti Linus

aruncându-i lui Red o privire ironică.

Furioasă că stratagema ei fusese dată în vileag, tânăra îl luă pe Mathew de braţ şi pur şi simplu îl împinse afară din clădire.

De fapt, dacă ar fi fost după ea, ar fi luat-o ea însăşi pe urmele lui.

"Dar asta n-ar revolva mare lucru!" îşi spuse ea.

Aşa că se întoarse resemnată la cei doi bărbaţi.

- Să luăm un taxi până în Fleet Street, propuse Linus.

îi duse pe cei doi la un restaurant vestit pentru mâncarea lui englezească tradiţională. George McGee aprecie decorul şi apoi ezită între "steak and kindey pie" şi pulpă de viţel cu mentă.

Lui Red însă nu prea îi ardea de mâncare! îşi plimba privirea de la Linus la tatăl ei, întrebându-se de unde va veni prima lovitură.

După ce comandă în sfârşit ce dorea, George McGee se uită drept în ochii lui Linus.

- Deci aşa, eşti îndrăgostit de fata mea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Linus îl întrebă:

- Aşa a spus Red?

- Da. De asta sunt aici. Voiam să văd cum arăţi!

- Nu e adevărat! protestă Red. Ai venit să mă forţezi să mă întorc în Australia! Ei bine, află că nu vreau!

- Doriţi ca Red să se întoarcă împreună cu dumneavoastră în Australia, domnule? îl întrebă Linus.

George dădu din umeri.

- Acolo este de fapt locul ei. Speram că a înţeles că nu este făcută să fie actriţă, că e gata să se potolească şi...

- Din câte se pare, nu prea e cazul, i-o reteză Linus.

- Bine, văd că vrea în continuare să joace în filme, dar este pregătită să se aşeze la casa ei. Vrei s-o iei de nevastă?

- Tată! exclamă Red.

- Tot Red v-a spus şi asta? îl întrebă Linus.

- Nu, nu tocmai, dar, după părerea mea, dragostea şi căsătoria merg mână în mână. Să trăiţi doar împreună mi se pare... ridicol!

Apoi îşi aţinti degetul arătător spre Linus şi spuse pe un ton categoric:

- Si trebuie să ştii că măritişul fetei mele cu un englez nu intra în planurile mele!

Dar observaţiile lui nu-l impresionă pe producător.

- Asta rămâne să hotărască fiica dumneavoastră, nu-i aşa?

- Si cum această fiică este de faţă, cel mai bine este să n-o lăsaţi să vorbească, interveni Red. îmi pare rău tată, dar rămân aici.

Tatăl său rămase tăcut vreme de câteva secunde şi atunci când vorbi din nou, i se adresă lui Linus:

- Atunci când am sosit la Londra, aveam de gând să rezolv problema cu o sumă de bani. îmi spuneam că va fi de-ajuns să-ţi ofer un cec baban ca să-mi laşi fata în pace...

- Asta înainte de a o cunoaşte pe mama ta şi apoi pe

tine. Acum îmi dau seama că nu eşti genul de om care poate fi cumpărat. Am dreptate sau nu?

- Tată, cum îndrăzneşti...

După ce îşi reveni din surpriză, Linus clătină din cap:

- Aveţi dreptate. Nu sunt de cumpărat.

- Red este unica mea fiică. N-am nici un chef s-o pierd, am nevoie de ea acasă.

- Dar dacă ea vrea să rămână la Londra, e alegerea ei, nu-i aşa?

- Vrea să rămână din cauza ta! A promis că se va întoarce acasă după un an, dacă nu va avea succes în carieră. Deocamdată, după câte văd, n-a ajuns prea departe. Din câte am înţeles, aţi pus-o să facă o grămadă de cursuri: de artă dramatică, de dans, de dicţie...

- Exact.

- O faci să tragă speranţa că va avea succes într-o bună zi.

- Si va avea, pentru că este plină de talent.

Red rămase cu gura căscată când auzi vorbele lui Linus.

- Măritându-se cu tine poate să obţină cetăţenia britanică, continuă George McGee.

De data asta, Red nu-l mai lăsă pe Linus să răspundă.

- Nu se pune problema căsătoriei! Aşa că te rog să taci, tată! Lasă-ne în pace! Uneori eşti foarte demodat...

- Te rog să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta! Ascultaţi-mă cu atenţie amândoi. Dacă vă iubiţi cu adevărat, n-aveţi decât să vă căsătoriţi.

George McGee făcu o pauză, dar deodată tresări, ca şi cum i-ar fi trecut o idee prin minte. Se întoarse spre Linus, furios.

- Te-ai culcat cu fata mea?

- Nu! exclamă Red.

Linus rămase tăcut şi fu necesar ca tatăl tinerei să repete întrebarea ca să se hotărască să răspundă şi el.

- Da.

Din fericire, în acel moment veni ospătarul să aducă mâncarea. După răspunsul afirmativ al lui Linus, Red credea că tatăl ei va face un atac de apoplexie. îi era teamă să nu-l prindă pe Linus de gât şi... Dar spre marea ei mirare, acesta rămase foarte calm.

- Asta este! exclamă el. Sper că nu sunteţi obligaţi să vă căsătoriţi de urgenţă... înţelegeţi ce vreau să spun...

Red îl opri.

- Cum poţi să pui o asemenea întrebare, tată? Ti-am mai spus că nu se pune problema căsătoriei. Si acum, te rog să mă asculţi cu atenţie: Dacă mă voi hotărî vreodată să mă mărit, o voi face cu bărbatul pe care îl voi alege eu, ai înţeles? Tu nu ai nici un cuvânt de spus în privinţa asta! Este vorba despre viaţa mea pe care vreau să mi-o trăiesc aşa cum îmi place. Dacă nu vrei să accepţi acest lucru, n-ai decât să te întorci în Australia şi să uiţi de mine.

Avea obrajii îmbujoraţi şi ochii ca două smaralde îi străluceau intens. Cei doi bărbaţi o priveau vizibil impresionaţi. Apoi George McGee i se adresă lui Linus:

-Si totuşi te înţeleg, spuse el prost dispus. Fiica mea este foarte frumoasă!

Si începu să mănânce cu poftă.

Red se forţă şi ea să înghită câteva îmbucături. Nu îndrăznea să se uite la Linus, dar era convinsă că acesta abia putea să-şi stăpânească râsul.

"Va avea ce povesti amicilor! Iar eu voi fi de râsul lumii... După o asemenea păţanie, viaţa mea va deveni un infern şi nu-mi va rămâne altceva de făcut decât să mă întorc în Australia".

-A fost bun! spuse George McGee după ce termină de mâncat.

După aceea reveni imediat la subiectul de discuţie

anterior.

- Eu nu aprob moda asta nouă ca doi tineri să trăiască împreună, dar bănuiesc că Red este destul de mare ca să ştie ce face...

- Eşti... de acord? întrebă tânăra, uluită.

- Bineînţeles că nu! N-am nici un chef ca fata mea să locuiască la capătul celălalt al lumii! Nu-mi place nici ideea că nu te voi mai vedea niciodată şi nici că toată munca mea nu va fi de nici un folos din moment ce copiii tăi vor fi nişte mici londonezi care nu vor dori niciodată să se ocupe de un ranch în Australia. Dacă m-ai iubi aşa cum o fată este datoare să-şi iubească...

Deodată, se opri şi dădu din umeri.

- Ce rost are să mai insist? îmi dau seama atunci când am pierdut.

- Australia nu e decât la o zi de mers cu avionul, observă Linus.

- Australia e la ani lumină distanţă! spuse Red, simţindu-se dintr-o dată foarte deprimată! Numai dacă ai trăit acolo poţi să-ţi dai seama...

După cină, Red îi propuse tatălui ei să se întoarcă pe jos la hotel. El refuză.

- Nu vreau. Simt nevoia să fiu singur.

Si după ce insistase să achite el nota de plată, se depărtă cu paşi mari. Bănuind că şi Red o va şterge rapid, Linus o prinse brusc de braţ, o urcă oarecum forţat într-un taxi şi o duse acasă la el.

Locuia într-un apartament mare, decorat modern, dar tânăra se afla într-o asemenea stare de nervi, încât n-o interesa nimic din ce o înconjura.

- Vrei să bei ceva? o întrebă Linus.

- Nu, mulţumesc.

- Să fiu în locul tău, aş da pe gât un pahar mare de alcool, pentru că o să ai mare nevoie de el...

- OK, ştiu că nu trebuia să-i torn toate minciunile acelea tatălui meu, dar am considerat că asta este singura modalitate de a fi lăsată în pace. Te rog să nu iei toate întâmplările astea la modul personal... Numele tău a fost primul care mi-a trecut prin minte. Nu mi-a trecut prin cap că tatăl meu se va urca imediat într-un avion şi va veni aici să vadă cum stau lucrurile.

După o pauză, adăugă:

- îţi mulţumesc, totuşi că nu m-ai trădat.

- Ti-am înţeles foarte bine jocul! Aveai de gând să-l prezinţi pe actorul acela ca fiind eu! Tatăl tău este un om de treabă, un om sincer şi credincios care nu merită să fie trădat aşa.

- Sper că nu vrei să-mi ţii vreo prelegere. Nu te priveşte pe tine ce s-a petrecut între mine şi tatăl meu.

- Si cu toate astea, tu m-ai amestecat în toată afacerea asta, draga mea.

- OK, dar rolul tău se opreşte aici. Tatăl meu se va întoarce în Australia şi tu nu vei mai auzi vorbindu-se niciodată despre el. Peste câteva luni îi voi scrie că ne-am

despărţit...

- încă o minciună!

- Te rog să nu-mi mai faci morală!

- Te-ai folosit de mine.

- Si vrei să spui că tu nu te-ai folosit de mine? ripostă ea furioasă.

- Aş vrea să ştiu şi eu cum.

- M-ai făcut să cred că mă ajuţi pentru că am talent, dar ştiu că nu acesta este adevăratul motiv...

- Ah, da? Si care ar fi "adevăratul motiv" mă rog?

- M-ai transformat într-o femeie rafinată şi elegantă, m-ai luat la ceremonia decernării premiilor şi m-ai sărutat în văzul întregii lumi numai ca în felul acesta să te descotoroseşti de o "fostă" care a devenit indezirabilă! Nu nega, ştiu că aşa este!

- Cine ţi-a mai băgat şi prostia asta în cap? Chiar crezi că mi-aş fi dat osteneala să scap de o "fostă"? E pur şi simplu ridicol!

- Atunci care să fie motivul pentru care ai fi vrut ca o actriţă ca mine să treacă drept amanta ta? Voiai s-o ţii pe fata asta la distanţă, ca pe toate celelalte care se agaţă de gâtul tău ca să obţină un rol... Mă aflam la îndemână, eram disponibilă, n-aveai decât să pocneşti din două degete ca să vin alergând la tine! Dar cum ţi s-a părut că sunt destul de bună ca să-ţi stau alături, m-ai ajutat să mă schimb!

Toate aceste acuzaţii îl lăsară pe moment pe Linus fără grai.

- Te-am ajutat, spuse el în cele din urmă, pentru că ai talent. Da, ai un mare potenţial!

- Nu te cred.

El o prinse de umeri şi o zgâlţâi fără menajamente.

- Ascultă-mă cu atenţie, Red. Atunci când am hotărât să mă interesez de cariera ta, această "fostă" despre care vorbeşti tu încă nu-şi făcuse apariţia. Te mai asigur că n-am avut nevoie să folosesc metode atât de alambicate ca să scap de o persoană supărătoare. Sunt în stare să spun cuiva în faţă să mă lase în pace. De altfel, aceste ameninţări s-au produs înainte de ceremonia respectivă. Acum mă crezi?

Red se eliberă brusc din mâinile lui.

- OK, poate că n-ai făcut-o din cauza ei, dar în cazul acesta, există un alt motiv!

- Care ar fi ăsta, mă rog?

- Ai spus odată că poţi să faci o stea din oricine, chiar şi din mine! Iar eu te-am provocat... Probabil că ţi s-a părut amuzant să răspunzi la această provocare, ca să vezi dacă poţi înfăptui o minune.

Râse cu tristeţe, după care mai adăugă:

- Te crezi magician? Te crezi Svengali...

Dat fiind că Linus nu spunea nimic, ea insistă:

- Am dreptate, nu-i aşa?

- Aşa crezi tu?

- în orice caz, nu m-ai contrazis.

- Ce rost ar fi avut? spuse el obosit. Ai fi găsit atunci o a

treia ipoteză la fel de ridicolă ca şi cealaltă ca să explici un lucru foarte simplu.

-Ai vrut să faci dintr-o clonă care semăna cu toţi o actriţă unică!

Linus dădu din umeri.

- Nu pot să neg... recunoscu el. Era o treabă interesantă, deoarece era, şi încă mai este, foarte mult de muncit. Dar ca să răspund la această provocare, aşa cum îi spui tu, am avut nevoie de o motivaţie foarte importantă.

Red se apropie încet de o fereastră şi privi, fără să vadă de fapt nimic, la copacii din mica piaţă de jos.

- Din câte se pare, ne-am servit reciproc unul de altul, şopti ea. Probabil că ţi-am părut foarte naivă... De ce ai făcut dragoste cu mine? Ca să vezi dacă nu am şi în privinţa asta un oarecare "talent"? Un anumit "potenţial"?

- Spui numai prostii!

- Ai recunoscut faţă de tatăl meu că suntem amanţi şi din acel moment el a înţeles că era inutil să mai insiste. Ai fost foarte tare... dar tu eşti tare în toate, nu-i aşa?

- Ascultă-mă, Red!

Dar ea era deja la uşă.

- Să te ascult! Nici nu mă gândesc!

- Red...

- OK, sunt nevoită să rămân la Felicia până când tatăl meu se întoarce în Australia, dar imediat ce-şi ia zborul avionul, îmi voi face bagajele şi voi pleca. Mă voi întoarce la viaţa de dinainte, îmi voi lăsa părul să crească, voi purta

blugi, voi mânca hamburgeri, cartofi prăjiţi şi ciocolată în fiecare zi dacă o să am chef... pe scurt, voi redeveni eu însămi şi nu te voi mai vedea niciodată!

- Stai puţin!

Acel ordin fusese dat în mod atât de autoritar, încât ea îl ascultă imediat.

- Ti-am spus, Red, că motivul pentru care te-am ajutat este unul foarte important.

- Care este motivul?

- Dacă te simţi obligată să-mi pui întrebarea asta, înseamnă că încă nu eşti pregătită să mă asculţi. încearcă să găseşti răspunsul singură.

Tânăra ridică ochii spre el, simţindu-se dintr-o dată nesigură pe ea. Apoi dădu din umeri, îi întoarse spatele şi plecă.

Red nu ajunse în casa din cartierul Pimlico decât spre seară, la ora la care trebuia să pregătească masa. Spre surprinderea ei, îl găsi pe tatăl ei în salon, în compania Feliciei şi a lui Linus.

Ea se strădui să zâmbească.

- Ia te uită! Tată! Ai venit să-ţi iei rămas-bun?

- Rămas-bun! Ce idee? De ce mă întrebi?

- Nu te întorci acasă?

- N-am făcut un drum atât de lung ca să petrec numai două sau trei zile la Londra! Dacă tot sunt aici, am de gând să mă simt bine şi cu puţin noroc poate o să vă conving să treceţi prin faţa ofiţerului stării civile înainte să plec!

Capitolul 8

- Scuzaţi-mă! reuşi să mai şoptească Red, după care se încuie în camera ei şi scoase un geamăt de disperare.

"încă un şoc ca ăsta şi o să fiu bună de legat!"

Felicia avea dreptate... O minciună dusese la o alta şi acum se simţea prinsă într-o pânză de păianjen. Atunci când în cele din urmă se hotărî să coboare, Felicia o întâmpină cu un zâmbet.

- Tatăl tău a venit să ne invite la cină, dar dat fiind că nu sunt liberă în seara asta, rămâne pentru mâine, o anunţă ea.

- M-am gândit că am putea să-i propunem şi prietenei tale Jenny să vină cu noi, sugeră George McGee.

- Bună idee... şopti Red pe un ton indiferent.

Tatăl ei se ridică în picioare.

- Deci aşa rămâne... Mulţumesc pentru trataţie şi ne vedem mâine.

în timp ce îl conducea la uşă, Red îl întrebă:

- Vrei s-o sun pe Jenny?

- Nu. Dat fiind că n-am nimic de făcut în seara asta, o să trec eu pe la ea.

- OK! Pe mâine!

Atunci când tânăra ajunse în salon, Felicia pufni în râs.

- Micuţă Red, dacă ai putea să-ţi vezi faţa!

- Nu e nimic de râs.

- Ba da! Dar te-am avertizat...

- Cum să-l conving să se întoarcă în Australia? Ce-ar fi

să-i trimit o telegramă în care să-i scriu că i-a luat foc ferma?

- N-ar fi un pic cam exagerat?

- Nu va pleca fără un motiv serios.

Linus dădu din cap.

- E un om care ştie ce vrea.

- E şi ăsta un eufemism pentru a spune că e încăpăţânat ca un catâr! spuse Red supărată. Trebuie să găsesc ceva... Aveţi vreo idee?

- Tu ai intrat în viesparul ăsta, aşa că singură trebuie să ieşi din el, spuse Linus fără milă.

- Mulţumesc! Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta!

- Nu vă certaţi, copii! exclamă Felicia bine dispusă. Linus, mai bine du-te şi cheamă un taxi.

El ieşi fără să mai aştepte să fie rugat a doua oară. Imediat ce rămase singură cu Red, Felicia îi spuse:

- Are dreptate. Tu trebuie să găseşti o soluţie.

- Dacă ar fi aşa de simplu! bombăni tânăra cu un aer îmbufnat.

între timp, apăru Linus.

- A sosit taxiul.

O conduse afară pe mama lui, după care, spre mirarea lui Red, se întoarse câteva clipe mai târziu.

- Nu ai plecat cu Felicia? exclamă Red uluită.

- Ea se duce să joace bridge.

- Atunci... te întorci la tine acasă?

- Nu, îi răspunse el aşezându-se în faţa ei.

începu să bată darabana pe mânerul fotoliului şi Red, enervată, strigă la el:

- încetează! E enervant! Nu vezi că mă gândesc cum să găsesc o soluţie?

- Oh, nu-mi fac griji în privinţa asta, sunt convins că vei găsi! Ai resurse nebănuite...

- Se poate, dar tatăl meu este atât de încăpăţânat! Dacă i-aş fi spus adevărul, m-ar fi dus cu forţa în Australia.

- Ar fi fost păcat.

Deodată, îi veni o idee nemaipomenită.

- Ce-ar fi să-i spunem tatei că ne-am căsătorit? Că a fost doar o ceremonie foarte discretă...

- Tatăl tău nu e prost. Nu va crede nimic din povestea asta.

- Ai o idee mai bună?

- Momentan, nu! răspunse Linus pufnind în râs.

- Pot să ştiu şi eu ce te amuză?

- îmi spuneam că ai fi fost acum într-o situaţie foarte neplăcută dacă ai fi reuşit să-l faci să te creadă că Mathew sunt eu!

- Nu fi aşa sigur. N-ar fi fost mai rău decât faptul că a trebuit să pretind că sunt îndrăgostită de tine!

- De ce i-ai spus aşa ceva tatălui tău?

- Ti-am mai explicat o dată! Numele tău este primul care mi-a venit în minte. Asta nu voia să însemne nimic!

- Nici faptul că am făcut dragoste... n-a însemnat nimic?

- Nu.

- Obişnuieşti să sari în patul primului venit?

Red se ridică în picioare şi spuse cu un aer indignat, în timp ce se îndrepta spre uşă:

- N-am auzit în viaţa mea o observaţie mai misogin' şi mai ridicolă!

- Stai puţin, Red. Am găsit soluţia!

Ea se răsuci brusc spre el.

- Nu se poate! Spune repede!

El se prefăcu că ezită.

- De fapt, de ce ţi-aş face un serviciu? Nu-l meriţi.

- Linus!

- M-ai acuzat adineaori că sunt misogin. Un macho ca mine nu are nici un motiv să facă pe dracu-n patru ca să ajute o femeie neajutorată...

- Te rog, Linus, nu te juca prea mult cu nervii mei!

Pentru a mări efectul vorbelor lui, făcu o pauză înainte să spună:

- Ei bine, soluţia problemei tale ar fi aceea de a te căsători de-adevăratelea cu mine.

Un val de indignare şi furie o cuprinse pe Red.

- Asta-i bună! Să... să mă... căsătoresc cu tine? Eşti nebun! Aş prefera să mă întorc în Australia, să mă mărit cu Ned şi vreme de douăzeci de ani să-i torn câte un copil pe

an.

Ieşi din cameră trântind uşa în urma ei. Când ajunse în hol, începu să meargă de colo-colo şi treptat furia i se mai potoli.

Se întoarse în salon şi-l fixă pe Linus cu un aer provocator.

- De ce mi-ai făcut o asemenea propunere? Pentru mine ar fi foarte avantajos. Aş deveni cetăţean britanic, aş putea să rămân aici fără viză şi tata mă vă lăsa în pace cu Ned al lui...

- Exact.

- Ai fi gata să faci asta? îl întrebă ea neîncrezătoare.

- Da.

- De ce? Să nu-mi spui că pentru a te apăra de actriţele prea agresive! Eşti în stare să îngheţi oamenii cu o simplă privire, te-am văzut cu ochii mei făcând asta! De altfel, ai folosit metoda asta şi cu mine.

- Dar n-a mers.

- Din cauză că eu sunt rezistentă.... aşa cum ai observat personal. Atunci de ce, Linus?

El păru să ezite timp de o fracţiune de secundă, apoi dădu din umeri.

- Am cheltuit deja mulţi bani cu tine.

- B... bani?

- Da! Cursurile tale au reprezentat o investiţie importantă! Pe de altă parte, Felicia a pierdut o grămadă de timp cu tine. Toate astea ar fi pierdute dacă te-ai

întoarce în Australia. Prefer să rămâi aici. în felul acesta, aş putea să te sfătuiesc în legătură cu un rol sau altul...

Red simţi că păleşte.

- La fel ca Svengali!

Fu cuprinsă din nou de furie.

- Ce te face să crezi că sunt atât de bună ca să am succes în meseria asta? Tu n-ai văzut decât rapoartele profesorilor mei şi unul sau două episoade dintr-un serial prost.

- Uiţi că am avut posibilitatea de a viziona casetele turnate în timpul cursurilor de artă dramatică. Ai talent, asta e sigur! Ai putea fi nemaipomenită dacă vei fi ajutată în privinţa alegerii rolurilor.

Tânăra zâmbi uşor.

- Trebuia să mă aştept la asta!

După o pauză, continuă:

- Aşa este, ai cheltuit mulţi bani cu mine şi situaţia mea materială nu-mi permite să ţi-i înapoiez, dar dacă i-aş cere tatălui meu...

- Probabil că-şi va scoate imediat carnetul de cecuri, dar atunci vei fi nevoită să pleci împreună cu el.

- Aşa este! Deci eşti gata de orice ca să culegi roadele ăăă...

investiţiei pe care ai făcut-o? Chiar să te şi însori?

- Cu condiţia să faci în continuare eforturi ca să reuşeşti.

- Asta nici nu intră în discuţie!

- Atunci de ce eziţi?

- Stii foarte bine. Aş vrea să fiu sigură că această căsătorie nu va fi decât una de formă.

Linus izbucni în râs, ca de obicei când Red aborda un subiect cu cea mai mare seriozitate.

- Nu râde! exclamă ea enervată. Trebuie totuşi să ştiu la ce mă înham! Dacă este un aranjament de afaceri, sunt de acord. După ce tatăl meu se va afla la celălalt capăt al lumii, vom divorţa.

Linus o privi cu un aer visător.

- Eşti foarte senzuală, Red. Eşti sigură că nu ai.... cum să mă exprim.... că nu ai iar chef de...

Red deveni roşie ca focul la faţă.

- Bineînţeles că nu.

- Atunci va fi vorba exclusiv de un aranjament de afaceri. Batem palma?

- Nu înţeleg nici acum de ce faci asta, obiectă ea din nou. Toate avantajele sunt de partea mea, în timp ce tu...

- Nu-ţi mai pune atâtea întrebări, din moment ce eu sunt gata să-ţi fac acest serviciu. Cu atât mai mult cu cât, aşa cum ai spus tu, va fi o situaţie temporară. Atunci aşa rămâne, nu-i aşa? Spunem tuturor că ne căsătorim?

Si exclamă, bine dispus:

- Haide, frumoaso! Sărută-mă ca să pecetluim târgul pe care l-am încheiat!

Ea îl sărută uşor pe obraz, dar se dădu brusc înapoi de parcă s-ar fi ars.

- Mulţumesc.... Mulţumesc foarte mult. Drăguţ din partea.... ăăă.... din partea.... ăă.... din....

Linus izbucni din nou în râs.

Spre seară, Red îl sună pe tatăl ei şi încercă să-l determine să fie mai raţional.

- Nu e bine să grăbeşti lucrurile! Lasă-ne măcar câteva luni...

- Uite ce este, eşti sau nu eşti îndrăgostită de Linus? Dacă îl iubeşti îl iei de bărbat, dacă nu, te întorci cu mine la fermă!

- Bine, fie cum zici tu!

Red se aştepta ca Felicia să-şi exprime nemulţumirea când va afla vestea, dar spre mirarea ei, mama lui Linus rămase foarte calmă.

- Ce idee bună! Asta era singura soluţie.... Grăbiţi-vă să vă luaţi, pentru ca tatăl tău să se poată întoarce cât mai repede la oile lui!

- Nu e decât un aranjament temporar.

- Am înţeles foarte bine, copila mea. E perfect!

în seara aceea, aşa cum fusese stabilit, Red, Felicia, Linus şi Jenny se întâlniră la un restaurant elegant ales de George McGee care începea să cunoască resursele Londrei.

Linus profită de ocazie şi anunţă că organizase deja totul.

- Căsătoria va fi oficiată peste trei săptămâni la biserica...

Red era atât de uluită, încât nu mai auzi urmarea.

"O biserică! Ce idee, să alegi o biserică pentru o falsă căsătorie!"

Se simţea din nou prinsă în capcană. Cum ar fi putut totuşi să protesteze de faţă cu tatăl ei?

înainte să plece la restaurant, Jenny făcu în aşa fel încât să rămână singură cu Red.

- Stiam eu că Linus te place! Nu ştiam însă că vei reuşi să-l faci să te ia de nevastă... Eşti al naibii de şmecheră!

- N-am făcut nimic în privinţa asta. Ideea de a ne căsători a fost a lui, nu a mea!

- Dar este evident că eşti îndrăgostită de el!

Red rezistă cu greu dorinţei de a-i spune că în realitate nu era nimic între ei. Era mai bine să n-o informeze pe Jenny în legătură cu ceea ce se ascundea în spatele aşa-zisei căsătorii!

Dar imediat ce-l prinse pe Linus singur, nu ezită să se plângă la el.

- De ce ai spus că nunta va avea loc la biserică? Ar fi fost de-ajuns şi o ceremonie foarte simplă! Si ar fi fost şi mai rapid...

- N-am chef să mă căsătoresc într-un birou prăfuit.

- Dar nu este o căsătorie veritabilă! E o farsă!

Linus oftă, exasperat.

- Nu ştii că dacă vrei să-i convingi pe oameni trebuie să ştii să te prefaci cât mai veridic? Aparenţele sunt foarte importante, Red. Ca actriţă, ar trebui să ştii mai bine ca

mine acest lucru!

La nunta care trebuia să se ţină într-un cadru foarte restrâns nu trebuia invitaţi decât părinţii viitorilor miri, dar pe măsură ce treceau zilele ea se transformase într-o mare sărbătoare.

Pentru început, Felicia spuse cu hotărâre că ţinea neapărat ca familia şi prietenii ei apropiaţi să asiste la eveniment. Apoi George îi propuse fiicei lui s-o invite la nuntă şi pe Jenny şi pe cei câţiva prieteni pe care şi-i făcuse de când sosise în Anglia.

Linus studie lista, care era destul de lungă...

- Dacă vin prietenii lui Red, de ce să nu vină şi ai mei? Si sunt obligat să-i invit şi pe colaboratorii mei de la Cornucopia Productions.

Văzând că totul capătă proporţii uriaşe, Red protestă, dar nimeni nu voia s-o asculte.

Atâta vreme cât tatăl ei se găsea în Australia, nu se jenase să mintă, deoarece considera că acest lucru nu putea avea nici un fel de urmări, dar de când George McGee se afla la locul faptei şi fusese organizată o nuntă adevărată, i se făcuse ruşine.

"Nu e bine deloc, îşi spunea ea mereu. O nuntă falsă la biserică? Nu, nu este bine deloc. E chiar foarte rău!

Oamenii nu pot fi înşelaţi în halul ăsta!"

- Vreau să-ţi dăruiesc o rochie de mireasă, îi spuse într-o zi Felicia.

O duse la un mare croitor care-i era prieten şi....

sentimentul de vinovăţie al lui Red crescu şi mai mult în intensitate.

Cât despre George McGee, acesta părea foarte ocupat. Tânăra nu mai reuşea să-l prindă deloc la telefon la hotelul unde trăise.

- Ce naiba faci? îl întrebă ea într-o zi când reuşi în sfârşit să dea de el. De fiecare dată când te sun mi se spune că ai plecat.

El îi răspunse destul de evaziv.

- Oh, mă plimb! Vizitez Londra... Fac şi eu turism, ce naiba! După aceea, îi ceru fiicei sale să meargă cu el ca să ia împreună
costumul pe care şi-l comandase pentru nuntă. A fost nevoie de o mică probă şi când ea îl văzu îmbrăcat într-un elegant costum englezesc, când ştia că poartă numai haine de cowboy, lui Red îi veniră lacrimi în ochi.

Se grăbi apoi să-l sune pe Linus.

- Nu mai pot! Nu am curajul să mai joc într-o asemenea parodie! Mi-e ruşine! Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-i spun adevărul tatălui meu... Nu vreau să-l mint în halul ăsta!

- Vei fi nevoită să te întorci în Australia, îi aminti producătorul.

- Stiu, dar nu-mi mai pasă...

La capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea. Apoi Linus spuse:

- Uite cum facem: vino la prânz să mă iei de la birou. Vom merge împreună la un restaurant şi vom sta de vorbă.

- Dacă insişti... dar asta nu va schimba mare lucru. Trebuie să-mi eliberez conştiinţa.

Red se afla deja în faţa clădirii în care se găsea Cornucopia Productions atunci când Linus îşi făcu apariţia. Dar nu era singur! îl însoţea o brunetă înaltă de circa treizeci de ani. Era o femeie superbă, extrem de elegantă.

Cuprinsă deodată de o gelozie cumplită, Red strânse din pumni, apoi se forţă să facă apel la raţiune spunându-şi că poate era vorba despre o actriţă care fusese la o audiţie.

Dar atunci când văzu că prea frumoasa necunoscută se înălţă pe vârful picioarelor ca să-l sărute pe Linus, furia ei nu mai cunoscu margini. Nu mai stătu mult pe gânduri şi traversă strada, îndreptându-se direct spre ei.

Femeia o zări prima. Sopti câteva cuvinte la urechea lui Linus şi apoi dispăru.

- Cine este duduia? îl întrebă ea pe un ton acuzator.

Linus se prefăcu la început că nu înţelege.

- Cine?

- Femeia de care te-ai despărţit adineaori.

-Ăăă... E o tipă pe care tu nu o cunoşti. Dar de ce te interesează pe tine cine este?

- Cred totuşi că logodnica ta are dreptul să ştie pe cine săruţi tu în plină stradă!

- Dar, dat fiind că, având în vedere dorinţa ta, logodna

noastră nu reprezintă decât un aranjament de afaceri...

Linus izbucni în râs.

- Parcă ai fi geloasă pe ea!

- Geloasă? Eu? Mă faci să râd.

- Atunci, las-o baltă.

- Nu! Spune-mi cine era individa!

- O "fostă", dacă vrei neapărat să ştii. Era chiar cea care voia să se împace cu mine!

Red reuşi să nu rate cât era de jignită.

- Din câte am înţeles, nu voiai să mai ai de-a face cu ea...

Linus spuse indiferent, în timp ce făcea semn unui taxi:

- N-am spus că nu voiam să am de-a face cu ea, ci că nu vreau să mă însor cu ea. E o chestie de nuanţă!

Red urcă în taxi. Gelozia o chinuia în continuare, ca şi furia de altfel, şi teama.

- Ce încerci să-mi demonstrezi? îl întrebă ea cu sufletul îngheţat.

- Ceva foarte simplu! După ce mă voi însura, voi beneficia de o libertate totală. Ia gândeşte-te... Aş putea să-mi ofer o grămadă de aventuri picante fără să-mi fie teamă că voi fi prins în capcană.

înnebunită de furie, tânăra ridică pumnul la el. Din fericire, Linus îi ghicise intenţia şi se feri la timp de lovitură, altfel s-ar fi ales cu o frumuseţe de vânătaie la ochi! Ea vru să-l lovească din nou, dar el o prinse de mâini.

- De ce eşti furioasă?

- Gunoiule ce eşti! Doar nu-ţi închipui că am de gând să mă mărit cu tine doar ca să te văd cum agăţi toate femeile care îţi ies în cale!

- Păi dacă tot este vorba despre o falsă căsătorie!

- O fi pentru tine, dar pentru mine nu e...

Era prea târziu. Red înţelese ce implicaţii aveau vorbele ei. Se făcu roşie la faţă, în timp ce ochii ei de culoarea smaraldului se măreau de groază.

- Oh! făcu ea uluită.

Red mormăi tăcută cu capul în jos vreme de câteva minute, apoi ridică spre Linus o privire speriată.

- Nu pot să mă mărit cu tine.

- De ce?

- Pentru că... m-am răzgândit.

El se aplecă spre ea şi insistă.

- De ce, Red? Spune... Spune o dată!

- Nu... nu pot...

- Dacă asta te poate ajuta cu ceva, pot să-ţi spun că eu sunt îndrăgostit de tine.

Dat fiind că tânăra nu era în tare să rostească nici un cuvânt şi nici să facă vreo mişcare, el se aplecă şi o sărută.

-Aşadar, ai de gând să spui sau nu? îi şopti el în timp ce-şi lipea buzele de ale ei.

- Te iubesc, îi mărturisi ea. Acum îmi dau seama.... sau acum pot să recunosc.

-în sfârşit! A trebuit să recurg la o mie şi una de stratageme ca să te fac să înţelegi acest lucru. Nu prea ai

fler!

-Mă iubeşti? îl întrebă ea mirată. Chiar mă iubeşti? Nu pot să cred...

- Prostuţă mică ce eşti! exclamă el cu tandreţe. E adevărat că relaţia noastră a început foarte prost... Nu ştiam cum să depăşesc acest stadiu. Acum, serios, chiar crezi că te-am ajutat în carieră numai din filantropie?

-Ai afirmat că am talent.

- Aşa este, nu trebuie să-ţi mai repet acest lucru, dar dacă ar trebui să impulsionez toate actriţele începătoare talentate, unde aş ajunge?

Taxiul se oprise deja de câteva minute, dar ei nu observaseră. Soferul tuşi uşor.

-Am ajuns! spuse el.

Linus achită cursa şi o ajută pe Red să coboare.

- Mi-e o foame de lup! spuse el.

Doar când ajunseră în lift îşi dădu seama unde se aflau.

- Mergem la tine? Credeam că mergem la restaurant, din moment ce ai spus că ţi-e foame!

- Da, mi-e foame, dragostea mea. De tine mi-e foame.

în timp ce el vârî cheia în broască, ea îl întrebă timidă:

- E adevărat că mă iubeşti?

- Te iubesc şi te voi iubi mereu, toată viaţa, spuse el serios. De aceea mi-am dorit să devii soţia mea dinaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor.

- De ce... eu?

- Ce întrebare! exclamă el râzând. Te iubesc pentru că

eşti frumoasă, inteligentă, plină de umor şi veselie... Te iubesc pentru că ştii să mă faci să râd şi pentru că mă simt foarte viu atunci când eşti cu mine.... Pe scurt, te iubesc pentru că eşti tu!

- Oh, Linus! Cât de oarbă am putut să fiu!
- Ca o cârtiţă!
- Credeam că te urăsc...

Deodată, se încruntă.

- Dar femeia aceea... Bruneta cu care ai ieşit din firmă...
- Ti-am urmat exemplul.
- Cum adică?
- Am rugat-o să joace un pic teatru ca să-mi facă un serviciu.
- M-ai făcut în mod intenţionat geloasă! Si a ţinut!

Linus îşi strecură cu ochii închişi mâinile între puloverul şi pielea ei.

- Din fericire, a ţinut... şopti el cu o voce răguşită de dorinţă. în ziua în care Red rosti "da"-ul sacru, o făcu din toată inima.

De când începuse slujba, ea şi Linus schimbau încontinuu priviri pline de tandreţe şi iubire.

Prietenele Feliciei oftau cu nostalgie.

- Este într-adevăr o căsătorie din dragoste, şopteau ele.

George McGee, care venise împreună cu Jenny, o trase deoparte

pe Red după terminarea petrecerii.

- Am ceva să-ţi spun.

- Te întorci în Australia?
- Da, dar asta nu e tot. Hmm...

Red făcu ochii mari când văzu că acesta ezită, ceea ce lui nu i se întâmpla niciodată.

- Spune-mi... Ce s-a întâmplat?
- Păi... uite ce este... O iau şi pe Jenny cu mine.
- Nu se poate! Se va ocupa de casă?
- Cam aşa ceva... îi răspunse George McGee cu un aer stânjenit. Aflată la câţiva paşi distanţă, Jenny îi privea cu o nelinişte
vizibilă. Atunci, Red observă că prietena ei purta la degetul drept o verighetă la fel de nouă ca a ei!

- Te-ai însurat cu ea! exclamă ea râzând. Vulpoi bătrân ce eşti! Sunt încă verde, fata mea!

- Nu sunt chiar atât de bătrân! N-am decât patruzeci şi cinci de ani.

Amuzată, Red se aruncă la pieptul tatălui ei.

- Oh, tăticule, sper ca tu şi Jenny să fiţi foarte, foarte fericiţi! Cel puţin la fel de fericiţi ca mine şi Linus!

- Poate că vei avea şi nişte fraţi vitregi...

- Vor fi nişte băieţi puternici care vor conduce ferma mai târziu!

- Eşti o fată bună, spuse George McGee sărutând-o! Nu prea ascultătoare... dar totuşi bună.

Apoi Red se duse s-o îmbrăţişeze pe Jenny.

- Te bucuri? o întrebă ea pe prietena ei, uşor neliniştită.

- Oh, da! Am deja treizeci de ani... şi m-am săturat să tot merg la audiţii şi să nu obţin nici un rol interesant. îmi dau seama că nu voi avea succes în meseria asta. Atunci, ce rost mai avea să perseverez?

Roşi apoi uşor, înainte să adauge:

- Si tatăl tău este foarte seducător!

- N-o să-ţi fie dor de Londra? Viaţa la o fermă e foarte diferită de cea trăită într-un oraş mare!

- O să mă obişnuiesc. George mi-a promis că vom veni o dată la doi ani în Anglia. Mi-am dorit întotdeauna să am un soţ, copii... E sănătos pentru copii să crească la ţară, nu-i aşa?

- Da, o asigură Red cu căldură. Australia este o ţară minunată pentru copii.

Linus o duse pe Red în luna de miere în Provence, unde închiriase o vilă cu o piscină de vis.

După ce îşi desfăcu bagajul, Red se sprijini cu toatele de balustrda balconului şi se uită îndelung la dealurile albăstrui şi cerul brăzdat de nuanţe violet şi portocalii. Linus veni lângă ea şi o îmbrăţişă.

- La ce te gândeşti?

- Sunt bucuroasă că ai fost Svengali al meu. Crezi într-adevăr că am talent?

- De câte ori vrei să-ţi spun? De altfel, am un rol pentru tine în viitorul meu film. Este vorba despre o străină care soseşte în Anglia şi are un accent foarte pronunţat.

- Ce fel de accent? Francez? German?

în loc să-i răspundă, Linus continuă:

- E o fată cu un trup nemaipomenit şi părul roşcat şi ondulat. Nu poartă decât pulovere mulate şi minijupe.

- Si de unde vine, mă rog? întrebă Red, devenind brusc bănuitoare.

- Nu ţi-am spus? Din Australia.

Văzând că tânăra se repede ameninţătoaere spre el, pufni în râs.

- Oh! Asta-i bună! După ce m-am chinuit atât să scap de accent! Oh! Nu se poate!

Se opri şi începu să râdă şi ea, în timp ce Linus o strângea şi mai tare în braţe şi o acoperea cu sărutări.

Sfârşit

5